eğitimin sesi

Gelecek eğitimle gelecek

Ekim - Kasım - Aralık 2010 Sayı:35 ISSN:1304-4613

Genel Başkan İsmail KONCUK;
"Öğretmen, vatansever, memleket sevdalısı,
kültür elçisi, edebiyat ve şiir aşığı,
Milliyetçi bir aydın olarak;
Arif Nihat ASYA'yı minnetle anıyoruz."

Sinop Milletvekili Engin ALTAY ile
18. Milli Eğitim Şurası üzerine söyleşi

Mersin Milletvekili Prof. Dr. Akif AKKUŞ;
"18. Milli Eğitim Şurası
umulan fayda ve sonuçları ortaya koyamamıştır."

Türkiye Haber-İş Sendikası
Genel Başkanı Ali AKCAN;
" Bu ülkede çalışanlar hakettikleri ücreti alamıyor"

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri
Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Ekim - Kasım - Aralık 2010
Sayı : 35

Türk Eğitim-Sen Genel
Merkezi adına Sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Sami ÖZDEMİR
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Yayın Kurulu
Musa AKKAŞ
Seyit Ali KAPLAN
Talip GEYLAN
Cengiz KOCAKAPLAN
M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN

Basın Danışmanı
Meltem YALÇINKAYA

Yönetim Yeri
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergimiz yerel süreli ve ücretsizdir.

Üç ayda bir yayınlanır

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir
Basım Tarihi 03.01.2011

Grafik Tasarım ve Baskı

Altuğ Reklam Basın Yayın Ltd. Şti.
Menekşe Sokak 10/10 Kızılay/ANKARA
Tel ve Faks: 0.312 417 81 07
Basım Yeri : Dumat Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bahçekapı Mah. 2477 Sokak No:6 Şaşmaz /ANKARA

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) Üyesidir.

İçindekiler

Önsöz	Gücümüz Sizsiniz	*02*
Başkan'dan	Bayrak Sevgisini Öğreten Şair; Arif Nihat ASYA	*04*
Söyleşi	CHP Sinop Milletvekili Engin ALTAY ile 18. Milli Eğitim Şurası Üzerine Söyleşi	*08*
Değerlendirme	MHP Mersin Milletvekili Akif AKKUŞ'un 18. Milli Eğitim Şurası Değerlendirmesi	*11*
Söyleşi	Türkiye Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali AKCAN ile Sendikacılık Üzerine Söyleşi	*13*
Makale	Nimet ÇUBUKÇU'nun Öğrenci Andı İkilemi !	*19*
Makale	Mehmet Akif ERSOY'un Kemikleri Sızlıyor	*23*
Makale	Öğretmenlerle Aranızı Kim Bozdu?	*27*
Söyleşi	Kişisel Gelişim Uzmanı Selami TANIR ile Anne-Baba ve Çocuk İlişkisi Üzerine Söyleşi	*31*
Mevzuat	Ek Ders Taslağı ve Bizim Taleplerimiz	*34*
Makale	Korkuları Yenebilmek	*36*
Makale	Terörün Eğitimi Hedef Alan Saldırıları	*38*
Makale	Hangisi Hakkın ve Hakîkatin Sesi; Rahmânî Olan Hangisi, Şeytânî Olan Hangisi?	*42*
Makale	Türkiye ve Mesleki Eğitim Stratejileri	*47*
Değerlendirme	Türkiye; Ya Anadilde Eğitim Ya da Terörle Tehdit Ediliyor	*54*
Makale	İdealist Lise Öğretmeni Meslektaşlarımıza; Anadolu Öğretmen Liselerinde Öğretmen Olmak	*58*
Şiir	Anamızın Dili Başka Olsa da Ana Dilimiz Türkçe	*63*
Şiir	Türk Eğitim-Sen	*64*

ÖNSÖZ

Sami ÖZDEMİR Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri
samiozdemir@turkegitimsen.org.tr

Gücümüz Sizsiniz

"Bu sayımızda son dönemlerde Türkiye üzerinde oynanan oyunlardan bazılarını konunun uzmanları ile görüşerek, kamuoyunu ve eğitim çalışanlarını bilgilendirmek amacıyla sizlerle paylaşmak istedik."

Bu sayımızda son dönemlerde Türkiye üzerinde oynanan oyunlardan bazılarını konunun uzmanları ile görüşerek, kamuoyunu ve eğitim çalışanlarını bilgilendirmek amacıyla sizlerle paylaşmak istedik.

Türk Eğitim-Sen, her platformda sözleşmeli istihdam modelinin hukuka ve insan haklarına aykırı olduğunu söyleyip, bu konuda birçok eylem ve etkinlik ortaya koymuştur. Sendikamız, 18.Milli Eğitim Şûrası'nda da, sözleşmeli istihdam modelinin tüm çalışanlara uygulanması yönündeki teklife çelik duvar gibi durmuş ve bu teklifin şûra kararları arasında yer almamasını sağlamıştır. Tüm öğretmenlerin kadrolu olarak istihdam edilmesi için yaptığımız çalışmalar dün ve bugün olduğu gibi, yarın da devam edecektir.

Yine aynı Şûra'da, İstiklal Marşımız ve Andımızın zorunlu okutulmasının kaldırılması teklifi kabul görmüştü. Türk Eğitim Sen, bu teklifin şûra kararları arasından çıkarılması için hem Talim Terbiye Kurulu'na hem de MEB'e yazı göndermiş, bu maddenin Şûra kararları arasından çıkarılmaması halinde Türkiye genelinde eylemler yapacağını açıklamıştı. Bu teklif de, Şûra kararları arasından çıkarıldı.

Birçok gelişmiş ülkede milli marşlar okutulurken ve bundan rahatsızlık duyulmazken, İstiklal Marşımızdan ve Andımızdan kimlerin, neden rahatsızlık duyduğunu anlamış değiliz. Milli Eğitim Şûrası'nın temel amacı bunlar olmamalıdır. Şûraların, ülkemizin genel eğitim politikalarında görülen eksiklerin tartışıldığı ve eğitimin yeniden yapılandırılacağı ortamlar olması gerekir. Ancak 18.Milli Eğitim Şurası, ne yazık ki eğitim dışı konuların tartışıldığı bir yer olmuştur.

Türkiye'nin sözde daha demokratik bir yapıya kavuşması için demokratik açılım, Milli Birlik Projesi, Kürt Açılımı gibi içeriği Türk Milleti tarafından net bilinmeyen konularda verilen tavizler sonucu bakın bugün neyi tartışıyoruz? Bu gidişin yarın hangi noktalara varabileceği de kamuoyunun takdiridir. Ülkemizde; iki dilli,

iki bayraklı, kendi öz kaynaklarını, kendi öz savunmasını yapmak isteyen özerk bir yapı tartışılmaktadır. Bu resmen ülkenin bölünmesi demektir.

Bazı sivil toplum kuruluşlarının İstanbul'da yaptığı toplantının sonuç bildirgesi neden Diyarbakır'da açıklandı? Hatırlarsanız bir zamanlar Sayın Mesut YILMAZ, " Brüksel'in yolu Diyarbakır'dan geçer" demişti. Avrupa Birliğine üye olmak için bu güzel ülkenin bölünmesi ve bin yıllık kardeşliğin bozulması şart olmamalı. Bir yolu açmaya çalışanlar, asıl yolu kapadıklarının farkında mıdır? Millet kavramını kabul etmeyen bir zihniyet, açılım adı altında hangi güçlerin tuzağına düşmüştür? Bu tuzağın hazırlayıcıları kendi ülkelerinde yaşayan farklı milletlerin dilleri konusunda neden bu kadar hassas davranmamaktadırlar?

Dikkat edilecek olunursa, AB kriterleri adı altında son yıllarda yaşadığımız değişimler neticesinde, ülkemizin temel yapı taşları üzerinde ciddi oyunlar oynanmaktadır. Eğitim sistemimiz tamamen öğrenci odaklı gibi gözükmesine rağmen, aslında gerçek böyle değildir. Öğrenciler, daha ilköğretim

> ***"Birçok gelişmiş ülkede milli marşlar okutulurken ve bundan rahatsızlık duyulmazken, İstiklal Marşımızdan ve Andımızdan kimlerin, neden rahatsızlık duyduğunu anlamış değiliz. Milli Eğitim Şûrası'nın temel amacı bunlar olmamalıdır. Şûraların, ülkemizin genel eğitim politikalarında görülen eksiklerin tartışıldığı ve eğitimin yeniden yapılandırılacağı ortamlar olması gerekir."***

birinci sınıftan itibaren temel insani değerlerin uzağında bir bakışla yetiştirilmektedir ve yeni nesil ülke gerçeklerinin farkında bile değildir.

Torba yasa olarak alt komisyondan geçen ve Meclis'te yasalaşacak olan yasa değişiklikleri ile iş hayatımızda yapılacak değişikliklerin, ülkemiz gerçekleriyle ne kadar örtüştüğü de tartışma götürür. Atalarımızın "iğneyi kendine çuvaldızı başkasına" sözünü hatırlatarak, yeri geldiğinde "ülkenin ekonomik durumu nedeniyle…" diye başlayan cümlenin bazı kesimlere geldiğinde neden hatırlanmadığını da merak etmiyor değiliz. Gelir piramidinin son yıllarda kimler lehine alt ya da üst kısımdan ne kadar daraldığını ya da genişlediği de kamuoyunun takdiridir.

Her şeye rağmen ülke genelinde haksızlıkların karşısında duran ve gücünü de siz değerli eğitim çalışanlarından alan Türk Eğitim Sen mücadelesine devam edecek ve sendikamız, yanlış gördüğü her konunun üzerine gitmeye devam edecektir.

BAŞKAN'DAN

Bayrak Sevgisini Öğreten Şair; **Arif Nihat ASYA**

Öğretmen,
Vatansever,
Memleket sevdalısı,
Kültür elçisi,
Edebiyat ve şiir aşığı
Milliyetçi bir aydın,.....

Öğretmen,
Vatansever,
Memleket sevdalısı,
Kültür elçisi,
Edebiyat ve şiir aşığı
Milliyetçi bir aydın,

Nihat Sami Banarlı'nın dediği gibi, Arif Nihat Asya "…sâde milliyetçi değil her şeyi ile milli bir şair".

Bayrak şairi…

Arif Nihat Asya, burada ifade edilen sıfatların tanımladığı değer ve hisleri tüm benliğiyle yaşamış ve sembolleştirmiş bir şahsiyet olarak tarihteki mümtaz yerini almıştır.

Hiç şüphe yoktur ki; toplumun birlik duygusunu sağlayan unsurların başında; ortak tarihi geçmiş, milli ve manevi değerler ile milletin müştereken sevgi ve bağlılığını taşıyan şahsiyetler gelmektedir. Dolayısıyla bu ortak değer ve bağlılıkların her daim muhafaza edilmesi, öğretilmesi ve unutturulmaması hayati önem arz eden bir vazifedir. Bu vazifenin sorumluluğu ise en başta devlet kurumları olmak üzere, toplumsal kanaatleri yönlendirme kabiliyetine sahip olan tüm kişi ve kuruluşlardadır.

Mensubu olmaktan büyük onur duyduğumuz Türk Eğitim-Sen, bu bağlamda çok önemli bir konumda bulunmaktadır. Bu önemin iki boyutu vardır:

Birincisi; Türk Eğitim-Sen, bir "Milli Sivil Toplum Kuruluşudur". Varlığının başlıca gerekçesi olarak, Türk Milletinin birlik ve beraberlik içerisinde bekası ve Türk Devletinin üniter yapısı ve ayrılmaz bütünlüğüyle ebediyen yaşaması amacını mukaddes bir görev olarak kabul etmektedir.

İkincisi ise; toplumsal gelişimin itici gücü olan eğitimin uygulayıcısı olan eğitim çalışanlarının oluşturduğu bir kuruluş olmasıdır.

İşte, Türk Eğitim-Sen'in tüm mensupları bu şuurla hareket etmekte, hangi düzeyde olursa olsunlar sahip oldukları bu niteliklerinin gereğini yerine getirmektedirler. Türk Eğitim-Sen'liler; ilk ve orta öğretimde öğrencilerini eğitirken veya yüksek öğre-

Arif Nihat ASYA Kimdir ?

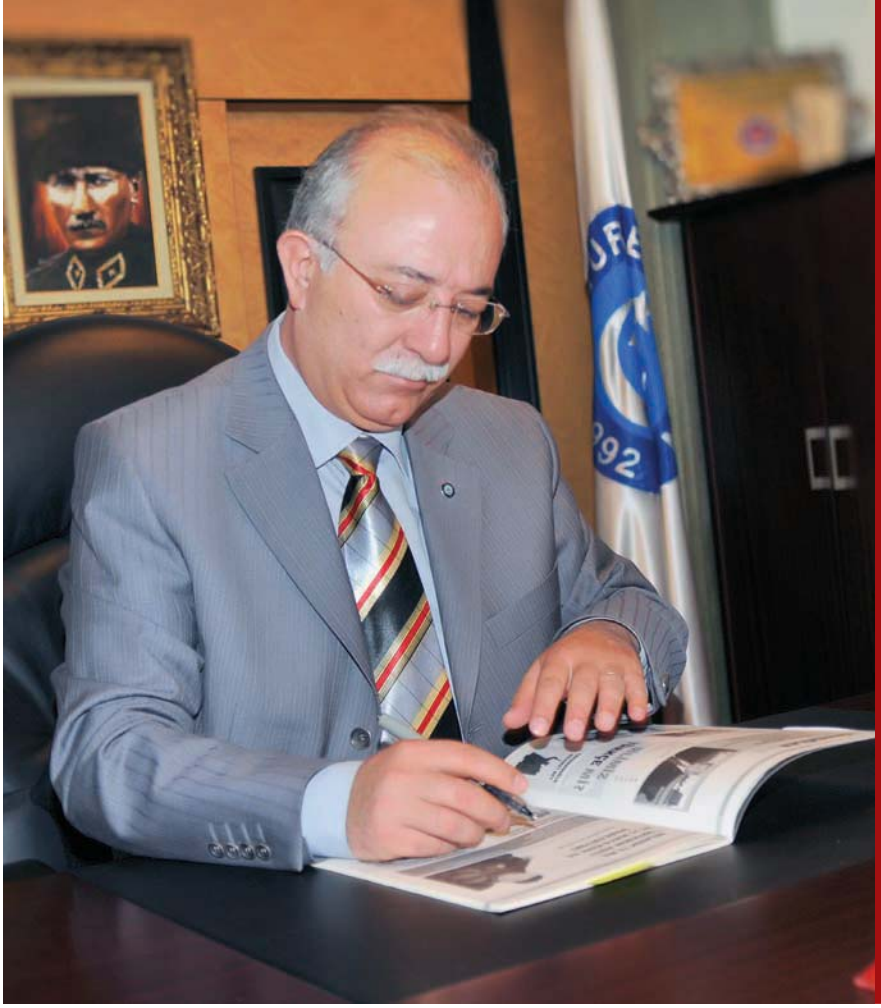
Türk Edebiyat Tarihi'ne "Bayrak Şairi" olarak adını yazdıran Arif Nihat Asya, 7 Şubat 1904 yılında Çatalca'nın İnceğiz Köyü'nde dünyaya geldi. Babası Tokatlı Zîver Efendi, annesi Tırnovalı Fatma Hanımdır. Nihat Asya bir aylıkken babasının ölümü üzerine, akrabalarının himayesinde büyümek zorunda kaldı. İlköğrenimine köyünde başladı fakat daha sonra İstanbul'a geldi. Önce Haseki Mahalle Mektebi'ne daha sonra Gülşen'i Maarif Rüştiyesi'ne devam etti. Yatılı olarak girdiği Bolu Sultanisi kapatılınca, Kastamonu Sultanisi'ne aktarıldı. Liseyi bitirdikten sonra, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'nun Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu.

Milli Mücadele Dönemi'nde Ankara'da bulundu. Bu dönem onun şiire başladığı, Türklük ve vatan aşkı ile şiirler kaleme aldığı tarihlerdir. 1928 yılında Darülmuallimin'i Aliye'den edebiyat öğretmeni olarak mezun oldu ve Adana kolej ve öğretmen okullarında edebiyat öğretmenliği ve yöneticilik yaptı. 1948 yılında Edirne'ye tayin edildi. 1950-54 döneminde Adana Milletvekilliği, 1954 yılında Eskişehir milletvekilliği yaptı. 1962 yılında ise Ankara Gazi Lisesi'nden emekli oldu. 5 Ocak 1975 tarihinde Ankara'da vefat etti.

Edebiyatımızda "Bayrak" şairi olarak tanınan Asya, Bayrak şiirini Adana'nın kurtuluş günü olan bir "5 Ocak"ın heyecanı ile yazdı. Bir çok dergi ve gazetelerde yazılar yazdı. Şiirlerinde hece, arûz ve serbest vezinleri kullanan Arif Nihat, nazmın her tür ve şekliyle eserler vermiştir. Fikrin ağır bastığı şiirlerinde milliyetçilik konusu büyük bir yer tutar. Çok renkli ve değişik biçimli şiirler yazmış olan Asya, son şiirlerinde biraz da mistisizme yönelmiştir. Şiirinde daima bir yenileşme çabası içinde olan şair, etkilerden uzak kalarak kendine özgü bol renkli şiir dünyasını oluşturmuştur.

Güzel ve zarif benzetmelerin yanı sıra, keskin zekâsının, şakacı mizâcının mahsûlü olan nükteleri, hicivleri, kelime oyunları üslûbunu tamamlayan önemli unsurlardır. Tarihimizin şanlı sayfalarını şiirleştiren şair, Rubai türünün yeni Türk edebiyatında önemli şahsiyetlerinden kabul edilir. Bayrak ve vatan, onun mısralarında en usta anlatıcısını bulmuştur.

Şiir ve Kitapları: Heykeltraş (1924), Yastığımın Rüyası (1930), Ayetler (1936), Bir Bayrak Rüzgar Bekliyor (1946), Rubaiyyat-ı Arif (1956), Enikli Kapı (1964), Kubbe-i Hadrâ (1956), Kökler ve Dallar (1964), Emzikler (1964), Dualar ve Aminler (1967), Aynalarda Kalan (1969), Kanatlar ve Gagalar (1946), Kıbrıs Rubaileri (1964), Avrupa'dan Rubailer (1971), Kova Burcu (1967).

Hiç şüphe yoktur ki; toplumun birlik duygusunu sağlayan unsurların başında; ortak tarihi geçmiş, milli ve manevi değerler ile milletin müştereken sevgi ve bağlılığını taşıyan şahsiyetler gelmektedir. Dolayısıyla bu ortak değer ve bağlılıkların her daim muhafaza edilmesi, öğretilmesi ve unutturulmaması hayati önem arz eden bir vazifedir.

nimde gençlerimizi yetiştirirken ya da herhangi bir eğitim kurumunda üstlendikleri görevlerini ifa ederken, tarihi ve milli bir vazifeyi icra etmenin bilinciyle hizmet etmektedirler.

Aynı şekilde teşkilatlarımız; toplumu aydınlatma, doğru bilgilendirme ve kanaat oluşturma işlevlerini yerine getirirken de üstlendikleri milli sorumluluğun farkındadırlar.

Bu farkındalığın bariz göstergelerinden bir tanesi de Bayrak Şairi Arif Nihat Asya'nın unutturulmaması ve gelecek nesillerle fikirleriyle taşınması için yapılan faaliyetlerdir. Bu anlamda teşkilatlarımızın önemli çalışmalar sergilediği bilinmektedir. Özellikle İstanbul 5 Nolu Şube Başkanlığımızın, 2006 yılından beridir geleneksel hale getirdiği anma toplantıları daha bir manidardır. Her yıl, Şairin doğum yeri olan İstanbul-Çatalca'da düzenlenen anma programı, hem büyük ilgi görmekte hem de Bayrak Şairini kamuoyuna yeniden hatırlatmaktadır. Asya'nın köyü olan İnceğiz'deki anıtına çelenk bırakmayla başlayan program, Çatalca'da düzenlenen panel ve şiir dinletileriyle devam etmekte. Bu anlamlı hizmete emek veren bütün arkadaşlarıma milletimiz adına minnetlerimi sunuyorum.

Evet, Arif Nihat Asya; öğretmenliği, yazarlığı, bilgeliği, birikimi, imanı ve şairliğiyle bizlere çok şey öğretti. Ve biz eğitimcilerin sayesinde de daha uzun yıllar nice nesillerimize öğretmeye devam edecek. Asya'nın, sadece Bayrak şiirinin yaşatılması ve çocuklarımıza öğretilmeye devam edilmesi bile tartışılmaz derecede büyük bir hizmettir.

Kim onun kadar veciz ve imani bir şekilde bayrak sevgisini dillendirebilir ki;

Ey, mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kızkardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü
…
Dalgalandığın yerde ne korku, ne keder...
Gölgende bana da, bana da yer ver !
Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar.
Yurda ay yıldızın ışığı yeter
….
Tarihim, şerefim, şiirim, her şeyim.
…

Bayrak; namustur, özgürlüktür, vatandır, inançtır, devlettir.. Her şeydir. Dolayısıyla bayrak sevgisinin çocuklarımıza kazandırılması, aynı zamanda tüm milli ve manevi değerlerin yaşatılması demektir.

Memleketimizin kutlu geleceğinin hülyasıyla heyecanlanan Türk öğretmenleri olarak; geleceğimizi emanet edeceğimiz nesillerimizi yetiştirirken, onlara Asya'nın Fetih Marşı'nda

Arif Nihat Asya;
öğretmenliği, yazarlığı, bilgeliği, birikimi, imanı ve şairliğiyle bizlere çok şey öğretti. Ve biz eğitimcilerin sayesinde de daha uzun yıllar nice nesillerimize öğretmeye devam edecek.
Asya'nın, sadece Bayrak şiirinin yaşatılması ve çocuklarımıza öğretilmeye devam edilmesi bile tartışılmaz derecede büyük bir hizmettir.

Yürü, hala ne diye oyunda oynaştasın?
Fatihin İstanbul'u fethettiği yaştasın.!
…
Yüzüne çarpmak gerek zamanenin fendini...
Göster: Kabaran sular nasıl yıkar bendini?
Küçük görme, hor görme, delikanlım kendini
…
Bu kitaplar Fatih'tir, Selim'dir, Süleyman'dır.
Şu mihrap Sinanüddin, şu minare Sinan'dır.
Haydi artık uyuyan destanını uyandır.!
…
Bilmem, neden gündelik işlerle telaştasın
Kızım, sen de Fatihler doğuracak yaştasın.!

Dizeleriyle ifade ettiği milli şuuru kazandırmayı en öncelikli görevimiz olarak kabul ediyoruz.

Çocuklarımızın, genetik olarak devraldıkları büyük mirası hatırlamaları için, yine Asya'nın;

Şu yakın suların
Kolu neden bükülmez?
Fırat niçin, Dicle niçin, Aras niçin
Benden doğar, bana dökülmez?

Ben ki ateşle konuşurdum. Selle konuşurdum,
İdil'le Tuna'yla Nil'le konuşurdum.
"Sangaryos"u "Sakarya" yapan
"İkonyom"u "Konya" yapan
Dille konuşurdum.

Mısralarında veciz şekilde tasvir ettiği, atalarının hissediş ve ülkülerini kazandırmaya gayret ediyoruz.

Bayrak şiiriyle bayraklaşan, Cumhuriyetin sembol öğretmenlerinden Arif Nihat Asya'yı bu vesileyle bir kez daha minnet, dua ve şükranla anıyorum.

Bayrak

Ey,mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kızkardeşimin gelinliği,şehidimin son örtüsü!
Işık ışık, dalga dalga bayrağım,
Senin destanını okudum, senin destanını
yazacağım.

Sana benim gözümle bakmayanın
mezarını kazacağım.
Seni selamlamadan uçan kuşun
yuvasını bozacağım.
Dalgalandığın yerde ne korku, ne keder…
Gölgende bana da, bana da yer ver !
Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar.
Yurda ay yıldızın ışığı yeter.

Savaş bizi karlı dağlara götürdüğü gün,
Kızıllığında ısındık.
Dağlardan çöllere düşürdüğü gün,
Gölgene sığındık.

Ey, şimdi süzgün, rüzgarlarda dalgalan;
Barışın güvercini, savaşın kartalı…
Yüksek yerlerde açan çiçeğim;
Senin altında doğdum,
Senin dibinde öleceğim.

Tarihim, şerefim, şiirim, her şeyim:
Yer yüzünde yer beğen !
Nereye dikilmek istersen,
Söyle, seni oraya dikeyim !

SÖYLEŞİ

CHP Sinop Milletvekili **Engin ALTAY** ile **18. Milli Eğitim Şurası** Üzerine Söyleşi

Röportaj Meltem YALÇINKAYA

"Cumhuriyetten günümüze 18 tane Milli Eğitim Şûrası toplandı. Ama hiçbiri 18. Şûra kadar tartışma yaratmadı. Toplumun büyük kesimi bu şuradan rahatsız oldu. Eğitimle ilgilenmeyen kesimler bile "artık yeter neler oluyor" deme noktasına geldiler."

18. Milli Eğitim Şûrası'nı genel olarak nasıl değerlendiriyorsunuz? Şûra beklentilerinizi karşıladı mı? Şûrada hangi konuların tartışılmasını isterdiniz?

Eğitim o kadar önem atfedilen bir alan ki, Cumhuriyet kurulmadan önce Büyük Atatürk Maarif Kongresini toplamıştır. Polatlı'da düşman topları yankılanırken, Ankara'da eğitimin gelecekte alacağı şekil tartışılıyordu. O kongre, yani devletin varlığının dahi olmadığı, ülkenin işgal altında olduğu ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda baybayan bütün öğretmenlerin birlikte tartıştıkları pedagojinin egemen olduğu bir kongre olmuştu.

Cumhuriyetten günümüze 18 tane Milli Eğitim Şûrası toplandı. Ama hiçbiri 18. Şûra kadar tartışma yaratmadı. Toplumun büyük kesimi bu şuradan rahatsız oldu. Eğitimle ilgilenmeyen kesimler bile "artık yeter neler oluyor" deme noktasına geldiler.

Bunun nedeni neydi? Kuşkusuz, bu şûranın, eğitimi siyasal araç olarak görmenin zirve yaptığı toplantı olmasıydı.

Bu toplantıya şûra bile diyemiyorum. Çünkü şûra bizim geleneğimizde bir danışmanın, özgür düşünmenin ve bilimsel çalıştayın yapıldığı yerdir. 18'incisi toplanan sözde şura, gerçekte bir kesimin ve siyasal destek alan bir örgütlenmenin hegemonyasında katılımcılara dikte ettirilen bir dayatma şurasıydı.

Milli Eğitim Şûrası'nın toplandığı yerden, konuşulan konuların ve alt yapının yetersizliğine kadar her bir aşaması ayrı bir sorun olmuştur. Hangi bakanlığın bir şûra salonu ve tesisi vardır? Sadece Milli Eğitim Bakanlığı'nın vardır. Ama bakanlık yerleşkesinin içerisinde donanımlı salonu varken, kamuoyunda sahibinin ve ideolojisinin ne olduğu belli olan bir tesiste şûra düzenlemek baştan niyeti açıkça belirtmektedir.

Bence 2010 yılında yapılan Şûra'da geçmişte büyük tartışmalar ve bilimsel düşüncelerle uzun yıllar olgunlaştırılarak toplumun desteğini alarak başarıyla yapılan uygulamaların baltalanması düşüncesi yerine, eğitim sistemimizdeki kalite-başarı eksikliğinin tartışılması gerekirdi. Bakın ortaöğretim sistemi iflas etti. Artık bütün liseler Anadolu Lisesi oluyor. Acaba Bakan Çubukçu çocuğunu 2014 yılındaki Anadolu lisesine mi, yoksa 1990 yılında var olan bir Anadolu lisesine mi gönderirdi? İşin özeti buradadır. Türkiye'nin okulları, bölgeler, iller, ilçeler ve hatta aynı okulun şubeleri arasında bile nitelik farklarının uçurumlar halinde yaşandığı okullar haline geldi. Bunu AKP'nin atadığı Talim Terbiye Kurulu Başkanı, "okullarımız arasında 85 kat nitelik farkı var" diye açıklamıştı. Aradan 8 yıl geçti. Geldiğimiz nokta da OECD PİSA sınavlarında 35 ülkeden 33. sırada olmamız yeterli bir göstergedir.

Bunun yanında öğretmen eğitimi ve istihdamının yeniden ele alınmasını, hatta YÖK'ün şurada aktif olarak yer almasını beklerdim. Türkiye'nin kanayan yarası öğretmen yetiştirme sistemi ve istihdamıdır. KPSS rezaletini sizlerin de büyük mücadelesiyle tüm kamuoyu izledi. Ama kopyacı olduğu belirlenen hatta kovuşturması devam eden kişilerin öğretmen olarak atandığı günümüzde eğitimden ne beklenebilir?

Atama bekleyen 327 bin öğretmenle ilgili bir planlama var mı? Gündemlerine bile almıyorlar. Başbakan 2002 seçimlerinde meydanlarda defalarca kez söz verdi: "Diplomayı aldığınız gün okullarda göreve başlayacaksınız" dedi. O zaman atama bekleyen öğretmen sayısı 50 bindi. Şimdi 6 kat arttı. Bu sistem böyle devam ettikçe, YÖK-MEB bu kadar duyarsız kalmaya devam ettikçe, çok değil 10 sene sonra sayısı milyonları aşan öğretmenlere ulaşacağız. AKP'nin 2023 vizyonunda işsiz milyonlarca öğretmen var demek ki.

"Eğitim o kadar önem atfedilen bir alan ki, Cumhuriyet kurulmadan önce Büyük Atatürk Maarif Kongresini toplamıştır. Polatlı'da düşman topları yankılanırken, Ankara'da eğitimin gelecekte alacağı şekil tartışılıyordu. O kongre, yani devletin varlığının dahi olmadığı, ülkenin işgal altında olduğu ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda bay-bayan bütün öğretmenlerin birlikte tartıştıkları pedagojinin egemen olduğu bir kongre olmuştu."

Bilindiği gibi sözleşmeli öğretmenlerin kadroya geçirilmesi ile ilgili Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'nun verdiği bir söz bulunmaktaydı. Ancak bu söz tutulmadı. Bu sözden vazgeçilmesi yetmezmiş gibi, şûrada tüm öğretmenlerin sözleşmeli olması yönünde teklif verildi. Ancak bu teklif Türk Eğitim-Sen'in kararlı mücadelesi sonucunda geri püskürtüldü. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sistemin diğer bir sorun alanı sözleşmeli öğretmenlik uygulaması. Sistem içerisinde 60 bin sözleşmeli öğretmene AKP'nin üç bakanı defalarca kez kadro sözü verdiler. Hüseyin ÇELİK, Nimet ÇUBUKÇU ve Mehmet ŞİMŞEK. Aradan 3 yıl geçti, bir adım atılmadı. TBMM'de hem CHP olarak bizim hem de diğer muhalefet partilerinin kanun teklifleri var. Gündeme bile almıyorlar. Bırakın kanun tekliflerini Meclis Araştırma Önergemizi bile ret ettiler.

Bu yetmiyormuş gibi, sistemdeki tüm öğretmenlerin sözleşmeli yapılması gibi gayri ciddi ve üzülerek söylüyorum ahlaksız önerge verilmesini ve gündeme alınmasını kınıyorum. Bu işin içindekiler kendilerine ne öğretmen, ne eğitimci demesinler. Bu kişilerin temel yasalardan, mevzuattan haberleri bile yok. Kendi mevzuatlarını bile içselleştirmemişler. Uluslararası belge ve bildirilerden haberleri yok. "Öğretmenlik özel bir ihtisas mesleği" der kanun. Yönetenler, elindeki sözleşmeyi demoklesin kılıcı gibi öğretmenin üzerinde tutan zihniyet, faşizm özentisi içerisine girmiştir.

Yandaş sendikayı ayıralım bir tarafa bırakalım. Siz Türk Eğitim-Sen başta olmak üzere diğer sendikalarımızın bu konudaki mücadelenizle umutlandım, mutluluk duydum. "Hala bu ülkenin eğitimcileri var" dedim. AKP gelinceye kadar öğretmen odasında siyasal ayrım yoktu. Öğretmenin birinci kimliği eğitimci olmasıydı. Bu olumlu iklim maalesef bozuldu. Atamalardan tutun da, öğretmenlerin ders programla-

rına varıncaya kadar, siyaset belirleyici olmaya başladı. Bu çok acı bir durum ve ne yazık ki gerçek.

Sizin bu konuda verdiğiniz mücadeleyi tüm öğretmen sendikalarımızın en azından "sözleşmeli öğretmen" gibi kölelik düzenine karşı birlik içersinde olmasını gönülden diliyorum.

18. Milli Eğitim Şûrası'nda "Törenler ve toplantılar, paylaşma, bütünleşme, denetim ve kontrol mekanizmaları olup okul yönetimi tarafından, kültürü etkileme, değiştirme ve yeni değerlerin paylaşılması amacıyla rutin ve zoraki katılıma dayalı etkinlikler olmaktan çıkarılıp yoğun olarak ortak duygu ve değerlerin paylaşımını sağlayacak şekilde düzenlenmelidir" şeklindeki madde kabul edilmiş ve böylece öğrencilerin sabahları okuduğu "Andımız" ve "İstiklal Marşı" zorunlu olmaktan çıkarılmıştır. Bunun üzerine sendikamız, hem MEB'e hem de TTK'ya bu kararın geri çekilmesi için yazı gönderdi. Öte yandan son dönemde İstiklal Marşı ve Öğrenci Andına yönelik saldırılar artmıştır. Siz bu gelişmeleri nasıl yorumluyorsunuz?

Bu, çok üzüntü verici bir gelişmedir. Bu konuların gündeme gelmeyeceği tek yer sanırım MEB'dir. Mehmet AKİF'in, Reşit GALİP'in kemikleri sızlamıştır. Bugün ABD'den tutun da, Japonya'ya kadar bu tür marşlar ve antlar okunur. Hatta bırakın okulları, işyerlerinde antlar okunur. Amaç nedir? Andımızı okuyunca amaç net olarak anlaşılır. Türk olmak, doğru olmak, çalışkan olmak, büyüklere saygı gibi kavramlardan rahatsız olanların böyle teklifler vermesini tek bir gerekçesi olabilir. **O ANTTA YAZILANLARIN ALTINDA EZİLMELERİDİR. İSTİKLAL MARŞI OKUNURKEN, BAKTIKLARI BAYRAĞA KARŞI DUYDUKLARI MAHCUBİYETTİR**.

Öğrencilik günlerimizi hatırlayalım. Türkçe derslerinin ilk haftada konusu nedir? İstiklal Marşımız ve Gençliğe hitabedir. O zaman programdan ders kitaplarından da çıkarsınlar güçleri yeterse. **Ama bir konu eksik kalmış Atatürk'ün gençliğe hitabına dokunmamışlar. Şimdilik oraya dilleri varamıyor. Bu konudan büyük üzüntü duydum. Bu konuda önerge verenlerle meslektaş olmaktan utandım.** Daha fazla söz bulamıyorum.

18. Milli Eğitim Şûrası kararları göz önüne alındığında, Türk Milli Eğitiminin önümüzdeki yıllardaki durumunu nasıl görüyorsunuz?

Bu şura eğitimin hiçbir sorununa çözüm olabilecek bir pedagojik yaklaşım sunamamıştır. Eğitim sistemini şans topu oyunu gibi 1+4+4+4 gibi saçma bilimsellikten uzak ideolojik yaklaşımların ve demin bahsettiğim konuların tartışıldığı şûradan daha fazla bir şeyin beklenmesi hayal olurdu. Eğitim sistemimiz; güven, başarı ve nitelik bunalımından korkarım çıkamayacaktır. Olumlu iklim daha da bozulacaktır. Ülkemin geleceği adına çok kaygılıyım. Yavrularımızın geleceği adına çok karamsarım. Her sabah kalktıklarında eğitimde reform yapan bu zihniyetin eğitimi getirdiği nokta, OECD'de 35 ülkeden 33'üncü olmamız noktasıdır. Çok övündükleri büyük bütçede ise, okullara para aktaramadıkları için parayla oynanan langırt masalarıdır.

Şûrada ağırlıklı olarak Bakanlık bürokratlarının bulunması, hükümetin istediği kararların alınmasına neden olmuştur. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Milli Eğitim Şûraları, işlevselliğini yitirmiştir. Gerek katılımcıların bakanlık personeli olması, tabanda ise iktidara yakın sendika üyelerinin olması vb. gibi nedenler şûranın anlamını yitirdiğinin göstergesidir. Tüm toplum kesimlerinin eşit oranda katıldığı bir düzenlemenin yürürlüğe girmesi ve uzun süre hazırlığının yapılarak, bol bol tartışılarak bir MAARİF KONGRESİ gibi kongreler düzenlenmelidir. Şûraya katılan hiç kimse, emir- komuta zihniyeti içerisinde olmadan özgürce kendini ifade edebilmelidir.

Son olarak 2011 yılının bir seçim yılı olduğunu seçiminde yeni bir umut olduğunu söyleyerek geleceğe ilişkin umutlarımızın ve iddialarımızın olduğunu söylemek istiyorum. Bu vesileyle de tüm eğitim camiamızın yeni yılını kutluyor, sağlık mutluluk ve esenlikler diliyorum.

Not: *18. Milli Eğitim Şûrasında, İstiklal Marşımızın, Andımızın okunması ve milli bayramlarla ilgili törenlere katılımı zorunlu olmaktan çıkaran ihanet maddesi, Türk Eğitim-Sen'in Milli Eğitim Bakanlığı'na, Talim Terbiye Kurulu'na yazdığı yazılar ve etkili girişimleri sonucunda oluşturduğu kamuoyu baskısı üzerine şûra kararları arasından çıkarıldı. Türk Eğitim-Sen'in gayretleri sonucunda değiştirilen maddenin yeni hali şu şekildedir:*

Eğitim Ortamları, Kurum Kültürü ve Okul liderliği

Madde 29. Ulusal ve resmi bayram törenleri ile belirli gün ve haftalarda yapılacak toplantılar ve kutlamalar; toplumda bütünleşme, paylaşma, denetim ve kontrol mekanizmaları olup yönetimlerce bu faaliyetler şenlik ve festival şeklinde kutlanmalı, yerel yönetimlerin ve sivil toplum kuruluşlarının desteği sağlanmalıdır. Bu faaliyetler kültürü etkilemeyi ve yeni değerlerden etkilenmeyi, ortak duygu ve değerlerin devamlılığını sağlayacak, ancak öğrencilerin derslerden uzun süre ayrı kalmayacakları şekilde düzenlenmelidir.

Konuyla ilgili haberin internet sitemizdeki (www.turkegitimsen.org.tr) linki şu şekildedir: http://www.turkegitimsen.org.tr/haber_goster.php?haber_id=13217

DEĞERLENDİRME

MHP Mersin Milletvekili **Akif AKKUŞ'un 18. Milli Eğitim Şurası** Değerlendirmesi

18. Milli Eğitim Şûrası 1-5 Kasım 2010 tarihleri arasında Kızılcahamam'da yapıldı. Bu toplantıya geniş bir davetlinin katıldığı görülmekle beraber, bu davetliler içerisinde bazı kişilerin bulunmayışı bir önceki şûrada bulunan ve şûraya önemli katkıları olan eski yetkililerin olmayışı bu toplantının kısır bir döngü içerisinde kaldığını göstermektedir.

Bu toplantının Ankara merkezinde Milli Eğitim Şûra salonunda yapılması varken, 77 km uzaklıktaki Kızılcahamam ilçesinde yapılmış olması, gözlerden uzak bir şekilde yandaşların ve artık aktivitesini kaybetmiş bir kısım emeklilerin toplanması kendi söyleyip kendi oynama anlayışını yansıtmaktadır. Dolayısıyla 220 kararın alınmış olması pek de bir şeyi ifade etmemektedir. Bu toplantı, Ankara merkezinde yapılsaydı akademik, politik, bürokratik birçok kesimden temsilcilerin katılması ve şûraya katkı sağlaması mümkün olabilecekti. 18. Milli Eğitim Şûrasına il genel meclisi üyesi, belediye meclisi üyesi, muhtarlar ve az sayıdaki öğrenci bu alınan kararlara, irdelemeden katılmaları için çağrılmış olmalıdır. Bütün bunlar, şûra'dan Türk Milletinin beklediği sonuçların çıkmasını sağlayamamıştır. Bunun yerine 8 yıllık eğitimden olumlu sonuç alınmadığı bahanesiyle, 13 yıllık kesintili eğitim sistemine geçilmesi kararı alınmıştır. Eğitim sistemi üzerinde kısa süreler içerisinde yapılan tüm değişiklikler eğitimden beklenen sonuçları vermemektedir. Bugün okullarımızdaki eğitim, anlaşılmaz bir şekilde zaafa uğramıştır. 4 yıl süreli orta öğretim sistemi okullarda çökmüş, bunun yerini, özel dershaneler almıştır. Liselerin son sınıfları yani 4. sınıfları, sene başından beri doğru dürüst ders işleyememektedir. Bu emeğin, zamanın ve genç dimağ-

ların heba edilmesi demektir. Bu şûra'dan heba olan emeğin, zamanın ve dimağın yeniden ele alınıp en verimli bir şekilde nasıl değerlendirileceğinin tartışılması bütün milletin beklentisiydi. Bu gerçekleşmedi, yani şûra toplantısından faydalı olabilecek, dişe dokunur bir sonuç maalesef çıkmadı.

Milli Eğitim'in, öğretmen, öğrenci, idareci ve fiziki mekânlar olarak birçok sorunu bulunmaktadır. Özellikle öğretmenlerimizin maddi sıkıntıları zaman zaman görevlerini gereği gibi yerine getirmelerine bile engel olmaktadır. Bunun yanında aynı okulda kadrolu, sözleşmeli ve ücretli öğretmenin bulunması görevin yerine getirilmesinde aksamaların başlıca sebebidir. Bu sistemden özellikle sözleşmeli öğretmenlerin derhal kadroya alınarak sistemden çıkartılması gerekmektedir. Bu uygulama eğitim ve öğretimin kalitesinin artmasına ve öğretmenlerimizin sorumluluğunda önemli bir katkı sağlayacaktır. Böyle olmasına rağmen, maalesef, şûra da bütün öğretmenlerimizin sözleşmeli olması yönünde bir teklifin verilmesi, Türk Milli Eğitiminin dinamitlenmesi anlamına gelmektedir. Bu teklifi veren kurum veya kişilerin bunu hangi maksatla verdiklerinin araştırılması ve değerlendirilmesi gerekmektedir. Bugün 130 bin öğretmene daha ihtiyaç bulunduğu halde (kadrolu, sözleşmeli) kadroların boş bırakılması, hem yukarıdaki teklifi verenlerin, hem de hükümetin öğretime ve öğretmenlik mesleğine nasıl baktıklarını ortaya koymaktadır. Siz, öğretmenden gelecek nesilleri, ülkeye ve millete faydalı olacak şekilde yetiştirmesini bekleyeceksiniz, ama onlara bir kadroyu çok görerek, geleceğini bir belirsizliğe doğru yönlendireceksiniz. Öğretmenler ülkenin en yüksek devlet memurları ile aynı seviyeye getirilmeli ve prestijli bir mesleğin mensubu oldukları ortaya konmalıdır.

> ***"Milli Eğitim'in, öğretmen, öğrenci, idareci ve fiziki mekânlar olarak birçok sorunu bulunmaktadır. Özellikle öğretmenlerimizin maddi sıkıntıları zaman zaman görevlerini gereği gibi yerine getirmelerine bile engel olmaktadır. Bunun yanında aynı okulda kadrolu, sözleşmeli ve ücretli öğretmenin bulunması görevin yerine getirilmesinde aksamaların başlıca sebebidir."***

Şûra da Andımız, İstiklal Marşımız, milli değerlerimiz, topluma mal olmuş milli kahramanlarımız ve milli günlerimiz rutin ve zoraki katılıma dayalı etkinlikler gibi gösterilmeye çalışılmış, kültürü etkileme değiştirme ve yeni değerlerin paylaşılması gibi gösterilmiştir. Bu, Türk Milli Eğitim Şûrasının, asla konu bile etmemesi gereken değerlerimizdir. Türk Milli Eğitiminin genel ve özel amaçları dikkate alındığında, bu nosyonlar, vazgeçilmez ilkelerdir. Şûra görevi ve haddi olmayarak 1961 yılında kabul edilen, Türk Milli Eğitiminin genel amaçlarını ortadan kaldırdığı gibi, Anayasa'da ifadesini bulan Milli Marşımız (İstiklal Marşı) milletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne de darbe vurmaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın karar ve uygulamalarına alt yapı hazırlaması gereken şûra bu nosyonları ortadan kaldırmayı düşünme yerine, milli birlik ve beraberliği sağlayıcı Andımız, İstiklal Marşımız, Türkçemiz, Türk tarihi ve coğrafyasını çocuklarımıza benimsetecek olanların bunlardan aldığı feyzle birlik ve milli şuur hassasiyetini davranış haline getirecek kavramlar üzerinde durmalıydı. Şûra'da daha çok eğitimciler, gazeteciler, yazarlar, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde grubu bulunan siyasi partilerin temsilcileri daha ağırlıklı olmalıydı. Böyle olsaydı ileri sürülen fikirler, projeler ve planlar daha sağlıklı bir tartışma zemini bulacak ve daha yararlı sonuçlara ulaşılacaktı. Bu şûranın düzenleyici ve hazırlayıcıları çoğunlukla Milli Eğitim Bakanlığı'nın bürokratlarıydı. Gerek şûra toplantı düzeni, gerekse tekliflerin yapılması ve tartışılması bu bürokratların, dikte mantığına göre ortaya konmuştur. Dolayısıyla bürokratların hâkimiyeti de devam etmiştir. Yani kendilerinin hazırlayıp sundukları konular daha çok kendileri ve yandaş sendika temsilcileri tarafından tartışılmıştır. Bu da beklenen sonuçları maalesef vermemiş ve büyük umutlarla yapılan şûra toplantısı beklenen sonuçları ortaya koyamamıştır.

Henüz nasıl uygulanacağı ve sonuçlarının ne olacağı belli olmayan, altında da bazı gizler saklayan 13 yıllık kesintili eğitim kararı alınmış, hepimizin yetişmesinde öncelikli bir yeri olan mesuliyet ve milli şuur kazanmamızda büyük katkıları olan İstiklal Marşımız ve Andımız, terörist bir grubun anlayışına paralel olarak şaibeli bir hale getirilmiştir.

Sonuç olarak; 18 Milli Eğitim Şura'sı umulan fayda ve sonuçları ortaya koyamamış, yapılan masraf, harcanan emek ve zaman heba edilmiştir.

SÖYLEŞİ

Türkiye Haber-İş Sendikası Genel Başkanı **Ali AKCAN** ile

Sendikacılık Üzerine Söyleşi

Türkiye Haber-İş hakkında bilgi verir misiniz? Ayrıca şahsınızın sendikal mücadele geçmişini de öğrenmek istiyoruz.

Türkiye Haber-iş Sendikası 1962 yılında, o günkü PTT Genel Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçiler tarafından kurulmuştur. Sendika, faaliyetlerine, 12 Eylül 1980 yılında yapılan ihtilal ile birlikte bir süre ara vermiş; ancak daha sonraki yıllarda yeniden faaliyetlerine devam etmiştir. Şu anda PTT Genel Müdürlüğü ve Türk Telekom Anonim Şirketi'nde örgütlü bir sendikayız. Yaklaşık 22 bin üyemiz bulunmaktadır. Örgütlenme alanımız çok geniş. Maalesef, Türkiye'deki sendikal örgütlenmelerin önündeki engeller nedeniyle birçok yerde örgütlenme problemi ile karşı karşıya kalmaktayız. T.Haber-İş'in açılımı; Türkiye Telekomünikasyon, Posta, Telgraf, Telefon, İletişim, Bilişim, Çağrı Merkezi, Radyo ve Televizyon İşçileri ve Hizmetlileri Sendikasıdır. Sendikamızın örgütlenme alanı çok geniş olmasına rağmen, hem Türkiye'deki uygulanan çalışma hayatını düzenleyen yasalar, hem de sendikal faaliyetleri düzenleyen yasalar nedeniyle özel sektörde örgütlenmede ciddi zorluklar yaşıyoruz. Sendikamızın Türk Telekom'da yaklaşık 19 bin üyesi bulunmaktadır. Yine iletişim sektöründe faaliyet gösteren çağrı merkezlerinde örgütlenme çalışmalarımız devam ediyor. Şu anda iş kolu tespiti konusunda yerel mahkemeyi kazandık. Önümüzdeki günlerde Yargıtay da onayladıktan sonra çağrı merkezlerinde de örgütlenmemizi tamamlamış olacağız. Türkiye'de yaklaşık 90 çağrı merkezi var. Burada istihdam edilen kişi sayısı 31 bin 500 civarında. Kararın onanması durumunda, onları da sendikamızın şemsiyesi altına almış olacağız. GSM operatörleri de bizim işkolumuza giriyor. Ancak örgütlenmede ciddi problemler yaşıyoruz. Tabi bu bizi engellemiyor. Şu anda GSM operatörlerinde de örgütlenmek için alt yapı çalışmalarını tamamlamış durumdayız. Önümüzdeki günlerde buralarda da örgütlenerek, GSM sektöründe çalışan arkadaşlarımızın Anayasa'nın çalışanlara tanımış olduğu haklardan faydalanmasını sağlayacağız. Radyo ve Televizyon Kurumlarına gelince, maalesef bu sektörde çalışanlardan gerekli duyarlılığı göremiyoruz. Üstelik işverenlerden özellikle radyo ve televizyon sektöründe çalışanlara ciddi anlamda baskılar yapılıyor. Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırıldığında, bu sektörleri de örgütlenmenin içerisine alırız diye düşünüyorum. Haberleşme sektörü günümüzde çok önemli bir yere sahiptir. Dolayısıyla geleceğin sektöründe sendikal örgütlenmeyi tam manasıyla yapamadığımızda, diğer kesimlerde sendikal örgütlenmenin önünü açmamız mümkün değildir. Çağın sektörü olarak gördüğünüz bir sektörde sendikal örgütlenmeyi sağlayamadığınız zaman, diğer taraftaki örgütlenmeler hakikaten çok zor olur, diye düşünüyorum.

Türkiye Haber-İş Sendikası 2007 yılında Türk Telekom'da bir grev gerçekleştirdi. Sendika olarak, Türk sendikacılık hayatı açısından çok önemli ve örnek bir mücadele ortaya koydunuz. O süreçte yaşananları ve grev gerekçelerinizi anlatır mısınız?

2007 yılında biz büyük bir grev yaptık. Özellikle 1980 ihtilalinden sonra Türkiye'de ciddi anlamda bir grev yaşanmamıştı. Aslında bu grev, tarihimizin ilk grevi değildi. 2007 yılında özellikle Türk Telekom Anonim Şirketinin özelleştirilmesinin ve yüzde 55 hissesinin satılmasından sonra yeni sahibi olan yabancı şirketin, çalışanların kazanılmış haklarını ellerinden almaya yönelik talepleriyle karşı karşıya kalmamız nedeniyle bu grev gerçekleştirildi. Anayasamızın ilgili maddesinin tarifine göre grev hakkı, çalışanların işverenlere yasal yönden zarar vermek, üretmemek suretiyle mali yönden işvereni zarara uğratma hakkıdır. Biz de bu hakkımızı kullandık. Ülke çapında 44 günlük onurlu bir mücadele sergilendi. Tüm baskılara rağmen, tüm olumsuzluklara rağmen 30 yıldır uygulanmaya konulmayan bir hakkı, uygulamaya koyuyorsunuz. Ne grev uygulamasını bilen sendikacı kalmış, ne savcısı kalmış, ne hâkimi kalmış, ne emniyet görevlisi kalmış, ne de işvereni kalmış. Tamamen burada güçler çarpışması yaşandı. Adeta **"kurtlar dansı".** Türkiye'nin her tarafında hakkımızda soruşturmalar açıldı, üyelerimizin hakkında soruşturma açıldı, temsilcilerimizin hakkında soruşturma açıldı. Eğitimlerde kullanılan görüntüleri, sanki kablolar kesilmiş gibi göstermeleri hakikaten bizi yüce Türk Milleti karşısında çok zor durumda bıraktı. Ancak sendikamızı yakından tanıyan vatandaşlarımız, Telekom çalışanlarını yakından bilenler, Türk Telekom işçisinin yıllarca verdikleri emeklerle Türk insanının haberleşmesini sağlayabilmek, kaliteli bir şekilde hizmet vermek için Türkiye'nin her tarafını kablolarla ördüğünü iyi bilirler. Böyle bir ağı örenlerin, yaptıkları bu kutsal işe zarar vermeleri gibi bir niyette olması mümkün değil. Ferdî hareketler olmuş mudur, bilemeyiz. Emniyet güçlerimizin görevi de ferdi hareketlerde bulunanları ortaya çıkarmaktır. Ancak, bu olaylara karışanların büyük çoğunluğunun, Türk Telekom'dan iş almak isteyen taşeron firmalarda çalışanlar olduğu da ortaya çıktı. Dolayısıyla böyle bir olumsuzluk süreci yaşandı. Her şeye rağmen, birlik ve beraberlik içerisinde, o işin altında da alnımızın akıyla çıkmayı başardık. Kazanılmış haklarımızı

> ***"Türkiye Haber-iş Sendikası 1962 yılında, o günkü PTT Genel Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçiler tarafından kurulmuştur. Sendika, faaliyetlerine, 12 Eylül 1980 yılında yapılan ihtilal ile birlikte bir süre ara vermiş; ancak daha sonraki yıllarda yeniden faaliyetlerine devam etmiştir. Şu anda PTT Genel Müdürlüğü ve Türk Telekom Anonim Şirketi'nde örgütlü bir sendikayız. Yaklaşık 22 bin üyemiz bulunmaktadır."***

korumak suretiyle ve yeni kazanımlar da elde ederek, günün şartlarına göre üyelerimizin ekonomik durumda gelişmelerini sağlayarak grevi sonuçlandırdık. Grevde ortalama ücretlerimizin ekonomik yönden artış değeri yüzde 29,5 oranında gelişti. İşveren bırakın artış yapmayı, eksi yüzde 12.9'la toplu sözleşmeyi imzalamamızı istemişti. Tüm bu olumsuzluklara rağmen, grevin büyük kazanımlarla sonuçlanması önemliydi. Grevde, Türk Eğitim-Sen başta olmak üzere, onun bağlı olduğu Türkiye Kamu-Sen'in bizlere vermiş olduğu desteği unutmamız mümkün değildir. Özellikle tüm yönetici arkadaşlarımın şahsına ve tüm üyelerinize teşekkür ediyorum. Türkiye Kamu-Sen, Türkiye'nin her tarafında grev çadırlarımızı ziyaret etmek suretiyle, bize maddî ve manevî çok büyük desteklerde bulundular. Bunları takdir etmek gerekir, diye düşünüyorum.

Her ne kadar uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan bir hak olsa da ülkemizde memur sendikalarının grev hakkı tanınmıyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Grevin sendikal mücadele içerisindeki önemini anlatır mısınız?

Gönlüm ister ki, memur sendikaları da mutlaka grevli toplu sözleşmeli bir sendikal çatının altına girsin. Çünkü şu hali ile baktığınızda, adeta bir derneğin ötesinde yapılanma yok. Sendikalar, baskılara maruz kalıyor. Dünyadaki bağımsız sendikalara baktığımızda, ekonomik yönden sendikaların özgür olması lâzım. Dolayısıyla ekonomik yönden özgür olmayan sendikaların mücadele etme şansı da ortadan kalkıyor. 1980 ihtilali olmadan önce, Türkiye'de kamuda çalışan memur sayısı 450-500 bin civarındaydı. İşçi sayısı 1 milyon 900 bin'di. O günkü sendikal örgütlenmeleri zayıflatmak amacıyla, özellikle 12 Eylül dönemi darbecilerinin, sendikal örgütlülükleri bitirebilmeleri için sözleşmeli personel yasası çıkarttılar. Bu yasanın amacı, sözleşmeli personel almak suretiyle memurlaştırmak. Sanki memur sayısını çoğaltarak, esasında yapmak istedikleri, örgütlü topluluğun yok etmekti ve en nihayetinde bunu da hakikaten başardılar. Tam tersine döndü olay. Şu anda Türkiye'de 2 milyon 300 bin civarında memur var, kamuda çalışan işçi sayısı 250-300 bin civarında. Şimdi 12 Eylül öncesinde memur sayıca az olmasına rağmen, memurların özlük hakları, ücretleri, toplum içerisindeki yerine, pozisyonuna bakıldığında, memur bir işçiye kefil olmadan, işçi bir yerden taksitle alış-veriş yapamıyordu. Bugün ise sözleşmeli personel alınarak, örgütsüz bir toplum yaratmaya çalışıyorlar. 2 milyon 300 bin insanın elinde grevli topu sözleşmeli bir sendikal hakkın olduğunu düşünün. O zaman bu ülkeyi idare edenler vurdumduymaz tavırlar sergileyebilirler mi? Grevli toplu sözleşmeli hakkı olduğu zaman,

sendikalar daha etkin hale gelecek, üyelerini koruma noktasında daha etkin olacaklar. İşte bunun için memurlara grev hakkını vermek istemiyorlar. Biliyorsunuz, memurlara toplu sözleşme hakkı veriliyor. Toplu sözleşme hakkını sanki çok büyük bir hak veriliyor gibi lanse ediyorlar. Dünya tarihine baktığımızda toplu sözleşme; tarafların, özgür iradeleri ile karşılıklı bir araya gelerek müzakere ederek, anlaşmaya vardıkları akitlerdir.

Masada anlaşma sağlanamazsa, masadan kalkacaksınız. Bu, komisyona gidecek ve komisyonun vermiş olduğu karar kesin olacak. Komisyon üyelerini kim atıyor? Komisyon üyelerinin ağırlığına baktığınızda, hükümetin ağırlığını göreceksiniz. Dolayısıyla sizin özel taleplerinizi dikkate bile alınmayacak. Hükümetin o günkü talebi neyse, onlara dikte edilmek suretiyle tekrarlanacak. Şu anda getirilen toplu sözleşme hakkının, daha önceki toplu görüşme hakkından bir farklılık arz etmeyeceğinin bilinmesi gerekir.

Biz yıllardır toplu sözleşme düzeninin içerisindeyiz. 60 gün yasal bir müzakere süreci vardır. 60 günden sonra bir arabuluculuk süresi vardır. Herkes kendi görüşünü, taleplerini ortaya koyar. Bu en fazla 15 gün devam eder. Ondan sonra da grev kararı almak zorundasınız. Grev kararı aldıktan sonra, iki ay içerisinde de grevi uygulama tarihini belirlemek zorundasınız. En nihayetinde bizdeki toplu sözleşmenin sonucu greve dayandırılmaktadır. Memur arkadaşlarımızın böyle bir hakkı var mı? Hayır. Memur sendikalarına böyle bir hak verilmiyor. Bu nedenle toplu sözleşme hakkı değil tamamen göz boyamadır.

Bildiğimiz kadarıyla 2 Aralık'ta yapılan Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısına katıldınız. Komisyon çalışmaları hakkında bilgi verir misiniz? Özellikle asgari ücretin tespit edilmesi kriter ve usulü ile Hükümetin yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Asgari ücret çalışmalarıyla ilgili yıllardan beri savunmuş olduğumuz görüşümüz var. Eğer bir ülkede asgari ücret, millî bir ücretse, o ücretin açlık sınırının altında olmaması lâzım. Dolayısıyla bunun da kriterleri var. Devlet adına açlık sınırını belirleyen kurumlar var. Devlete bağlı kurumların belirlemiş olduğu rakamlara göre belirli bir komisyon kuruyoruz, ama gerek işveren, gerekse hükümet buna yanaşmıyorlar. Şu anda 2011 yılı bütçe tasarısına baktığımızda, yüzde 4 gibi bir artış öneriyorlar. Şu ana kadar getirdikleri resmî bir şey yok, ama sadece önerilerini söylüyorum. Tabi bunun kabul edilebilir bir tarafı yok. İşveren cephesine baktığımızda, asgari ücretin yükselmesinin kayıt dışılığı ve işsizliği arttıracağı gibi mesnetsiz, tamamen gerçeklerden uzak bir görüş ortaya atılmaya çalışıyor. Hükümette, işverenlerin baskısı altındalar. Birinci toplantıyı yaptık. Görüşlerimizi belirttik. Görüşmeler önümüzdeki günlerde devam edecek.

Sendikanızın faaliyet gösterdiği iş kolu da dâhil olmak üzere ülkemizde birçok sektörde özelleştirmelere hız verildi. Hükümetin özelleştirme uygulamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Özelleştirilen kuruluşlarda çalışan personelin durumları hakkında bilgi verir misiniz?

Öncelikle özelleştirmenin sonucunda kaliteli hizmetler mi geliyor, yoksa kalite düşüyor mu? Bu tespitlere bakıldığında, şu anda muazzam bir şekilde dünyanın bütün ülkelerinde özelleştirmeler nedeniyle kaliteli kamu hizmetlerinin düştüğü görüşü hakim. İstihdam noktasına baktığınızda, istihdamda ciddi bir daralma olmaktadır. Özelleştirilen kuruluşlarda istihdam edilenlerin yüzde 50 oranında azaldığı görülmektedir. Türk Telekom'dan örnek verecek olursam, Türk Telekom'da özelleştirmeyle birlikte 52 bin kişi istihdam edilirken; özelleştirmenin hemen sonrasında, istihdam edilenlerin sayısı 27 bin civarında. Bu ne demektir? İstihdamda yarı yarıya bir kayıp var demektir. Tabi buna bağlı olarak çalışanların çalışma şartları daha zorlaşmakta, ücretlerinin artışı noktasında ciddi problemlerle karşı karşıya kalınmaktadır. Özelleştirmelerin çalışanlara çok büyük bir darbe olduğunu ve verilen hizmetlerin kalitesinin düştüğünü açık bir şekilde görebiliyoruz. Eğer sık seyahat ediyorsanız, İstanbul Havaalanına gittiğinizde görürsünüz. Yani bundan iki yıl önce devletin elindeki havaalanında yazın gittiğimizde, havaalanında nem hissedemezdiniz. Klimalar çok iyi çalışıyordu. Şimdi havaalanına girdiğiniz zaman, cehenneme girmiş gibi hissediyorsunuz. Neden? Çünkü maliyetler düşürüldüğü için klimalar çalıştırılmıyor. İşte bu da hizmette kalitenin düştüğünü gösteriyor. Yine özelleştirilen kurumlara baktığınızda, özellikle kurumların devlete ödedikleri vergide büyük

ölçüde azalma var. İşte tüm bu nedenlerden dolayı özelleştirmelerin bir çare olmadığı görülmektedir.

Ekonomik krizin ülkemizi teğet geçtiği iddiaları dillendiriliyor. Çalışan kesimin temsilcisi olarak bu iddiaya katılıyor musunuz? Gerçekten, çoğunluğunu dar ve sabit gelirlilerin oluşturduğu toplumumuz krizden asgari düzeyde mi etkilenmiştir?

Son zamanlarda Avrupa'nın çeşitli ülkelerine, Uzak Doğu'ya ve Afrika'ya seyahatlerimiz oldu. Ülkelerin zenginliğini, halkından ve halkın yaşayış biçiminden anlayabiliyoruz. Kore'ye gittiğimiz zaman, Kore hakikaten G-20'lerin içerisinde dördüncü büyüklükte bir ülke. Kore, gerek ekonomik, gerekse ihracat gelirleri olarak çok büyük bir ülke. Kore halkının gelir seviyesinde ve yaşam standartlarında bir yükselme var. Bunları şunun için söylüyorum: Bir devletin zenginliğinden bahsedebilmemiz için, o devletin vatandaşının da zengin olması lâzım. Bu nedenle, krizin Türkiye'de belirli kesimleri çok derinden etkilediğine inanıyorum. Birilerinin işi güzel olabilir, kriz birilerine teğet geçmiş olabilir, ama kriz özellikle sabit ve dar gelirli, ücretli çalışanlara ekonomik olarak olumsuz etki yaratmıştır. Diyelim ki, 100 lira borcunuz var. 100 lira borcunuzu ödeyebilmeniz için, sizin 100 lira bir gelire sahip olmanız lâzım. Var mı böyle bir geliriniz? Yok. İstihdam artışı var mı? O da yok. İstihdam yoksa üretim de yok demektir. Üretim yoksa satacak bir şeyinizde yok demektir. Satış da yoksa dışarıdan nasıl para kazanacaksınız? Bu kez dışarıya satacaksınız. Para dışarıdan gelecek. O parayı kazanıp, borcunuzu ödeyeceksiniz. Bu durumda krizin teğet geçmesini nasıl beklersiniz?

Hükümet yetkilileri, borçlanabildikleri için övünüyorlar, "Bir dönem

70 sent bulamıyorduk, ama bugün istediğimiz parayı, istediğimiz yerden bulabiliyoruz" diyorlar. Arjantin dün borçlanma noktasında dünya finans kuruluşlarının kara listesindeydi, ama bugün onlar bizden daha güzel borçlanıyorlar. Bu da az önce söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu ortaya koyuyor. Çünkü şu anda ciddi manada piyasada bir para var. Borç veren ülkeler, çok kısa sürede kâr elde edilebilecek ülkeler arıyor. Türkiye de bu ülkelerden biri. Dünya'nın en yüksek faiz ödeyen ülkeyiz. Faizlerle boğuşan bir ülkeyiz. Ve bundan daha sağlam bir liman bulunmaz herhalde. Bugün devlet garantisi adı altında borçlanılmış. Gerek hazine, gerekse devletin çeşitli kuruluşlarının iç ve dış borcu 580 milyar doların üzerine çıktı. Şimdi siz, bu borçlarınızın faizlerini bile borç alarak ödüyorsunuz. Acaba iki yıl sonra nereye gideceksiniz? İşte asıl felaket o zaman başlayacak. Şu anda ekonomide suni bir iyileşme var. Türkiye'nin gerçek anlamda ekonomisinin iyiye gittiği yok. Vatandaşın alım gücünde de azalma var. Dün asgari ücret belki 500 liraydı. Ancak 500 lirayla ihtiyaçlarınızı daha kolay karşılıyordunuz. Asgari ücret bugün 700 liraya çıkmış, ama evinize götürdüğünüz gıdalara bir bakmak lâzım. Evimize 700 lirayla ne götürebiliyoruz?

Sizin iş kolunuzda da iktidar partisinin yönlendirmesiyle sendikal hayata müdahale söz konusu mu? Bu tür müdahaleleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Özellikle 2007 yılındaki grev hakkını kullanmamız nedeniyle hükümetle aramızdaki ilişkide bir gerginlik yaşandı. Her konuda olduğu gibi kendilerinin iyi yaptıkları işleri takdir ediyoruz, kötü yaptıkları işleri de eleştiriyoruz. Haklı eleştirilerimizi kabul etmek istemiyorlar. Bu nedenle de hükümetle bu bağlamda birçok noktada yıldızımız barışmıyor. Bizim işkolumuzda yapılan sendikal mücadeleye, iktidarların müdahale etmesini doğru bir politika anlayışı olarak kabul etmiyoruz.

Ülkemizde işçi sendikacılığının köklü bir geçmişi var. Bu süreçte sendikal mücadelenin geldiği noktayı değerlendirir misiniz? Yani 50 yılı aşkın bir geçmişe sahip olan sendikacılığımızın geldiği konumdan memnun musunuz?

Türkiye'nin diğer kurumlarına sirayet eden bozulmalar, yolsuzluklar, usulsüzlükler, buraya da sirayet etmiştir. Bazı sendikacı arkadaşlarımız, zaman zaman yanlış eylemler, söylemlerin içerisinde olmuşlar, ama ne hikmetse bakın, Türkiye'de Başbakanlar yolsuzluk yapmaktan yargılandılar, Yüce Divanlık oldular. Milletvekilleri yargılandı. Bakanlar yargılandı. Üst düzey bürokratlar yargılandı. Tüm bunlar gayet normal karşılandı. Ancak seneler evvel bir sendikacının yaptığı yanlış nedeniyle, koskocaman bir camia zan altında

bırakılmaya çalışılır. Oysa benim burada çalışanlarımın çok dikkatli olması lâzım. Yarın dünya küçük bir köy haline getirilecek. Kimler tarafından? İşverenler tarafından, sermaye tarafından. O zaman bu sermayeleşmenin birleşmesine karşı nerede olursanız olun, hangi sendikada olursanız olun, hangi işkolunda olursanız olun mutlaka bir sendikal örgütlenmenin içerisinde yer alınması gerekiyor. Bu iradeyi ortaya koymadığınız zaman, sömürülmeye maruz kalıyorsunuz. Bugün Türkiye'de çalışanların alnının terinin karşılığını aldığına inanmıyorum. Açık söylüyorum. Bu ülkede bugün birileri hakkı olmayan ücretleri alıyor olabilir, ama esas çalışanlar, yani işçiler ve memurlar hak ettikleri ücreti alamıyor. Bu ülkenin geleceği gençlere bırakılmıştır. Gençleri de biz, öğretmenlere emanet ediyoruz. Gençlerimizi emanet ettiğimiz insanları içler acısı bir ücrete mahkûm ediyoruz. Birde birçok çalışanımız tarafından **"Ben sendikaya üye oldum. Sendika tüm taleplerimi karşılasın"** deniyor. Sadece üye olmak, o sendikanın güçlü olması için yeterli değildir. Bir sendikanın gücü, üyelerinin verdiği desteğe bağlıdır. Desteğiniz fazla olursa, sendikanın temsil gücü de fazla olur. Sendikal harekette, özellikle işçi sendikalarında ciddi anlamda bir bunalımla şu anda karşı karşıyayız. Ama yine de umutluyum. Umuyorum ki, özlediğimiz dünya çapındaki sendikal anlayış Türkiye'ye de yerleşir. Kamuda örgütlü ve en büyük güç olan memur sendikalarımızın daha da güçlü olabilmesi için kamudaki çalışanların, memurların sendikal örgütlerine sahip çıkmaları lâzım. Bununla yetinmemeliler. Tam bağımsız, özgür bir sendikal yapıya kavuşana kadar bu işin mücadelesini vermeleri gerekir. Örgütsüz bir toplum hiçbir şey yapamaz. Memuru örgütlenmeyen, işçisi, çiftçisi, esnafı örgütlenmemiş toplulukların dünya üzerinde ileriye gittiğini göremezsiniz. Örgütlenme problemini aşmış ülkelere baktığımızda, örneğin Lüksemburg, Belçika, Finlandiya'da sendikal örgütlenmeler yüzde 70'lerin üzerindedir. Bizde ise sendikal örgütlenme oranı yüzde 6'dır. Bu durumda gücümüzü nasıl ortaya koyacağız? Bizi istedikleri gibi yönetiyorlar. Özlük haklarımızdan tutun da, ekonomik ve sosyal haklarımızla rahatlıkla oynayabiliyorlar, sürgüne gönderebiliyorlar. İdarecilerin ya da siyasilerin ülkeyi yöneten siyasi erkin gücünün altında bir baskı unsuru oluyorsunuz. O zaman işte bunu önlemenin tek yolu biraz önce ifade ettiğim gibi sendikal örgütlenmedir. Bunun dışında başka bir şeyi yapma şansımız yok, diye düşünüyorum. İşçi, memur ayrımının bir kere ortadan kaldırılması lâzım ve kazanılmış haklara dokunulmadan tek çatı altında birleşecek bir yapı oluşturulmalı. Bunu sağlamamızın ülkemiz, milletimiz ve temsil ettiğimiz üyelerimiz açısından çok büyük faydası var.

"Bugün Türkiye'de çalışanların alnının terinin karşılığını aldığına inanmıyorum. Açık söylüyorum. Bu ülkede bugün birileri hakkı olmayan ücretleri alıyor olabilir, ama esas çalışanlar, yani işçiler ve memurlar hak ettikleri ücreti alamıyor. Bu ülkenin geleceği gençlere bırakılmıştır. Gençleri de biz, öğretmenlere emanet ediyoruz. Gençlerimizi emanet ettiğimiz insanları içler acısı bir ücrete mahkûm ediyoruz"

Sendikalar olarak sadece üyelerimize karşı sorumluluğumuz yok, diye düşünüyorum. Öncelikli sorumluluğumuz üyelerimizin ekonomik ve sosyal yönden gelişimlerini sağlamak, ama bunun yanı sıra, milletimize, devletimize, ülkemize karşı da sorumluluğumuz var. Bu sorumluluğumuzu yerine getirmezsek, bu ülke topraklarının vatan olabilmesi için kanını döken, canını veren insanlara en büyük kötülüğü ve hainliği yapmış oluruz. Bu nedenle de örgütlenme mecburiyetimiz var. Çünkü bir olduğumuz sürece güçlü oluruz. Bakın işte görüyoruz. Memurlarımızın birçoğuna bugün yapılan en büyük haksızlıklardan bir tanesi de unvan yükselmeleri. Siyasi iktidarlar neden hep kendi yandaşlarına unvan verirler? Neden memurların arasında adil bir yarış ortaya koyan bir sistem geliştirmezler? İşte bu nedenlerle çalışanlar ve sendikalar olarak uyanık olmamız ve oyunlara gelmememiz lâzım, birlikte hareket etmemiz lâzım. Çünkü bizim çıkarlarımız, birlikte hareket etmekten geçiyor. Eğer biz, kendi aramızda ayrılırsak, bölünür, parçalanırsak bizden öncekiler nasıl ezildilerse, biz de ezilmeye mahkûm olacağız.

MAKALE

Talip GEYLAN Genel Teşkilatlandırma Sekreteri

Nimet ÇUBUKÇU'nun Öğrenci Andı İkilemi !

Mahkemede Doğru Söyler Medyada Şaşar!

18. Milli Eğitim Şurası'nda komisyonlardan geçirilen bir önergeyle Öğrenci Andı tartışmaları yeniden alevlendi. Milli Eğitim Bakanı ve bürokratlarının gözetimi ve himayesinde çalışmalarını yürüten şuranın, Eğitim Ortamları, Kurum Kültürü ve Okul Liderliği Komisyonu'nun hazırladığı raporun 33. Maddesi, "Törenler ve toplantılar, paylaşma, bütünleşme, denetim ve kontrol mekanizmaları olup okul yönetimi tarafından, kültürü etkileme, değiştirme ve yeni değerlerin paylaşılması amacıyla **rutin ve zoraki katılıma dayalı etkinlikler olmaktan çıkarılıp** yoğun olarak ortak duygu ve değerlerin paylaşımını sağlayacak şekilde düzenlenmelidir" şeklindeydi. Okullarımızda, öğrencilerimizin katıldığı toplantıların en başında İstiklal Marşı ve Öğrenci Andı törenleri geldiği düşünülürse çok iyi kamufle edilmiş bu maddenin vurgusu daha açık görülecektir.

Bu törenlerin, öğrencilerimizin his ve fikir gelişimleri üzerindeki ehemmiyetinin, birilerini neden rahatsız ettiğini sorgulamak sanırım milli bir sorumluluktur.

İstiklal Marşı ve Öğrenci Andı'ndaki vurguları; "… kültürü etkileme, değiştirme ve yeni değerlerin paylaşılması amacıyla…" yürütülen bir asimilasyon faaliyeti gibi yansıtabilecek bu anlayış, çok şükür ki, sendikamızın girişimleriyle Talim Terbiye Kurulu tarafından maddenin yeniden düzenlenmesiyle şura kararları arasından çıkarılmıştır.

Pek tabi ki, bu tartışmalar yeni değildir. Özellikle her sabah öğrencilerimize okuttuğumuz Öğrenci Andı ile ilgili tartışmalar, değişik zemin ve zamanlarda sürdürülegelmektedir. AKP'nin iktidar olduğundan itibaren daha yüksek perdeden ve resmi ağızlardan dillendirilen bu rahatsızlıklar, bazen cüret sınırlarını dahi zorlamaktadır.

Hatırlanacağı üzere, eski Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik "Sen ne mutlu Türküm dersen, diğeri de ne mutlu Kürdüm der" ifadesiyle etnik körlüğünü dillendirmiş ve milli kimliğimizi örseleyen bir kapıyı "Bakan eliyle" açmıştı.

Keza, yine AKP'nin taşeronluğunu alenen yapan bir sendikanın, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Şube Başkanlarının 1-2 Aralık 2007 tarihinde Şanlıurfa'da yaptıkları toplantıdan sonra yayınladıkları sonuç bildirgesinde, Öğrenci Andı'nın okutulması eleştirilmiş ve "İlköğretim okullarında okutulan öğrenci andı yeniden gözden geçirilmeli, etnik farklılıklar ve evrensel değerler dikkate alınarak yeniden dizayn edilmelidir. Öğrencilerin törenlere katılma zorunluluğuna son verilmelidir." Şeklinde bir öneri getirilmişti.

Tüm bu gelişmelerin tesadüflerin bir sonucu olarak üst üste gelmiş olmasına inanmak safdillik olsa gerektir. Ortalama bir bilgi birikimi ve muhakeme kabiliyetine sahip herkesin kanaati odur ki; AKP ve

destekçilerinin ideolojik ve politik tercihleri, her fırsatta belirgin bir şekilde ortaya çıkmakta ve aşama aşama toplum buna hazırlanmaktadır.

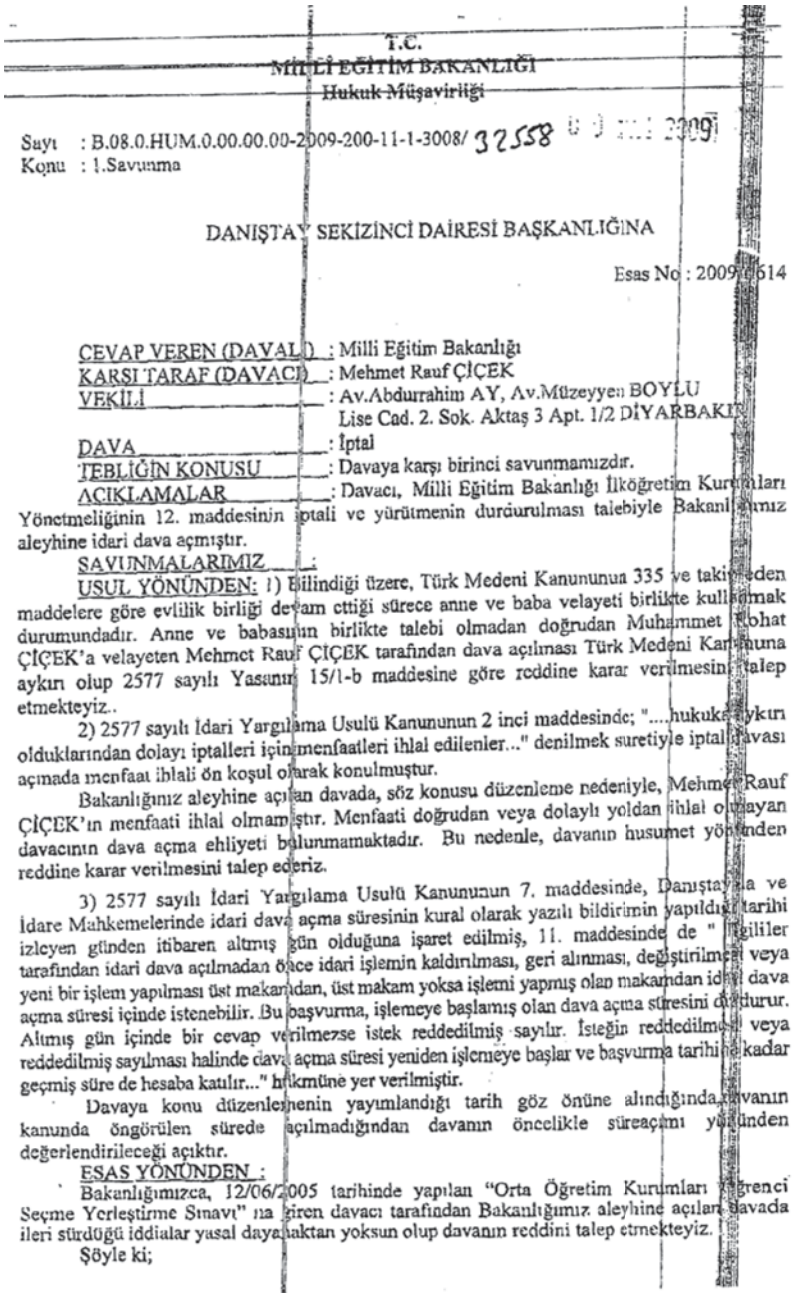
Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu Büyük Bir Tezat Yaşıyor!

Tarihi ve sosyolojik gerçeklere uzak kalmanın ve etnik körlüğün zirve noktasında da AKP Hükümetinin üçüncü Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'yu görüyoruz. Sayın Bakan Öğrenci Andı konusunda değil bir Milli Eğitim Bakanından, ortalama bir Türk vatandaşından beklenmeyecek bir gaflete imza atarak tarihteki unutulmayacak mümtaz(!) yerini şimdiden almış görünüyor.

Bu durumun somut işareti olan aşağıdaki ifadeler, Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'ya ait:

"Andımız kutsal bir metin değil, değişebilir. Yenisini ben de yazabilirim. Bir çocuğun varlığı niye armağan olsun ki? İçerik olarak benim hoşuma gitmiyor. Orada dile getirilen Türküm, bir üstünlük olarak vurgulanıyor. Aslında bu 1934 yılında yanlış hatırlamıyorsam dönemin Milli Eğitim Bakanı tarafından kaleme alınmış bir şey. Bu dönemin Milli Eğitim Bakanı da farklı bir şey ortaya koyabilir belki(gülerek). Bende bir şey yazayım. Ben yazsaydım daha başka bir şey yazardım. Bunu hiç düşünmedim. Bunun İstiklal Marşı gibi nitelendirilmesinden ve önemli bir kutsiyet atfedilmesinden yana değilim. Aynı şeylerin her gün bir şekilde tekrar edilerek, çocukların da bir şekle sokulması hayali varsa, bu çok gerçekleşebilecek bir şey gibi gelmiyor bana. Bir Milli Eğitim Bakanının kaleme aldığı bir fikrin veya metnin yıllardır hiç tartışılmamasını hoş karşılamıyorum. Tartışılabilir, her şey tartışılabilir"

İşte MEB'in Bakan adına Hukuk Müşaviri Sema Doğru imzasıyla Danıştay 8. Daire'ye gönderdiği savunma metni:

T.C.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
Hukuk Müşavirliği

Sayı : B.08.0.HUM.0.00.00.00-2009-200-11-1-3008/ 37558 [illegible] 2009
Konu : 1.Savunma

DANIŞTAY SEKİZİNCİ DAİRESİ BAŞKANLIĞINA

Esas No : 2009/[illegible]614

CEVAP VEREN (DAVALI) : Milli Eğitim Bakanlığı
KARŞI TARAF (DAVACI) : Mehmet Rauf ÇİÇEK
VEKİLİ : Av.Abdurrahim AY, Av.Müzeyyen BOYLU
Lise Cad. 2. Sok. Aktaş 3 Apt. 1/2 DİYARBAKIR
DAVA : İptal
TEBLİĞİN KONUSU : Davaya karşı birinci savunmamızdır.
AÇIKLAMALAR : Davacı, Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Kurumları Yönetmeliğinin 12. maddesinin iptali ve yürütmenin durdurulması talebiyle Bakanlığımız aleyhine idari dava açmıştır.

SAVUNMALARIMIZ :

USUL YÖNÜNDEN: 1) Bilindiği üzere, Türk Medeni Kanununun 335 ve takip[illegible]den maddelere göre evlilik birliği devam ettiği sürece anne ve baba velayeti birlikte kullanmak durumundadır. Anne ve babasının birlikte talebi olmadan doğrudan Muhammet Tohat ÇİÇEK'a velayeten Mehmet Rauf ÇİÇEK tarafından dava açılması Türk Medeni Kanununa aykırı olup 2577 sayılı Yasanın 15/1-b maddesine göre reddine karar verilmesini talep etmekteyiz.

2) 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 2 inci maddesinde; "....hukuka aykırı olduklarından dolayı iptalleri için menfaatleri ihlal edilenler..." denilmek suretiyle iptal davası açmada menfaat ihlali ön koşul olarak konulmuştur.

Bakanlığınız aleyhine açılan davada, söz konusu düzenleme nedeniyle, Mehmet Rauf ÇİÇEK'ın menfaati ihlal olmamıştır. Menfaati doğrudan veya dolaylı yoldan ihlal olmayan davacının dava açma ehliyeti bulunmamaktadır. Bu nedenle, davanın husumet yönünden reddine karar verilmesini talep ederiz.

3) 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 7. maddesinde, Danıştay ile ve İdare Mahkemelerinde idari dava açma süresinin kural olarak yazılı bildirimin yapıldığı tarihi izleyen günden itibaren altmış gün olduğuna işaret edilmiş, 11. maddesinde de " İlgililer tarafından idari dava açılmadan önce idari işlemin kaldırılması, geri alınması, değiştirilmesi veya yeni bir işlem yapılması üst makamdan, üst makam yoksa işlemi yapmış olan makamdan istenebilir. Bu başvurma, işlemeye başlamış olan dava açma süresini durdurur. Altmış gün içinde bir cevap verilmezse istek reddedilmiş sayılır. İsteğin reddedilmesi veya reddedilmiş sayılması halinde dava açma süresi yeniden işlemeye başlar ve başvurma tarihine kadar geçmiş süre de hesaba katılır..." hükmüne yer verilmiştir.

Davaya konu düzenlemenin yayımlandığı tarih göz önüne alındığında, davanın kanunda öngörülen sürede açılmadığından davanın öncelikle süreaşımı yönünden değerlendirileceği açıktır.

ESAS YÖNÜNDEN :

Bakanlığımızca, 12/06/2005 tarihinde yapılan "Orta Öğretim Kurumları Öğrenci Seçme Yerleştirme Sınavı" na giren davacı tarafından Bakanlığımız aleyhine açılan davada ileri sürdüğü iddialar yasal dayanaktan yoksun olup davanın reddini talep etmekteyiz.

Şöyle ki;

Hatırlanacağı üzere, geçen yıl Mazlum-Der adlı ve neye hizmet ettiği malum olan bir kuruluş Öğrenci Andı'nın okutulmaması için kampanya başlatmıştı. Bu girişimlerin bir başka yansıması olarak da Diyarbakır'da Mehmet Rauf Çiçek isimli bir vatandaşımız tarafından aynı maksatla Milli Eğitim Bakanlığı aleyhine bir dava açılmıştı. İşte aşağıda bir kısmı sıralanan ifadeler, Bakanlığın, aleyhine açılan bu dava için Danıştay 8. Daireye gönderdiği savunma metninden alınmıştır. Metin, Bakan Çubukçu'nun onayı ve onun adına Hukuk Müşavirinin imzasıyla yazılmıştır:

"Öğrenci Andında yer alan ifadeler, Türkiye Cumhuriyeti Anayasasına aykırılık taşımamaktadır.

Atatürk'ün 'Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk Milleti denir' ifadesi bunun en belirgin ifadesidir.

Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, öğrenci andında geçen her 'Türk, Türküm' vb gibi kelimelerin yalnız bir ırka özgü ırkçı söylemler olmadığı açık ve net olarak anlaşılmaktadır.

İddia edildiği gibi öğrenci andı, ırk, renk, cinsiyet, dil, siyasal ya da başka düşünceler, ulusal, etnik ve sosyal köken, mülkiyet, sakatlık, doğuş ve diğer statüler temelinde hiçbir ayrım gözetmemektedir.

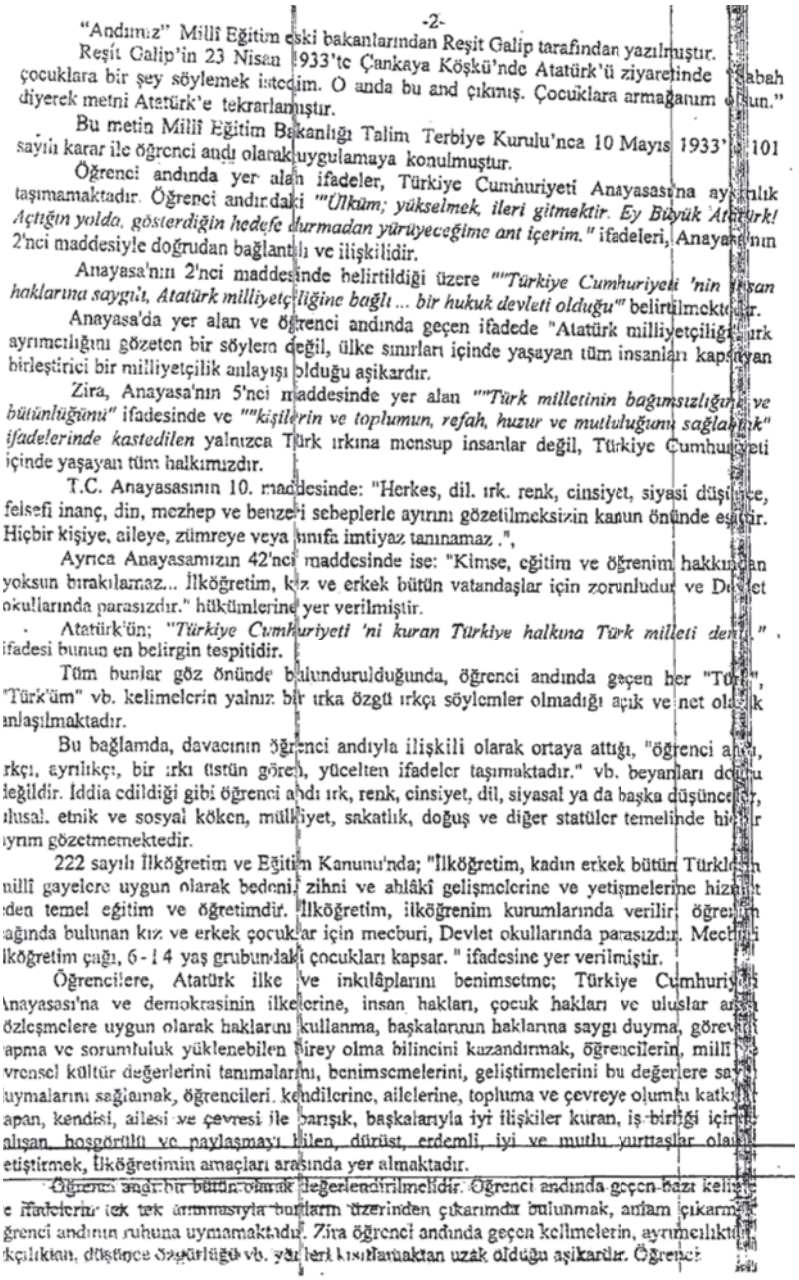
… kastedilen yalnızca Türk ırkına mensup insanlar değil, Türkiye Cumhuriyeti içerisinde yaşayan tüm halkımızdır.

Öğrenci Andı bir bütün olarak değerlendirilmelidir. Bazı kelimeler ve ifadelerin tek tek alınmasıyla bunların üzerinden çıkarımda bulunmak, anlam çıkarmak öğrenci andının ruhuna uymamaktadır. Zira öğrenci andında geçen kelimelerin ayrımcılıktan, ırkçılıktan, düşünce özgürlüğü vb yönleri kısıtlamaktan uzak olduğu aşikardır.

…Öğrenci andının geleceğimizin teminatı olan çocuklarımıza okutulmasının ayrımcılık, ırkçılık, eşitsizlikle bir ilgisinin olduğu söylenemez.

Türk Dil Kurumu'nun yayınladığı Güncel Türkçe Sözlük'te yer alan ve yaygın olarak kullanılan tanıma göre Türk kelimesinin anlamı, ırki bir içerik ve ayrıcalık içermemekte; bunun aksine 'Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan halk ve bu halktan olan kimse' ifadesiyle birleştirici ve bütünleştirici yönünü açığa çıkarmaktadır.

'Ne mutlu Türküm diyene' ifadesi ve buna benzer ifadeler, Türk ırkından başka ırkları yok sayan, bir ırkı yüceltmeye yarayan ırk ayrımcılığına dayalı söylemler değil, tam tersine ülkede yaşayan herkesi eşit oranda kapsayan ve herkesin mutluluğunu amaçlayan ifadelerdir."

-2-

"Andımız" Millî Eğitim eski bakanlarından Reşit Galip tarafından yazılmıştır. Reşit Galip'in 23 Nisan 1933'te Çankaya Köşkü'nde Atatürk'ü ziyaretinde "Sabah çocuklara bir şey söylemek istedim. O anda bu and çıkmış. Çocuklara armağanım olsun." diyerek metni Atatürk'e tekrarlamıştır.

Bu metin Millî Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu'nca 10 Mayıs 1933'te 101 sayılı karar ile öğrenci andı olarak uygulamaya konulmuştur.

Öğrenci andında yer alan ifadeler, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na aykırılık taşımamaktadır. Öğrenci andındaki *"'Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir. Ey Büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim."* ifadeleri, Anayasa'nın 2'nci maddesiyle doğrudan bağlantılı ve ilişkilidir.

Anayasa'nın 2'nci maddesinde belirtildiği üzere *"'Türkiye Cumhuriyeti 'nin insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı ... bir hukuk devleti olduğu'"* belirtilmektedir.

Anayasa'da yer alan ve öğrenci andında geçen ifadede "Atatürk milliyetçiliği" ırk ayrımcılığını gözeten bir söylem değil, ülke sınırları içinde yaşayan tüm insanları kapsayan birleştirici bir milliyetçilik anlayışı olduğu aşikardır.

Zira, Anayasa'nın 5'nci maddesinde yer alan *"'Türk milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü"* ifadesinde ve *"'kişilerin ve toplumun, refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak" ifadelerinde kastedilen* yalnızca Türk ırkına mensup insanlar değil, Türkiye Cumhuriyeti içinde yaşayan tüm halkımızdır.

T.C. Anayasasının 10. maddesinde: "Herkes, dil. ırk. renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırımı gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz.",

Ayrıca Anayasamızın 42'nci maddesinde ise: "Kimse, eğitim ve öğrenim hakkından yoksun bırakılamaz... İlköğretim, kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunludur ve Devlet okullarında parasızdır." hükümlerine yer verilmiştir.

Atatürk'ün; *"Türkiye Cumhuriyeti 'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir."* ifadesi bunun en belirgin tespitidir.

Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, öğrenci andında geçen her "Türk", "Türk'üm" vb. kelimelerin yalnız bir ırka özgü ırkçı söylemler olmadığı açık ve net olarak anlaşılmaktadır.

Bu bağlamda, davacının öğrenci andıyla ilişkili olarak ortaya attığı, "öğrenci andı, ırkçı, ayrılıkçı, bir ırkı üstün gören, yücelten ifadeler taşımaktadır." vb. beyanları doğru değildir. İddia edildiği gibi öğrenci andı ırk, renk, cinsiyet, dil, siyasal ya da başka düşünceler, ulusal. etnik ve sosyal köken, mülkiyet, sakatlık, doğuş ve diğer statüler temelinde hiçbir ayrım gözetmemektedir.

222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu'nda; "İlköğretim, kadın erkek bütün Türklerin millî gayelere uygun olarak bedeni, zihni ve ahlâkî gelişmelerine ve yetişmelerine hizmet eden temel eğitim ve öğretimdir. İlköğretim, ilköğrenim kurumlarında verilir. öğrenim çağında bulunan kız ve erkek çocuklar için mecburi, Devlet okullarında parasızdır. Mecburi ilköğretim çağı, 6 - 14 yaş grubundaki çocukları kapsar. " ifadesine yer verilmiştir.

Öğrencilere, Atatürk ilke ve inkılâplarını benimsetme; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na ve demokrasinin ilkelerine, insan hakları, çocuk hakları ve uluslar arası sözleşmelere uygun olarak haklarını kullanma, başkalarının haklarına saygı duyma, görev yapma ve sorumluluk yüklenebilen birey olma bilincini kazandırmak, öğrencilerin, millî ve evrensel kültür değerlerini tanımalarını, benimsemelerini, geliştirmelerini bu değerlere saygı duymalarını sağlamak, öğrencileri. kendilerine, ailelerine, topluma ve çevreye olumlu katkıda bulunan, kendisi, ailesi ve çevresi ile barışık, başkalarıyla iyi ilişkiler kuran, iş birliği içinde çalışan, hoşgörülü ve paylaşmayı bilen, dürüst, erdemli, iyi ve mutlu yurttaşlar olarak yetiştirmek, İlköğretimin amaçları arasında yer almaktadır.

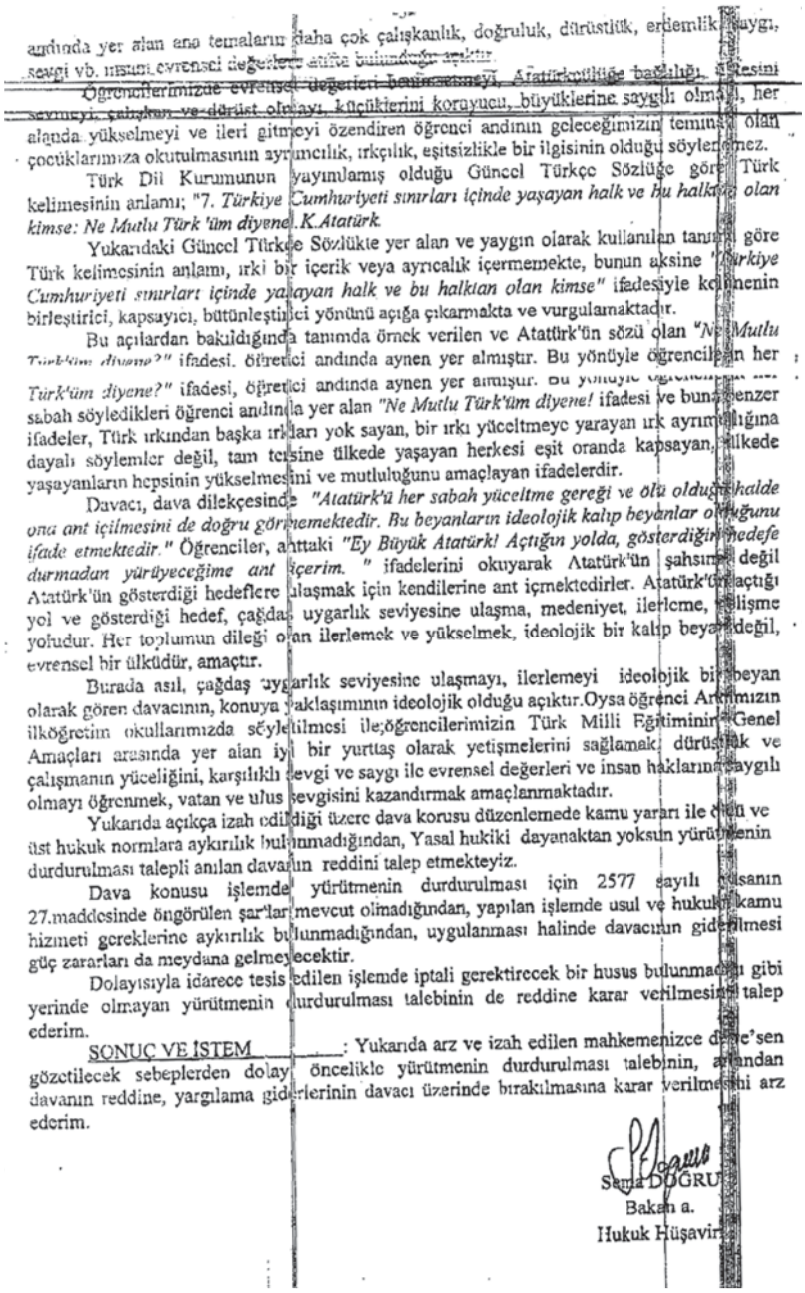
Öğrenci andı bir bütün olarak değerlendirilmelidir. Öğrenci andında geçen bazı kelime e ifadelerin tek tek alınmasıyla bunların üzerinden çıkarımda bulunmak, anlam çıkarmak öğrenci andının ruhuna uymamaktadır. Zira öğrenci andında geçen kelimelerin, ayrımcılıktan, ırkçılıktan, düşünce özgürlüğü vb. yönleri kısıtlamaktan uzak olduğu aşikardır. Öğrenci

Ne büyük bir tezat değil mi?

Hangisi gerçek, hangi Çubukçu'da samimiyet aramalıyız?

Öğrenci Andı'nı aşağılayan, ırkçılıkla itham eden, hergün okutulan bu andın bir asimilasyon vasıtası olduğuna inanan ve bunları da inanılmaz bir gevşeklikle gazete röportajıyla duyuran Çubukçu mu muhatabımızdır?

Yoksa, Türk Milli Eğitiminin amaçlarını çok iyi kavramış; Atatürk'e ve savunduklarına yürekten inanarak, nesillerimizi onun ilkeleri doğrultusunda çağdaş dünyaya hazırlamayı hedeflemiş olan; ırkçılığın milletimizin tarihinde hiç rastlanmayan bir hastalık olduğunun bilinciyle, milli kimlik algısını gerçekliğiyle topluma yerleştirmeye gayret eden; çocuklarımızın his ve fikir dünyalarının, Anayasamızın başlangıç hükümlerinde anlamını bulan temel değerlerimizle şekil-

andında yer alan ana temaların daha çok çalışkanlık, doğruluk, dürüstlük, erdemlik, saygı, sevgi vb. insani evrensel değerlere atıfta bulunduğu açıktır.

Öğrencilerimize evrensel değerleri benimsemeyi, Atatürkçülüğe bağlılığı, ailesini sevmeyi, çalışkan ve dürüst olmayı, küçüklerini koruyucu, büyüklerine saygılı olmayı, her alanda yükselmeyi ve ileri gitmeyi özendiren öğrenci andının geleceğimizin teminatı olan çocuklarımıza okutulmasının ayrımcılık, ırkçılık, eşitsizlikle bir ilgisinin olduğu söylenemez.

Türk Dil Kurumunun yayınlamış olduğu Güncel Türkçe Sözlüğe göre Türk kelimesinin anlamı; "7. *Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan halk ve bu halktan olan kimse: Ne Mutlu Türk'üm diyene!* K.Atatürk.

Yukarıdaki Güncel Türkçe Sözlükte yer alan ve yaygın olarak kullanılan tanıma göre Türk kelimesinin anlamı, ırkı bir içerik veya ayrıcalık içermemekte, bunun aksine *"Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan halk ve bu halktan olan kimse"* ifadesiyle kelimenin birleştirici, kapsayıcı, bütünleştirici yönünü açığa çıkarmakta ve vurgulamaktadır.

Bu açılardan bakıldığında tanımda örnek verilen ve Atatürk'ün sözü olan *"Ne Mutlu Türk'üm diyene?"* ifadesi, öğretici andında aynen yer almıştır. Bu yönüyle öğrencilerin her sabah söyledikleri öğrenci andında yer alan *"Ne Mutlu Türk'üm diyene!* ifadesi ve buna benzer ifadeler, Türk ırkından başka ırkları yok sayan, bir ırkı yüceltmeye yarayan ırk ayrımcılığına dayalı söylemler değil, tam tersine ülkede yaşayan herkesi eşit oranda kapsayan, ülkede yaşayanların hepsinin yükselmesini ve mutluluğunu amaçlayan ifadelerdir.

Davacı, dava dilekçesinde *"Atatürk'ü her sabah yüceltme gereği ve ölü olduğu halde ona ant içilmesini de doğru görmemektedir. Bu beyanların ideolojik kalıp beyanlar olduğunu ifade etmektedir."* Öğrenciler, andaki *"Ey Büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim. "* ifadelerini okuyarak Atatürk'ün şahsına değil Atatürk'ün gösterdiği hedeflere ulaşmak için kendilerine ant içmektedirler. Atatürk'ün açtığı yol ve gösterdiği hedef, çağdaş uygarlık seviyesine ulaşma, medeniyet, ilerleme, gelişme yoludur. Her toplumun dileği olan ilerlemek ve yükselmek, ideolojik bir kalıp beyan değil, evrensel bir ülküdür, amaçtır.

Burada asıl, çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmayı, ilerlemeyi ideolojik bir beyan olarak gören davacının, konuya yaklaşımının ideolojik olduğu açıktır.Oysa öğrenci Andımızın ilköğretim okullarımızda söyletilmesi ile;öğrencilerimizin Türk Milli Eğitiminin Genel Amaçları arasında yer alan iyi bir yurttaş olarak yetişmelerini sağlamak, dürüstlük ve çalışmanın yüceliğini, karşılıklı sevgi ve saygı ile evrensel değerleri ve insan haklarına saygılı olmayı öğrenmek, vatan ve ulus sevgisini kazandırmak amaçlanmaktadır.

Yukarıda açıkça izah edildiği üzere dava konusu düzenlemede kamu yararı ile üst ve üst hukuk normlara aykırılık bulunmadığından, Yasal hukiki dayanaktan yoksun yürütmenin durdurulması talepli anılan davanın reddini talep etmekteyiz.

Dava konusu işlemde yürütmenin durdurulması için 2577 sayılı yasanın 27.maddesinde öngörülen şartlar mevcut olmadığından, yapılan işlemde usul ve hukuka, kamu hizmeti gereklerine aykırılık bulunmadığından, uygulanması halinde davacının giderilmesi güç zararları da meydana gelmeyecektir.

Dolayısıyla idarece tesis edilen işlemde iptali gerektirecek bir husus bulunmadığı gibi yerinde olmayan yürütmenin durdurulması talebinin de reddine karar verilmesini talep ederim.

SONUÇ VE İSTEM : Yukarıda arz ve izah edilen mahkemenizce dikkate alınacak gözetilecek sebeplerden dolayı öncelikle yürütmenin durdurulması talebinin, aksi halde davanın reddine, yargılama giderlerinin davacı üzerinde bırakılmasına karar verilmesini arz ederim.

Sema DOĞRU
Bakan a.
Hukuk Hüşavir

lendirilmesi gerektiğine inanan ve bu inandıklarını da yazdığı savunma metniyle kamuoyuna ilan eden Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu mu gerçek olan?

Bu büyük ve izah edilemez tezatın sadece bizleri değil; sayın Bakanın mensubu olduğu partinin yönetici ve mensuplarını da rahatsız etmeli diye düşünüyorum. AKP'liler sormalılar; sahip olduğumuz yüzlerce milletvekili içerisinde, ağzından çıkanı kulağı duyan kimse yok muydu? 1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nu dahi okumamış, okumuş olsa bile kavramamış birinin Milli Eğitimin dümenine oturtulmaması gerekmez mi? Muazzam bir hürriyet mücadelesiyle kurduğumuz Cumhuriyeti yaşatmak için, param parça olmuş Anadolu topraklarında oluşturduğumuz milli kimlik algısını dahi kavrayacak izandan yoksun kişilerin idare ettiği bir sisteme çocuklarımızı nasıl emanet edeceğiz?

Velhasıl..

Öğrenci Andını Okutmamak, Milli Eğitimin Amaçlarından Vazgeçmek Demektir!

1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu, Türk Milli Eğitiminin en başta gelen amacını; "Türk Milleti'nin bütün fertlerini, Atatürk inkılâp ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milleti'nin millî, ahlâkî, insanî, manevî ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan; insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek" şeklinde belirtmektedir.

Nitekim AKP'nin Milli Eğitim Bakanlarının her fırsatta tartışma konusu yaptıkları Öğrenci Andı incelendiğinde görülecektir ki; çocuklarımıza, her sabah okudukları bu yeminle, Milli Eğitimin amaçlarının davranış olarak kazandırılması hedeflenmektedir.

Ne diyor çocuklarımız: **Türküm, Doğruyum, Çalışkanım, İlkem; Küçüklerimi korumak, Büyüklerimi saymak, Yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir. Ey büyük Atatürk; Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe, durmadan yürüyeceğime and içerim. Varlığım; Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!**

Ne diyelim..

Sayın Bakana tavsiyemiz; Öğrenci Andını etnik körlükten sıyrılarak ve 1739 Sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun amaçlarında anlamını bulan ruhla yeniden okumasını tavsiye ediyoruz.

Ya da..

Gereğini yapmasını!

Mehmet Akif'i
ölümünün **74. yılında** özlemle,
minnetle, rahmetle anıyoruz.
Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

MEHMET AKİF ERSOY'UN KEMİKLERİ SIZLIYOR

MAKALE

Cengiz KOCAKAPLAN Genel Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri

Mehmet Akif ERSOY'un Kemikleri Sızlıyor

Mehmet Akif'i ölümünün 74. yılında özlemle, minnetle, rahmetle anıyoruz. Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

O Akif ki; 23 Nisan 1920'de açılan birinci Büyük Millet Meclisi'ne Burdur milletvekili olarak katıldı. Ankara'ya geldikten sonra Anadolu'yu karış karış dolaştı. Gittiği her yerde, camilerde, hükümet meydanlarında yaptığı konuşmalarla geniş halk kitlelerine Millî Mücadele'nin önemini, düşmana karşı koymanın zorunluluğunu, Anadolu'yu da kaybedersek gidecek yerimizin kalmadığını anlattı. Kastamonu'daki Nasrullah Camii kürsüsünde meşhur vaazını verdi. İstiklâl mücadelesi tarihimizin arka plânında rol oynayan bu çok önemli vaazında Akif, Osmanlı Devleti'nin düştüğü son durumu izah ediyordu. Son çarenin Batı sömürgeciliğinin karşısına insanla ve silâhla dikilmek olduğunu, hissî, mantıkî ve heyecanlı bir üslûpla, yer yer şiir ifadesiyle, hatta şiirlerle anlatıyordu. Bu konuşma o sırada Ankara'da basılmakta olan Sebîlürreşâd dergisinde çıkıyor, memleketin her tarafına süratle yayılıyor, ordu kumandanlarınca ayrı broşürler hâlinde basılıp askere ve halka dağıtılıyor, minberlerde ve kürsülerde tekrar tekrar okunuyordu. Kurtuluş Savaşı'nda halkın ve askerin büyük bir şevkle birlik ruhu teşkil etmesinde, Mehmet Akif'in gerek bu mühim vaazının, gerekse bundan sonraki vaazlarının ve yazılarının büyük rolü olmuştur.

Türkiye'nin en buhranlı günlerinde bu ülke için, bu vatan için, bu millet için yaptıkları tartışılmaz. Acaba hangimiz, hiçbir maddî karşılık beklemeksizin ülkemiz için, insanımız için Akif'in yaptığı bu fedakârlıkları yaptık? Yoksa kolayı seçip, maneviyatı dağlar aşan bu dava adamını anlayamadığımız gibi aziz anısına vefasızlık mı gösterdik?

Akif, hayatını öylesine güzel, temiz, duru yaşadı ki, geride utanılacak hiçbir şey bırakmadı. Bu, öylesine berrak bir hayattı ki "Yalan söylemeye muhtaç olmayarak yaşadı" diye de anlatılabilirdi. Hâlbuki dünyada çok az insan bunu başarabilmişti. Türk Milleti ona 'Milli Şair' payesini boşuna vermedi. İstiklal Marşı yazma yarışmasına sadece ve sadece para ödülünü duyup ' İstiklal Marşı para için yazılamaz' dediği için katılmak istememesi de bundandır.

Mehmet Akif, Türk milletine cesaret ve vatan sevdası aşılamak için ve onda bulunan duyguları harekete geçirmek ülküsü ile kaleme aldığı, 'Milletimin malıdır' dediği Türk İstiklal Marşına, korkma sözüyle başlıyor. Şair vatanımızı istilaya kalkışan Avrupalılara meydan okuyor. O gün meydan okunan düşmanın maaşlı maşalarının bugünkü durumu ise kemikleri sızlatıyor.

O, sadece Safahat şairi değil, sadece Çanakkale'yi destanlaştıran

şair değil, sadece İstiklâl Marşı şairi değil, aynı zamanda örnek bir ahlâk ve karaktere sahip, ideal bir insandır. Onun bu örnek ahlâk ve karakterinin, yeni yetişen nesillere anlatılması, sevdirilmesi bugün bir vazifedir. Çünkü içinde yaşadığımız olaylar, böyle bir ahlâk ve karakterden mahrum kişilerin, ülkeyi nasıl içinden çıkılması zor olaylara sürükleyeceğini apaçık ortaya koymaktadır. Yapılan sadece saygısızlık değil; gaflet, dalalet hatta ihanet ile eşdeğerdir.

1873 yılında İstanbul'da doğdu, 27 Aralık 1936 yılında aynı kentte öldü diye yazar kaynaklar. Ama biz biliriz ki topluma mal olan insanlar asıl vefasızlık gösterilince ölür. Ruhun şad olsun Milli Şair. İyi ki bu acziyet içerisinde olan insanları görmedin, onlarla hasbıhal etmedin. Yoksa en iyi yaptıkları şeyi yapar seni bile kutsal değerlere bağlılıkta kıskandırırlardı. Gerçek niyetleri ortaya çıkınca da Yavuz hırsız olup bu milletin asıl sahiplerini susturarak, diledikleri gibi at oynatacaklarını sanırlardı.

'Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum? Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!

Demiştin ya, seni anlamaktan aciz bu aymazlar, Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın dediğin Milli Marş'ımızın gençlerimizin zihnine kazınmasını 1915'te önleyemeyenlerin yapamadığını yapıyorlardı az daha. **Şükür ki Milletin hassasiyetini kendi hassasiyeti sayan onurlu duruşun yıkılmayan kalesi Türk Eğitim Sen olması gereken yerdeydi.** Türk Eğitim - Sen gereken cevabı anında verdi.

1-5 Kasım 2010 tarihleri arasında gerçekleştirilen 18.Milli Eğitim Şurasında yazılan, çizilen ve konuşulanlar deyim yerindeyse tam anlamıyla " **Mehmet Akif'in kemiklerini sızlattı**"

18. Milli Eğitim Şurasında, Eğitim Ortamları, Kurum Kültürü ve Okul liderliği komisyon raporunun 33. Maddesi aşağıdaki şekildedir.

Madde 33- Törenler ve toplantılar, paylaşma, bütünleşme, denetim ve kontrol mekanizmaları olup okul yönetimi tarafından, kültürü etkileme, değiştirme ve yeni değerlerin paylaşılması amacıyla rutin ve zoraki katılıma dayalı etkinlikler olmaktan çıkarılıp yoğun olarak ortak duygu ve değerlerin paylaşımını sağlayacak şekilde düzenlenmelidir.

Bu madde, ilgili komisyon tarafından Şura Genel Kuruluna getirilmiş ve Şurada hiç tartışılmadan geçirilmiştir. Andımızın kaldırılması ile ilgili önerge şura üyeleri tarafından, Türk Eğitim Sen'in uyarıları ile reddedilirken, bu ihanet maddesinin el altından geçirilmesi son derece önemlidir.

Türk Eğitim Sen - Genel Merkezi olarak, ihanet maddesinin şûra kararından çıkarılması için hem Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU'ya hem de Şûra Genel Sekreterliği'ne yazı yazdık. Bu maddenin şûra kararları arasında yer alması durumunda, Türkiye'nin her yerinde eylem yapacağımızı ifade ettik. Ayrıca Talim Terbiye Kurulu Başkanı Sayın Merdan Tufan ile yaptığımız görüşmede, maddenin yeniden düzenlenmesini istedik.

Yazdığımız yazıda, **"Son derece ustaca kaleme alınmış ve gerçek niyeti bir okuyuşta anlamanın zor olduğu bu madde, Eğitim ortamları, Kurum kültürü ve Okul liderliği komisyonu tarafından Şura Genel Kuruluna getirilmiş ve Şurada hiç tartışılmadan geçirilmiştir. Andımızın kaldırılması ile ilgili önerge şura üyeleri tarafından, Türk Eğitim Sen'in uyarıları ile reddedilirken, bu maddenin el altından geçirilmesi son derece düşündürücü olmuştur. Milli Eğitim şurasında alınan bu karar her türlü istismara açık bir maddedir. Anılan maddenin hayata geçirilmesi durumunda artık İstiklal Marşımız, Andımız ve Milli Bayramlarla ilgili kutlama programlarında katılım zorunlu olmayacaktır. Ülkemizde özerkliğin tartışıldığı bir dönemde, Milli Eğitim Şûrasında böylesine sorumsuz bir karar alınması bir takım çevrelerin iştahını kabartacak, art niyetli kişilere hizmet edilmiş olacaktır.** Anayasanın Temel hak ve hürriyetlerin kötüye kullanılamaması başlıklı 14. Maddesi gereğince, **"**(Değişik: 3.10.2001-4709/3 md.) **Anayasada yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbiri, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı ve insan haklarına dayanan demokratik ve lâik Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan faaliyetler biçiminde kullanılamaz.**

Bu hükümlere aykırı faaliyette bulunanlar hakkında uygulanacak müeyyideler, kanunla düzenlenir hükmü yer almaktadır. Bu hüküm uyarınca bazı sendikalar ve bir takım çevreleri memnun edebilmek için milli duygularımıza tercüman olan İstiklal Marşının ve Andımızın görmezden gelinmesi ne Anayasamızın yukarıdaki maddesi ile ne de *Milli Eğitim Temel Kanunu, Atatürk İnkılâp ve İlkeleri ve Atatürk Milliyetçiliği başlıklı 10. maddesi* "Eğitim sistemimizin her derece ve türü ile ilgili ders programlarının hazırlanıp uygulanmasında ve her türlü eğitim faaliyetlerinde Atatürk inkılâp ve ilkeleri ve Anayasada ifadesini bulmuş

olan Atatürk milliyetçiliği temel olarak alınır. Milli ahlak ve milli kültürün bozulup yozlaşmadan kendimize has şekli ile evrensel kültür içinde korunup geliştirilmesine ve öğretilmesine önem verilir.

Milli birlik ve bütünlüğün temel unsurlarından biri olarak Türk dilinin, eğitimin her kademesinde, özellikleri bozulmadan ve aşırılığa kaçılmadan öğretilmesine önem verilir; çağdaş eğitim ve bilim dili halinde zenginleşmesine çalışılır ve bu maksatla Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu ile işbirliği yapılarak Mili Eğitim Bakanlığınca gereken tedbirler alınır."maddesi ile bağdaşmamaktadır.

İstiklal marşının söylenmesi zorunlu olmaktan çıkarılması halinde milli birlik ve beraberliğimiz büyük zarar görecektir. Yeni nesillerin milli şuurla bezemek mümkün olmayacaktır. Ne olduğunu, nereden geldiğini, hangi kültüre ait olduğunun farkında olmayan, vatan millet sevgisinden nasiplenmemiş bir nesil oluşacaktır ki, buna kimsenin başta Milli Eğitim Bakanlığı'nın müsaade etmemesi gerekir.

Söz konusun maddenin Şura Kararları arasından çıkarılmaması halinde, ülke genelinde ciddi tepkiler oluşacağı da açıktır. MEB Şûra Yönetmeliğinin verdiği yetki çerçevesinde, Milli Eğitim Bakanının onayı gerekmektedir, Bakan onayı olmaksızın kararların Şura kararı olarak yayınlanması mümkün değildir" denilmiştir.

Büyük bir ustalıkla hazırlanan ve el altından geçirilen bu madde, toplumda bir kesimin İstiklal Marşımızdan, milli bayramlardan

rahatsızlık duyduğunun en somut kanıtıdır. Öte yandan Ulu Önder Atatürk'ün 23 Nisan 1920'de açtığı TBMM çatısı altında bugün bölücü söylemler dikkat çekmekte, PKK terör örgütünün talepleri dillendirilmektedir. Ayrı bir devlet kurma peşinde olanlar, demokratik özerklik, ana dilde eğitim gibi çeşitli taleplerle karşımıza çıkmaktadır. Ülkeyi yönetenlerin eseri olan bu tablo, 87 yıllık Cumhuriyet tarihine düşen kara bir lekedir. Açılım adı altında bölücü güçlerin daha da palazlanmasına neden olanlar, bunun sorumluluğunu da taşımalıdır. Bu topraklarda kardeşçe yaşayan insanlarımız arasında ayrıştırma politikası uygulanması, üniter yapının ortadan kaldırılması, milli birlik ve beraberliğimizin zedelenmeye çalışılması asla kabul edilemez. Bu noktada, özerkliğin, federasyonun, iki dilliliğin tartışıldığı bir dönemde, Milli Eğitim Şûrasında böylesine bir karar alınması, birtakım odakların amacına hizmet etmiş olacaktı.

Türk Eğitim-Sen'in gayretleri sonucunda söz konusu madde şûra kararları arasında değiştirilerek yer almıştır. Numarası değiştirilen maddenin yeni hali şu şekildedir:

Eğitim Ortamları, Kurum Kültürü ve Okul liderliği

Madde 29. Ulusal ve resmi bayram törenleri ile belirli gün ve haftalarda yapılacak toplantılar ve kutlamalar; toplumda bütünleşme, paylaşma, denetim ve kontrol mekanizmaları olup yönetimlerce bu faaliyetler şenlik ve festival şeklinde kutlanmalı, yerel yönetimlerin ve sivil toplum kuruluşlarının desteği sağlanmalıdır. Bu faaliyetler kültürü etkilemeyi ve yeni değerlerden etkilenmeyi, ortak duygu ve değerlerin devamlılığını sağlayacak, ancak öğrencilerin derslerden uzun süre ayrı kalmayacakları şekilde düzenlenmelidir.

Ne yazık ki; İstiklal Marşının, öğrenci andının, milli bayramlar için yapılan törenlerin tartışmaya açıldığı bir dönemden geçiyoruz. Cumhuriyetin bize en büyük kazanımlarını içine sindiremeyenler, harekete geçmiştir. Türk Eğitim-Sen olarak öğrenci andının kaldırılması için propaganda yürütenleri, İstiklal Marşımızı tartışma konusu yapanları, milli bayramlarda yapılan törenlerle kavgalı olanları şiddet ve nefretle kınıyoruz. Bu noktada, ihanet maddesinin sendikamızın talepleri doğrultusunda değiştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Türk Eğitim-Sen; ülkemizin birliği ve dirliğine dinamit konulmasına, Cumhuriyetin kazanımlarına, değerlerimize saldırılmasına asla müsaade etmeyecektir.

MAKALE

Musa AKKAŞ Genel Sekreter

Öğretmenlerle Aranızı Kim Bozdu?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, 30 Kasım 2010 tarihinde Ulusa Sesleniş konuşmasında, "9 derece 1. kademedeki öğretmenin, ek ders ücretiyle 2002 yılında aldığı maaş 635 lira iken, bugün yüzde 185'lik artışla bu rakam 1.809 liraya yükselmiş durumda. Kimse bu konuyu istismar etme çabası içinde olmasın, bizim öğretmenlerimizle aramızı bozamazlar. Hayali vaatlerde bulunup hayali rakamlarla kimse öğretmenlerimizi aldatmanın gayreti içerisine girmesin. Bu göreve gelene kadar nerdeydiniz? O verdiğiniz ücretlerle öğretmenlerimize ne sundunuz? Biz mi o zamanlar iktidardaydık, biz parti olarak var mıydık? Ne yaptınız? Tüm gerçekler ortada. Öğretmenimize verdikleriniz ortada. Enflasyonla öğretmenlerimiz o aldıkları basit rakamları bile daha ceplerinden harcamaya başlamadan bitiriyorlardı. Ama şimdi enflasyon öğretmenimi tehdit edemiyor ve kendilerine de enflasyonun üzerinde zam veriyoruz."dedi.

Sayın Recep Tayyip Erdoğan, 2002 milletvekili seçim sürecinde, seçim gezisi yaptığı birçok ilde, alım gücünün nasıl zayıfladığını kamu çalışanlarının maaşlarını çaysimit hesabı yaparak anlatmış ve çok alkış almıştı. Erdoğan, bu hesabı yaparken, seçim meydanında bulunanlara, çay ve simit fiyatını sorarak hesaplama yapıyordu. Erdoğan, "Bir bardak çay 20 kuruş, bir simit 20 kuruş, beş kişilik bir aile, üç öğün çayla simit yiyerek karınlarını doyurmaları halinde beş kişi günde 6 lira, ayda 180 lira ödemek zorunda. Asgari ücret ise 184 lira. Bu insanlar kalan 4 lira ile diğer ihtiyaçlarını nasıl karşılayacaklar? Sizin Allah'tan korkunuz yok mu? İnsafınız, vicdanınız yok mu? Biz geldiğimizde asgari ücretli de ve kamu çalışanları insanca yaşayacak ücreti alacak" diyordu.

Tarihe not düşmek için Sayın Başbakan'a bazı hatırlatmaları yapmak istiyorum. Hafızayı beşer nisyanla malûldür derler ya.

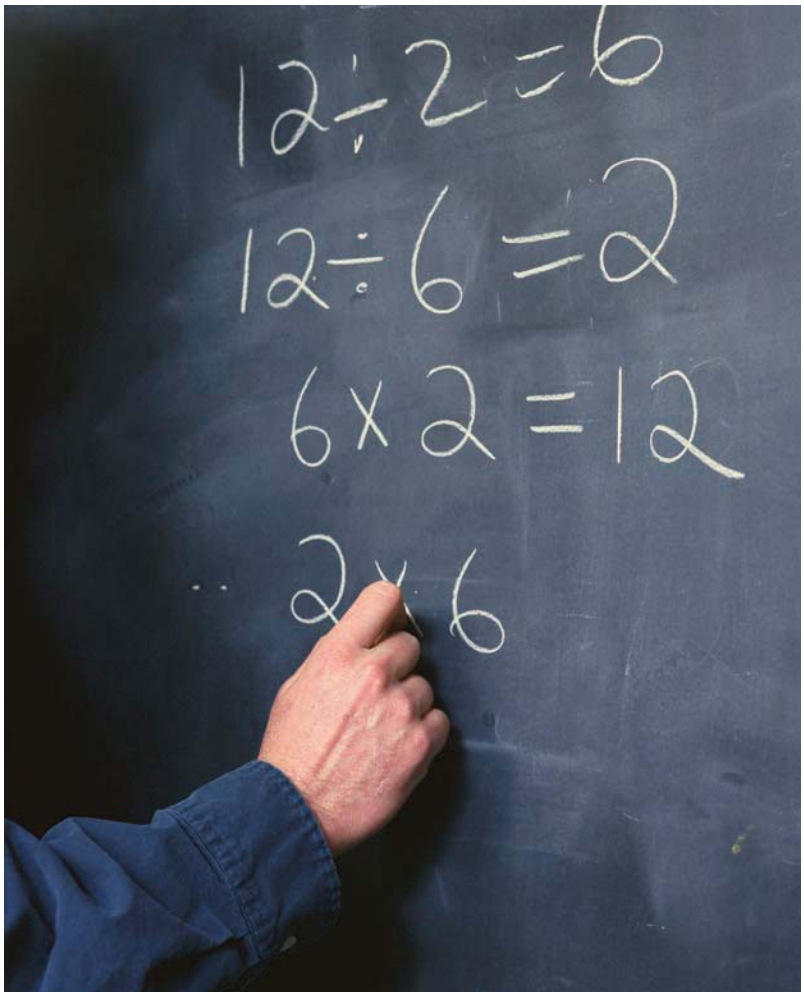
Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın 2002 yılında 5 kişilik bir aile için yaptığı hesabı bizde bugün yapalım.

İstanbul'da 7 Aralık 2010 tarihinde Un-İş Esnaf Sanatkârlar Odası Başkanı tarafından simit fiyatı 1 TL olarak açıklanmıştır. Ankara'da simit fiyatı 600 kuruş, Burdur Bucak'ta 500 kuruştur. Çay fiyatı 0.75–1.50 TL arasındadır.

Buna göre beş kişi ayda yemek ihtiyacını çay ve simitle yapacak olsa, İstanbul'da 900 TL, Ankara'da 720 TL, Burdur-Bucak'ta 562 TL ödeyecektir. Asgari ücret 576 TL'dir. Bende şimdi Başbakan'a soruyorum: Çalışanlar; İstanbul'da 324 TL'yi, Ankara'da 144 TL'yi nereden bulacak, kalan ihtiyaçlarını nasıl karşılayacak?

Bende şimdi Başbakan'a diyorum ki; Sayın Başbakan, senin Allah'tan korkun, yok mu? Vicdanın yok mu?

Aklıma hemen bir zamanların memur fıkrası geldi. Bugüne uyarlayarak anlatmak istiyorum. ABD, İngiliz ve Türk Maliye Bakanları bir araya gelmiş. Kamu çalışanlarının

durumlarını görüşmektedirler.

ABD Maliye Bakanı der ki: Bizim araştırmalarımıza göre kamu görevlilerimizin bir aylık geçimi için 2500 dolar gerekiyor. Biz onlara 3000 dolar veriyoruz. Bunun 2500 dolarını çeşitli ihtiyaçlarına harcıyorlar, 500 dolarını nereye harcıyorlar bilemiyoruz.

İngiliz Maliye Bakanı sözü alır: Bizim araştırmalarımıza göre kamu görevlilerimizin bir aylık asgari geçim endeksi 1500 Sterlin. Biz çalışanlarımıza 2000 sterlin veriyoruz.1500 sterlini çeşitli ihtiyaçlarına harcıyorlar.500 ünü ne yapıyorlar bilemiyoruz.

Bizim Maliye Bakanı sözü alır. Bizim kamu çalışanlarının asgari bir aylık geçimi için 2500 TL gerekiyor. Biz 1500 TL veriyoruz. Gerisini nerden buluyorlar bilemiyoruz" demiş.

Bu bir hikâye değil. Bu, Türk siyasetçilerinin kamu çalışanlarına bakışını yansıtmaktadır. Bir gerçekten daha söz edelim. Sayın Başbakan, "öğretmenlerle aramızı bozamazlar" diyor. Sayın Başbakanla, öğretmenlerin arasını başkaları değil, gerçekleri yansıtan rakamlar bozuyor.

Rakamlarla karşılaştırma yaparak, kimin doğru söylediğine ve öğretmenlerle siyasi irade arasında arayı kimin ya da neyin açtığına bakalım. OECD ülkelerinde öğretmenlerin maaşlarını ve 1923 yıllarındaki öğretmen maaşıyla 2010 yılındaki öğretmen maaşını karşılaştıralım. Sonra da milletvekili maaşlarını, spor yorumcularının, işçilerin maaşını, esnafın ne durumda olduğunu görelim.

AKP hangi seçimde işbaşına geldi?

3 Kasım 2002'de…

Başbakan ne diyor; Türkiye'yi nereden nereye getirdik!

Fert başına düşen milli geliri 3 bin 30 dolardan, 10 bin 500 dolara çıkardık.

İyi güzel de bundan kim yararlanıyor.

2002'de iktidara gelmişler mi?

Gelmişler…

İsterseniz bir bakalım neler olmuş? Nereden nereye gelmişiz!

İşte rakamlar:

Domates
Bugün: 4.00 TL
2002'de 0.69 TL
Artış % 479

Benzin
Bugün: 3.80 TL
2002'de 1.35 TL

Et
2002'de: 7.82 TL
Bugün: 32.00 TL

Artış:%?

Ekmek
2002'de 0.24 TL
Bugün 0.50 TL

OECD ülkeleri ülkemizde öğretmen maaşlarını karşılaştırdığımızda arada büyük fark olduğunu da görürüz.

OECD ülkelerinde yıllık;

Göreve yeni başlayan bir öğretmenin maaşı: 28 bin 949 dolar

En üst derecedeki Öğretmenin : 48 bin 022 dolar (OECD 2010 Bir Bakışta Eğitim Raporu, rakamlar brüt ücret üzerindendir.)

Türkiye'de göreve yeni başlayan bir öğretmenin maaşı: 14 bin 063 dolar

En üst derecedeki öğretmenin :17 bin 515 dolar (OECD 2009 Bir Bakışta Eğitim Raporu, rakamlar brüt ücretler üzerindendir.)

Nereden, nereye derken insana sorarlar, bunlar ne!

1923 yılında öğretmenler

1500–2000 kuruş maaşları ile 25 Cumhuriyet altını alırken,

2010 yılında

1500 TL maaşla (1500:432) 3,5 Cumhuriyet altınını alır olmuşlar.

Milletvekili maaşlarına da bakıp bir değerlendirme yaparsak; Ayda 9.500 TL aylık alan ve iki yılını dolduran milletvekillerinin yüzde 99'u ayrıca 4.000 TL civarında "emekli aylığı" almaktadır. Yani milletvekillerinin aylıkları 13 bin TL'nin üzerindedir. Bu rakamı fazla abartmamak lazımdır. Milletvekili maaşlarının çok olduğunu söylemiyorum. Bakıldığında milletvekili maaşının öğretmen maaşının 8 katı olması bir problem gibi görünmektedir. Bu fark milletvekili maaşlarının fazla olduğundan değil, öğretmen maaşının çok düşük olduğundan kaynaklanmaktadır.

Milletvekilleri ile ilgili şunlarda bir gerçektir. Dünyada milletvekillerine çok özel, çok ayrıcalıklı ve daha çok kıyak emekli aylığı veren başka bir ülke de yok gibi. Bunlara örnek verecek olursam, Tansu ÇİLLER 43, Mesut YILMAZ 44, Abdullah GÜL 48, Recep Tayip ERDOĞAN 55 yaşında emekli olmuştur. Derler ya bu ülkeyi genç emeklilik batırmaktadır.

Öğretmen maaşlarını polis ve işçi maaşları ile karşılaştıralım.

Burada da işçi ve polislerin maaşı çok değil, öğretmenlerin maaşları düşüktür. 2009 yılında; İstanbul Büyükşehir Belediyesi yaptığı zamla en düşük İETT şoförlerinin maaşını 2 bin 268 TL'ye yükseltmiştir. Bir işçi toplu emekli ikramiyesi için 82.000, aylık 2194 TL, 30 yıllık öğretmen 44.000 TL, aylık 1188 TL almaktadır.

Yeni göreve başlayan polis memurunun maaşı (9/3) 2059 TL'dir.

AH ÖĞRETMENİM AH!

TRT her pazartesi günü (H.Ş.) spor yorumcusuna 14 Bin TL öderken

Öğretmenine ders ücreti olarak 7.02 TL

Spor yorumcusuna yılda 728 bin TL

30 yıl hizmeti olan öğretmene 44 bin TL ödüyor.

Bu mudur ADALET?!

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

MEMUR KUYUMCUDAN ZENGİNMİŞ !

Her yıl kamuoyunda kamu çalışanlarının, memurun, öğretmenin, kuyumcu, eczacı, mimar,iş adamı v.b gibi serbest meslek erbabından daha fazla vergi verdiğini gazetelerden okuyoruz. 2009 yılında vergi veren esnafın 81 ilde yoksulluk, 63 ilde ise açlık sınırının altında bir yaşam sürdürdüğü, 43 ilde beyan edilen gelirlerin, asgari ücrete de yetişemediği tespit edilmiştir. Bunu beyan edenler çalışıyor, ailelerini geçindiriyor, yatları, arabaları, villaları var, tatile çıkıyorlar. Bunlara rağmen, yüzde 30'u hiç kazanamadığını beyan ettiği için vergi vermiyor. Öğretmenlerin aldıkları maaş fazla denildiğinden okuyan çocukları burs alamıyor, öğrenci yurtlarında kalamıyorlar. Çünkü öğretmenler kuyumculardan zenginmiş.

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

Sendikamız Türk Eğitim Sen, 24 Kasım'da Öğretmenler Günü ile ilgili yaptığı anketin sonuçlarını duyurdu. Kamuoyunda ses getiren anketten çıkan sonuçlar, günümüzde öğretmenlerin hali pür mealini net olarak ortaya koydu.

Şimdi sizlere anketten bazı çarpıcı notlar sunuyorum:

Ankete katılanların yüzde 93'ü kredi kartı kullanıyor. Ankete katılan öğretmenlerin yüzde 79,9'u kredi kartına borcu var.

Ankete katılanların yüzde 68,8'i son bir yıl içinde bankadan kredi çekti. Yani öğretmenler borç batağında.

Ankete katılanların yüzde 58,9'u kirada.

Ankete katılanların yüzde 52'si borçları/ekonomik sorunları dolayısıyla stres ve endişe gibi duygularının arttığını, yüzde 12,3'ü işine dikkatini veremediğini, yüzde 12,2'si sinirli tavırlar sergilediğini, yüzde 5,4'ü uykusunun düzensizleştiğini, yüzde 5'i depresyona girdiğini ifade etmiş.

Ankete katılan öğretmenlerin yüzde 39,4'ü maddi olarak hiçbir lüksü olmadığını söylemiş; yüzde 21,7'si "tatile gitmek", yüzde 12,9'u "işe arabayla gitmek", yüzde 11,7'si "dışarıda akşam yemeği yemek", yüzde 9,9'u "alışveriş yapmak", yüzde 1,7'si "ayda birkaç kez sinemaya gitmek" cevabını vermiştir.

Öğretmenlerin yüzde 86'sı çocuklarının eğitimi ya da geleceği için birikim yapamadığını belirtmiştir.

Görüldüğü üzere ilmin, aklın-aydınlığın km taşları olan öğretmenler mutlu değil. Yanlış eğitim politikalarının tükettiği öğretmenler dağ gibi sorunlarla baş başa. Siyasallaşan kadrolara ilgisizlik, ekonomik sorunlarda eklenince öğretmenler meslekten soğuyor.

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

Öğretmenlerin durumu böyle ise sadece her 24 Kasım Öğretmenler gününde sadece ellerinden öpmek yeterli değildir. Asıl olan onlara layık oldukları değeri vermektir.

ÖĞRETMENLER BİZİM İÇİN HER ŞEY. ONLARA NE YAPSAK AZDIR. ÖĞRETMEN MAAŞLARINA ZAMMI BÜTÇE İMKÂNLARI ÖLÇÜSÜNDE YAPIYORUZ. PARAMIZ OLSA DA DAHA FAZLASINI VERSEK. KAYNAĞIMIZ BELLİ.

Bu sözler, özellikle 24 Kasım Öğretmenler Gününde daha fazla söylenir.

Öğretmenlerin ücretlerine artış yapılacağı, öğretmenlere 24 Kasımlarda ikramiye verileceği haberleri yer alır, ancak bunlar gerçekleşmez. Ücret artışları diğer 24 Kasımlara kalır.

Bütçe imkânlarından söz edilir, ama bütçe, bazı sermaye gruplarına, yandaşlara, kendilerine sonuna kadar açılır. Evet, Hayır yarışı kızıştı, 254 milyon lira gözden çıktı.(Gül suyuyla serinlik fiyatlara dâhildir.)

2011 yılında siyasi partilere aktarılacak para ile birlikte, 2008–2011 döneminde devlet yardımı toplamı 695 milyon TL'dir. Örtülü ödenek olarak, Başbakan emrine yılda 300 Milyon TL ayrılmaktadır. Bunlar aklıma gelenler.

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

Şu söylenenlere bakar mısınız?

"Öğretmenler haftada iki gün mesai yapıyor. Birçok öğretmen müdürüyle anlaşıyor, zamanın çoğunu evinde geçiriyor. Bu yüzden üst düzey bürokratların çoğu öğretmenlerle evleniyor" (Eski Milli Eğitim Bakanı Hüseyin ÇELİK–2005)

"Çocuklar 6 yaşında Milli Eğitim Bakanlığı'nın çatısı altına girdikten sonra, 8 yıl boyunca başka bir Cumhuriyetin elinde. Öğretmenlerin eli sopalı…" (AKP İstanbul Milletvekili Halide İNCEKARA-Aralık 2010)

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

Daha neyden söz edelim. 24 Haziran 2009 tarihinde ziyaretine gittiğimiz Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU'nun "tüm sözleşmeli öğretmenleri kadroya geçireceğim, bundan sonra sözleşmeli değil, kadrolu öğretmen alımı yapacağım" diye söz verip, bu sözü yerine getirmediğini mi anlatayım?

Eş durumu mağduru öğretmenleri mi anlatayım.

Hüseyin ÇELİK döneminde liyakat ve kariyere bakılmaksızın, yönetmelik dışı yapılan 998 Yönetici atamasından mı söz edeyim.

Usulsüz atamalar o kadar fazla ki hangisini anlatayım. Şube müdürü atamalarını mı? KPSS puanına bakılmaksızın yapılan öğretmen atamalarını mı? Atama dönemi dışında il dışına yapılan öğretmen atamalarını mı? Giresun'dan, İstanbul'a yapılan öğretmen görevlendirmelerini mi?

02.05.2010 tarihinde Akut Miyeloid Lösemi (Kan Kanseri) teşhisi ile Ankara'da tedaviye başlayıp, "30 günden fazla rapor kullandın" denilerek sözleşmesi feshedilen, sosyal güvencesi elinden alınan, 5 aylık bebek babası Metin KURTÇU'dan mı, bahsedeyim.(KURTÇU, 03 Aralık 2010 tarihinde vefat etti)

Başbakan ulusa sesleniyor. "Öğretmenlerle aramızı bozamazlar"

Gelecek yazımda memurlarımızın sorunlarından bahsedeceğim. Görüşmek üzere…

SÖYLEŞİ

Kişisel Gelişim Uzmanı **Selami TANIR ile Anne-Baba ve Çocuk İlişkisi** Üzerine Söyleşi

Sizi Tanıyabilir miyiz?

Eğitimcilik kendimi en iyi ifade edebildiğim ve beni mutlu eden bir kavram. 15 yıl eğitim sektöründe öğretmen, yönetici ve rehberlik uzmanı olarak hizmet ettim. Ankara'da faaliyet gösteren İnsan Eğitim Danışmanlık ve Kişisel Gelişim Merkezinin kurucu eğitmenliğini yapmaktayım. Hipnoterapi, NLP, Eğitim Uzmanlığı İnsan Danışmanlığın faaliyet alanlarına girmektedir.

İnsanımızın, geleceğin teminatı olan yavrularımızın iyi yetişmesine katkıda bulunmak yaşama sevincimi arttıran en önemli etken. Köklerine bağlı, kişilikli, sağduyulu, özgüvenli insanlardan oluşmuş bir toplum, her eğitimcide olması

gerektiği gibi benim de en büyük hayalim. Çocuklarımızın iyi yetişebilmeleri anne babaların bilinçli ve özverili olmalarıyla doğrudan orantılıdır. Bizden danışmanlık hizmeti alan kişilerde gördüğümüz acı gerçek şudur ki; kişilik bozuklulukları, depresyon, başarısızlık, sosyal fobi ve benzeri birçok sorunun temeli çocukluk dönemlerinde saklıdır. Ebeveynlerin çoğunlukla iyi niyetle olsa da bilinçsizce yaptıkları hatalar, ileriki yaşlarda önemli sorunlara sebebiyet vermektedir. Kanaatim şudur ki; milletlerin geleceği, anne babaların çocuklarını nasıl yetiştirdikleriyle doğrudan ilişkilidir. Bu şuurla, anne baba eğitimine yönelik seminer ve eğitim çalışmalarına önem veriyoruz. Kişisel gelişim ve sorunların çözümünde Hipnoterapi ve NLP yöntemleriyle danışmanlık hizmeti veriyoruz. Öğrencilerin sınavlara hazırlık sürecinde yaşadıkları öğrenme güçlüğü, stres ve kaygı kontrolü gibi sorunlarının çözümüne de rehberlik etmekteyiz. Gençler ergenlik çağı sorunlarıyla başa çıkmakta zorlandıkları bir dönemde, sınavların oluşturduğu stres ve kaygıyla mücadele etmekte zorlanırlar. Anne babaların iyi niyetli olsa da bazı yanlış tutumları ile olayı daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirler. Bu çocukta öğrenilmiş çaresizlik, depresyon ve benzeri tüm hayatını olumsuz etkileyecek sorunlara yol açar. Bu nedenle anne babalara önerim, çocuğunuzun yaşadığı sorunları önemsiz gibi görmeyin ve uzmanlardan yardım alın. Günümüz şartlarında çocuk yetiştirmek daha zor ve karmaşık.

Anne-baba eğitimiyle neyi amaçlıyorsunuz?

Günümüz çocuklarını büyüklerimizden gördüğümüz, öğrendiğimiz yöntemlerle yetiştirmek çok da olumlu neticeler vermemektedir. Bu, bizden öncekilerin yöntemleri yanlıştır kanaatini oluşturmamalı. Sadece dünyanın hızlı değişimi karşısında yetersiz kalmaktadır denebilir. Hiçbir çağda çocuk yetiştirmek bu kadar karmaşık ve zor olmamıştır. Anne baba olmanın sorumluluğu hiçbir dönemde bu kadar ağır değildi. Teknoloji, faydalarının yanı sıra dünyanın bütün kirini, pisini yuvalarımıza taşıdı. Bilinçaltını etkileyen reklamlar, filimler, diziler ve oyunlar karşısında sadece çocuklarımız değil, bizlerde savunmasız ve çaresiziz. Evimizin başköşesindeki kara kutuların, kişilik bozma hususunda çok maharetli olduklarının farkında olmalıyız.

Televizyonun ve internetin, sihirli dünyasında bocalayan çocuklar, ergenlik çağının en karmaşık duygularını yaşadıkları bir dönemde, bir de sınav kâbusu yaşamak zorunda kalıyorlar. Geleceği belirleme misyonunun yüklenmiş olduğu sınavlar, stres ve kaygı dü-

zeyini önemli ölçüde arttırır. Anne-babalar ise çocuklarının sınavlarda başarısız olmaları durumunda iyi bir geleceğe sahip olamayacakları endişesini yaşarlar. Bu endişeyle farkında olmadan çocukların işini daha da zorlaştıran davranışlara sebep olur.

Günümüz anne babaları, bu kadar sorunla başa çıkmakta fazlasıyla zorlanıyorlar. Ebeveynleri suçlu ilan etmek yerine onların çaresiz kaldıkları durumlara çözüm üretmemiz gerekiyor.

Çocukların yetişmesindeki sorumluluğun büyük kısmının anne-babalara ait olduğu göz ardı edilmemeli. Anne-babalara düşen görev çocuklarını daha iyi nasıl yetiştirecekleri konusuna daha meraklı ve istekli olmaktır. Eğitimcilerin ve eğitimi yönlendirenlerin de anne-baba eğitimi hususunda kararlı adımlar atmaları gerekir. Ebeveynler tabii ki bildiği yöntemlerle yetinir. Onlara doğrusunu öğreten birileri çıkmadığı sürece. Siyasiler, yöneticiler, kanaat önderleri, sivil toplum kuruluşları, kolluk kuvvetleri yani bizi yöneten ve yönetmeye talip olanlar daha büyük sorumluluk taşımaktalar.

Anne-baba eğitimi veren kurslar, okullar çoğaltılmalı. Seminer ve eğitimler yaygınlaştırılarak arttırılmalı. Anne-babaları suçlu ilan ederek sorumluluktan kurtulamayacağımızın bilincinde olmalıyız.

Sınav Sürecinde Karşılaşılan Sorunlarla İlgili Önerileriniz Nelerdir?

Ergenlik çağı çocuklarımız ve ebeveynleri açısından birçok zorluğun yaşandığı en sıkıntılı dönemlerden biridir. Ergenlik çağı problemleri bile, uzman yardımı almak için tek başına yeterli bir nedendir. Ne yazık ki, çocuklarımız, karmaşık duygularıyla mücadele ettikleri bir dönemde, geleceklerini belirleme gibi ağır bir misyonun yüklendiği sınavlarla karşı karşıya kalıyorlar. Bu süreçte verimli ders çalışamama, yoğunlaşma eksikliği, sınav kaygısı ve stresi, depresyon gibi sorunlarla karşılaşmaktayız.

Annelere ve Öğrencilere nasıl bir tavsiyede bulunabilirsiniz?

Öncelikle anne-babalara şunu söylemek isterim ki; çocuklarımıza yetersizlik hissi veren ve başarısızlığın temelini oluşturan "yapamazsın, başaramazsın, beceriksiz" türü telkinlerden uzak durunuz. Küçük yaşlarda bu tür telkinler direk bilinçdışı hafızaya alınır ve ileriki yaşlarda sınırlayıcı inançlar oluşturur. Başarısızlığın ve özgüven eksikliğinin temelini oluşturan sınırlayıcı inançlar ileriki yaşlarda depresyona neden olur. Eleştiri ve başkalarıyla karşılaştırmak da olumsuz etkileyen davranışlardandır. En önemlisi çocuklar dinlemekten daha çok dinlenilmeye, anlaşılmaya ihtiyaç duyarlar. Hiçbir çağda çocuk yetiştirmek bu kadar zor olmamıştır. Anne babalar uzman yardımı alma noktasında ihmalkâr olmamalı ve değişime açık olmalılar.

Çocuklarımız ve geçlerimiz de şunu bilmeliler: Güç ve başarının temelini başarısızlıklardan edinilen tecrübeler oluşturur. Hayata kötümser bakanlar, kendilerini kaybetmeye programlarlar. Sorunlar karşısında daha zayıf olur ve çabucak pes ederler. Hayata iyimser bakanlar ise başarısızlıklardan ders alır ve çözüm üretirler. Hayat başarınız, hayata bakışınızla doğrudan orantılıdır. Unutmayınız ki;

"Damlayan su mermeri, yürüyen gayret dağları deler"

Yaşamınızın başarı ve mutluluk dolu olması dileğiyle...

İLETİŞİM: Selami TANIR-Hipnoterapist/ Eğitim Danışmanı

İNSAN EĞİTİM DANIŞMANLIK VE KİŞİSEL GELİŞİM MERKEZİ

www.insanankara.com

0.312.418 15 14

M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN Genel Mevzuat ve Toplu Görüşme Sekreteri

Ek Ders Taslağı ve Bizim Taleplerimiz

Milli Eğitim Bakanlığı'nca Öğretmen ve Yöneticilerin Ek Ders Ücretlerine Dair Esaslarda değişiklik yapılması için bir süredir çeşitli çalışmalar yürütülüyor. Bu kapsamda konu ile doğrudan ilgili kuruluşlar olarak sendikaların görüşleri de istenerek geçtiğimiz günlerde Bakanlığa ulaştırıldı. Bu kapsam da Türk Eğitim Sen olarak bizlerde çok ciddi bir çalışma yaparak oluşturduğumuz raporu, MEB'e ileterek görüşlerimizi dikkate alınmak üzere sunduk. MEB'e sunduğumuz rapor şubelerimizin oluşturdukları komisyonlar eliyle eğitim çalışanlarının talep ve görüşlerinin bir araya getirilmesi ve bu verilerin genel merkezimizce değerlendirilmesi ile oluşturulmuştur. Ayrıca üyelerimizden ve diğer eğitim çalışanlarından gelen mailler de değerlendirilmiş ve uygun olan taleplerin raporumuza yansıması sağlanmıştır.

43 maddelik raporumuz eğitim çalışanlarının ek dersler konusunda yaşamış oldukları mağduriyetlere son verecek çeşitli talepleri içeriyordu. Bu taleplerin dikkate alınması ile hem mağduriyetler sona erecek hem de bu konudaki pek çok sıkıntının yargı konusu yapılmasının önüne geçilecekti. Ancak bir süre önce bazı haber sitelerine yeni ek ders taslağı olduğu söylenen metinler dolaşmaya başladı. Taslak bu ise bir kere konunun doğrudan tarafı olan sendikalarla paylaşılıp tartışılmadan haber sitelerine sızdırılarak tartışmaya açılması son derece yanlıştır. Ayrıca taslak bu ise sendikalardan sadece görüş alındığı ancak bu görüşlerin dikkate alınmadığı anlaşılmaktadır.

Türk Eğitim Sen olarak mutlaka dikkate alınmasını istediğimiz ve bizim için vazgeçilmez olan taleplerimizin dikkate alınmadığını gördüğümüz bu taslak, bu haliyle, bizim için kabul edilmezdir.

Sendika olarak ek ders düzenlemelerinde üzerinde durduğumuz ve değiştirilmesini istediğimiz hususlardan biri okul yöneticilerinin maaş karşılığı derse girme zorunluluğudur .Hem verimlilik açısından hem de idari işlerin aksamaması açısından uygulamada pek çok sıkıntı yaratan bu zorunluluk yeni ek ders düzenlemesinde ya tamamen kaldırılmalı, ya da eskiden olduğu gibi" 6 saate kadar" şeklinde düzeltilmelidir.

Öğretmenlerimizin girdikleri dersler önceden maaş karşılığı ve ek ders ücreti karşılığı girilen dersler olarak ayrılmalı, öğretmenlerin sevkli ,raporlu ve izinli olduğu günlerde sadece ek ders ücretinin kesileceği ve bu konudaki hesaplama yönteminin eskiden olduğu gibi günlük yapılacağı bir sisteme geçilmelidir. Ayrıca öğretmenin elinde olmayan nedenlerle(Kar tatili, hastalık tatili seçim sonrası tatili, ya da sınavlar nedeniyle öğrencilerin izinli sayıldığı günlerde) okulların tatil edildiği günlerde ek ders ücretlerinin kesilmeyeceği bir düzenleme yapılmalıdır.

Ek ders esaslarında öğretmenlerimizin maaş karşılığı girmek zorunda olduğu ders yükümlülüğü branşlara göre farklılık göstermektedir. Hepsinin 15 saat olarak değiştirilmesi ve bu alandaki farklılıkların giderildiği düzenlemenin mutlaka yapılması gerekir.

Taslakta bulunması gerektiğine inandığımız bir diğer konu da öğretmenlerimizin yüksek lisans ve doktora yapmasını ve bilimsel başarılara imza atmasını teşvik amacıyla ek ders ücretinin yüksek lisans yapana %25 , doktora yapana %40 ve önemli bir buluş yaparak bu buluşu yetkili makamlarca da onaylanan personele de %50zamlı ödenmesi uygulaması getirilmelidir. Bu husus ek ders esaslarında yeniden düzenlenmelidir.

Bir başka önemli talebimiz bugün en fazla 3 saat olarak ödenen hazırlık ve planlama ücretinin bütün öğretmenlere girdikleri toplam ders saatine bakılmaksızın haftada 6 saat karşılığı ek ders ücreti olarak ödenmesidir. Böylece girebileceği ek dersi bulunmayan öğretmenlerimiz de en azından 6 saat ek ders ücretinden yararlanabileceklerdir.

Ek ders konusundaki çok büyük ve düzeltilmesi gereken bir mağduriyet de ikili öğretim yapan okullarımızda yaşanmaktadır. Mesai saatinden çok önce başlayan ve mesai saatinden çok sonra biten bir zaman diliminde görev yaptıkları halde normal eğitim yapan okulların idarecileri ile aynı ölçüde ek ders ücretinden yararlanan ikili öğretim yapan okul yöneticileri mağduriyet yaşamaktadırlar. Bu nedenle ikili öğretim yapan okullarda görev yapan yöneticilerin ek ders ücretleri gece ücreti üzerinden ödenmelidir. Böylece yaşanan mağduriyet önlenebilir. Bu durum yeni ek ders esasları çıkarılırken mutlaka göz önüne alınmalıdır.

Ek derslerle ilgili olarak sendikamızın talepleri arasında yer alan önemli bir konu da Endüstri Meslek liselerinde görev yapan ve atölye çalışmaları esnasında çok önemli işlevler üstlenen atölye teknisyenlerinin ek ders problemleridir. Bu teknisyen arkadaşlarımız da mutlaka ek ders imkanından yararlandırılmalı ve Endüstri Meslek Liselerinde çalışan atölye teknisyenlerine haftalık 10 saate kadar ek ders ücreti ödenmelidir.

Ek ders esaslarında yeniden düzenlenmesi gereken başka bir husus ise sınıf rehber öğretmenliği ek ders ücretleri konusudur. Branş öğretmenlerine verilen sınıf rehber öğretmenliği ek ders ücretleri sınıf öğretmenlerine de verilmelidir. Bununla birlikte sosyal faaliyetler ve sınıf öğretmenliği aynı öğretmene verildiğinde ayrı ayrı ve 3'er saat ücret ödenmelidir. Çünkü bunlar ayrı ayrı ve önemli görevlerdir. Bu görevlerden birini yerine getirenle, ikisini birden yerine getirene aynı ücretin ödenmesi hak ve adalet duygusuyla bağdaşmaz..

Belki ek ders esaslarının dışında bir kanuni düzenleme yapılarak çözülmesi gereken bir başka konu da sözleşmeli öğretmenlerin ek ders ücretlerinden SGK kesintisi yapılması konusudur. Böylece sözleşmeli öğretmene farklı, kadrolu öğretmene farklı ek ders ücreti ödenmektedir. Sözleşmeli öğretmenlerin ek ders ücretlerinden SGK kesintisi kaldırılarak kadrolu öğretmenlerin ek ders ücreti ile uyumlu hale getirilmelidir.

Ek ders ücretinin birim fiyatını yükseltecek ve bu ücretten yararlanan çalışanları ekonomik olarak rahatlatacak olan ve yapılmasını istediğimiz bir başka düzenleme de her türlü ek ders ücreti ödemesinden yapılan gelir vergisi kesintisi kaldırılmasıdır. Ek ders ücretleri sadece damga vergisi kesilerek ödenmelidir. Eğitim çalışanlarının ekonomik olarak sıkıntı içinde olduğu bu dönemde bu uygulama ile ek ders ücretlerine yapılacak ilave ile sıkıntıların bir nebze azalacağına inanıyoruz.

Türk Eğitim Sen olarak MEB in sendikalardan görüş alıp, ancak bu görüşleri dikkate almadan bir taslak oluşturacağına inanmak istemiyoruz. Eğer MEB böyle yaparak bir taslak hazırladı ve bunu da el altından haber sitelerine servis ettiyse sendikaların değil eğitim çalışanlarının taleplerine kulak tıkamış demektir. Biz de taleplerimizi bir bütün olarak savunmaya ve duymayan kulaklara haykırmaya devam edeceğiz.

MAKALE

Merih Eyyup DEMİR İzmir 1 No'lu Şube Başkanı

Korkuları Yenebilmek

Hepimizin mutlaka kendimize dahi ifade edemediğimiz korkularımız vardır. Kişisel korkularımızın temelinin çocukluğumuzda aranması gerektiği çeşitli bilim adamları tarafından yapılan araştırmaların bir sonucudur. Yaşamımızı çoğu zaman bu korkularımızla sürdürmek zorundayızdır. Ancak, bazı zamanlarda aslında bildiğimiz, farkında olduğumuz, kendimize itiraf edemediğimiz ve kendimize dahi açıklamaktan korktuğumuz korkularımız da vardır. Bu korkularımızın yaşamımızı etkilediği ölçüde üzerine gidebiliriz. Bazen yaşam alanı içerisinde korkularımızla yüzleşmemiz gereken anlarda aklımıza gelir korkularımız. Bireysel çabalarımızla ve bazen de profesyonel bir destekle üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmadığını ancak zaman gösterebilir. Biraz da cesaretle üzerine gidebilmektir yenmek istediğiniz korkularınızın.

Korkular sadece insanlar için değildir. Toplumların, devletlerin de kendilerine özgü yapılarından kaynaklanan korkuları vardır. Bu korkularını çözebilecekleri alan siyasi alandır. Ancak çok ince çizgilerle çizilmiş olan bu alanda toplumun korkularının üzerine gidebilmek bir anda sizi sıfıra indirebilir. Çünkü toplum bu korkularıyla yaşamaya alışmıştır ve bu korkularıyla yaşamaktır belki de onu mutlu eden. Toplumun bu korkularıyla olan iç bağıntısının çok iyi analiz edilmesi ve ona göre tedbirler alınması gerekir. Siyasi gelecek midir? Asıl olan. Ya da toplumun geleceği mi? Belki de hem sizin hem toplumun ortak paydasının bulunması ile her iki taraf içinde olumlu sonuçlar elde edebilmek mümkün olabilecektir. Neticede siyasetle uğraşan insanlar da bu toplumun birer ferdi olarak toplumun genel yapısıyla ilgili korkulardan direk olarak etkilenmektedirler. Öyle ise elinize yetki geçtiği zaman sonucu ne olursa olsun bu yetkiyi kullanmaktan çekinmeden toplumun korkularının üzerine cesaretle gidebilmeli ve toplumu korkularından arındırabilmelidir.

Ülkemiz bir İslam ülkesi olarak doğu toplumlarında Cumhuriyet devrimini gerçekleştirmiş ve bu yoldaki ilerlemesi ile tüm Dünya'ya her ne kadar kendimizi anlatamamış gibi görünse de önder olmuştur. Liderlik vasıfları taşıyabilmenizin temel özelliklerinden birisi de kendinizin farkında olabilmenizdir. Bir toplumun bulunduğu coğrafyada ve hatta bazen de kendi topraklarından çok uzak coğrafyalarda dahi lider olarak görüldüğü, günümüzde yaşayarak gördüğümüz bir olgudur. Ülkelerin kendilerinden çok uzak coğrafyalarda liderlik edebilmeleri, kendi iç korkularından arınabilme yüzdesi fazla olan toplumlar için söz konusu olabilir. Ya da günümüz koşullarını göz önüne alacak olursak çok ileri teknolojilerin sahibi olmak gerektir. Ancak her ne kadar ileri teknoloji sahibi olsanız, her ne kadar bulunduğunuz coğrafyanın çok uzaklarında farklı coğrafyaların liderliği rolüne soyunsanız ve hatta lider özelliği elde etseniz dahi kendi coğrafyanızdaki kendi vatandaşlarınızın iç korkularından arınmalarını sağlayamıyor olabilirsiniz. İşte bu durumda ne kendi coğrafyanızda ne de uzak coğrafyalarda soyunduğunuz liderliğinizin hiçbir ehemmiyeti kalmamaktadır.

Eğer gelişmiş bir ülke iseniz ya da gelişmekte olan bir ülke olmakla birlikte gelişmişlik yolunda gerekli uzun yolun büyük bir kısmını kat etmiş olsanız dahi kendi toplumunuzdaki korkularınızdan arınamamış iseniz ve arınmak, kurtulmak içinde hiçbir çaba göstermiyorsanız geleceğiniz hakkında çok fazla iyimser olmanın bir anlamı olmayacaktır. Çünkü korkular yaşam zamanı içerisinde bir gün kişileri ve toplumları esir alabilecektir. Korku-

lardan kurtulmanın yolu ise toplumun verilerinin son derece sağlıklı toplanarak yapılacak bir gelecek planlamasından geçecektir. Toplumun korkuları zaman içerisinde yayılarak zamanı geldiğinde yüzleşilmeli, gerekirse gereken bedeller ödenmeli, ancak toplum korkularından arındırılarak rahatlatılmalıdır." Muasır Medeniyetler Seviyesi" diye kendinize koymuş olduğunuz hedefin üzerine çıkabilmeniz için olmazsa olmazlarınızdan birisidir korkularınızdan arınabilmek.

Bir ülkenin korkularından kurtulabilmesinin temel faktörlerinden ilki çok güçlü bir siyasi irade ve arkasındaki güçlü halk desteğidir. Bu irade ve desteğin ve bu korkulardan kurtulma isteğinin ve iradesinin olması gerekir. Kişiler ve toplumlar yaşamlarını inişli çıkışlı çeşitli olaylarla karşılaşarak yaşarlar ve bu iniş çıkışlardan belirli faydalar elde eder ya da zararlar görürler. Bazen her ne pahasına olursa olsun güçlü iradeleriyle hareket ederler ve sonuçtaki verilerine de katlanırlar.

Yaşam ekseninde en üst değer olarak insanlığın temel değer olarak alındığı toplumlarda her ne kadar farklı fikirler olsa da, sonuçta asıl hizmet alanı insanlık olduğu için olaylara ve olgulara yaklaşım felsefesi bu şekilde olan siyasi irade üst değer olan insanlığın ve kendi toplum fertlerinin mutluluğu için korkularından arınma yolunda gerekli adımları atma hususunda daima bir adım önde olacaktır. İnsanlığı temel faktör olarak belirleyen tüm yapıların nihai amaçlarına ulaşmaları fikri alanlarından uzaklaşamayan ve belirli kalıpların dışına çıkamayan gruplardan daha kolay ve daha kabullenebilir olacaktır.

Bir toplumu yöneten siyasi irade aslında yine kendisi tarafından belirlenen süreler ve koşullar içerisinde yinelenen seçimler sonucunda belirlenmektedir. İktidar etme yetkisi elinde olduğu halde toplumun o anda var olan dinamiklerini iyi analiz edemediği ve isteklerine yeterli bir düzeyde cevap veremediği için kendi belirlediği koşullarda ve iktidar etme yetkisini elinde bulundurmasına rağmen, birçok zaman yapılan seçimler sonucu yeniden iktidar etme yetkisini elde edemeyen iktidarların olduğu da günümüz gerçeğidir. İktidar etme yetkisi elinizde olduğu zaman toplumu iyi okuyabilmeniz biraz da mevcut kadrolarınızın iş yapabilme ve yeterlilikleriyle ilgilidir. Belirli noktalara getirdiğiniz kişilerin kendi korkularından arınmış ve sadece hizmet anlayışında olmayıp, korkularıyla mücadele edenler olursa bulunduğu alanda ülkesini bir adım ileriye taşıyabilme şansı olamayacaktır. Bu durumda çok daha gerilere giderek belirli kadroları tahsis ettiğiniz insanların da bu toplumun birer ferdi oldukları ve toplumun genel korkularından etkilenecekleri aşikârdır. Böyle bir durumda kendi korkularından arınamamış insanların yöneteceği bir toplumun korkularından sıyrılabilme ihtimalleri yok denecek kadar az olacaktır.

Ulu Önder Atatürk'ün dediği gibi "Türk milletinin yürümekte olduğu ilerleme ve uygarlık yolunda, elinde ve kafasında tuttuğu meşale pozitif bilimdir." Pozitif bilimin ışığında ülkemizde üniversite sayılarının her geçen gün katlanarak arttığı bu zamanlarda onlardan faydalanarak toplumun korkularının üzerine gidilmeli ve bu ülkenin Muasır Medeniyetler içerinde bulunması gereken yer olan liderlik koltuğuna tekrar oturtulması gerekmektedir. Çünkü insanlığın var olduğu günden bu zamana kadar geçen süre içerisinde çeşitli adlar altında da olsa kurulmuş olan Türk devletlerinin tamamının temel yaşam anlayışının en üst noktasında insanlık temel fikrinin yattığı görülecektir. İnsanlığı temel değer olarak almamış ve sadece kendi çıkarları için Dünya'ya liderlik etme gücünü kendilerinde gören maalesef bugün için bu güce sahipmiş gibi de görünenlerin insanlık hizmeti adı altında yapmış oldukları icraatların insanlığı ne tür sonuçlara katlanmak zorunda bıraktığı gerek tarih sayfalarında olsun gerek günümüz de yaşayarak gördüğümüz gerçeklerdir. Bu gerçekleri biliyor olmamıza ve insanlık tarihinin geçmiş sayfalarında liderlik koltuğunda yapmış olduğumuz hizmetler halen daha konuşuluyor olmasına rağmen böyle bir hedef koymadan yolumuza devam etmemiz hem insanlık ve hem de ülkemiz adına çok büyük bir haksızlık olacaktır. Her ne kadar çok zor ve zahmetli bir yol olmasına rağmen bu hedefimizden şaşmadan ve hedefimize varabilmek için ivedilikle kurtulmamız gereken korkularımız olduğunun bilincinde olarak yolumuza devam ederken gelecek kaygısı taşımadan önümüze büyük hedefler koymalı ve bu hedefleri akıl ve bilim süzgecinden geçirerek elemeli, ortaya çıkacak sonuçları çok iyi tahlil etmeli ve ülkemiz ve insanlık adına gelecek yüzyılları içine alacak stratejiler oluşturmalıyız. Gelecek stratejimiz geçmişimizden ders alarak geleceğimize şekil verebilmemiz için olmazsa olmazımız olmalıdır. Temel ve öncelikli hedefimiz insanlık için gerekli özverilerde bulunmak gerektiği zamanlarda ülkemiz çıkarları ön planda tutulmak koşuyla gerekli özverilerde de bulunabilmeliyiz. Ancak tüm bu planlamalarımızın gerçeğe dönüşebilmesi için ilk atmamız gereken adım var olan korkularımızı doğru tespit edebilmek, bu korkularımızdan kurtulabilmek için de korkularından arınmış kadrolar kurarak doğru yolda ilerleyebilmektir. Bu toplumun bu korkulardan kurtulabilecek, geleceğe yönelik emin adımlarla yol alabilecek ve temel üst noktada insanlık değeri için mücadele edebilecek kadroları mevcuttur. Hepimiz şunu çok iyi biliyoruz:

"***Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur***."

MAKALE

Şehmus ÇOBAN Türk Eğitim-Sen Üyesi

Terörün Eğitimi Hedef Alan Saldırıları

Ne güzel demişler büyüklerimiz "Gitmediğin yer senin değildir" diye. Bu durum devletler ve onun politika uygulayıcıları açısından son derece önemli bir gerçekliktir. Bu gerçekliği ülkemiz açısından değerlendirdiğimizde merkezden uzak, taşra diye adlandırılan yerleşim merkezlerinde devleti temsil eden iki mesleğin olduğunu görürüz:öğretmenlik ve imamlık… Özellikle Doğu ve Güneydoğu Bölgelerinde kırsal alanda, vatandaşlarımızca, devleti temsil noktasında kurumsal olarak mevcut tek kurum okullarımız görülmektedir

Dünya üzerinde halen faaliyet gösteren terör örgütleri incelendiğinde terör örgütlerinin bazılarının sadece askeri hedeflere saldırırken, bazılarının saldırılarında dini hedefleri seçtiğini görürüz .Bazıları ise saldırmadan bir süre önce haber vererek hedef üzerinde bu şekilde korku salmayı ve hakimiyet sağlamayı bir yöntem olarak benimser.Bu örgütlerin arasında hiçbir terör örgütü yoktur ki öğretmenleri ve eğitim kurumlarını hedef alsın ve vahşice bu hedeflere saldırsın.Dünya üzerinde bunun örneği yoktur.Ülkemizin birlik ve beraberliğine ve vatanımızın bütünlüğüne kasteden PKK terör örgütü dışında… Dünya üzerinde öğretmenleri ve eğitim kurumlarını hedef alan yegâne terör örgütü PKK'dır.

Terörist başı Abdullah Öcalan'ın talimatları doğrultusunda, taşrada devlet adına hiçbir faaliyetin yürütülmemesini isteyen terör örgütü PKK, en vahşi terör saldırılarını okullar ve öğretmenler üzerine uygulamıştır. Terör örgütü kurulduğu günden itibaren bölgede kendilerinin izni dışında hiçbir öğretmenin çalışamayacağını duyurdu. 12 Eylül'de söz konusu tehdit ve baskılar bir süre kesintiye uğramışsa da 1986'dan itibaren artarak devam etmiştir..

Tabi ki izin meselesi, örgütün hedef ve istekleri doğrultusunda faaliyet göstermek anlamına geliyordu. Örgütün bölgedeki eğitim kurumlarına ve öğretmenlere yönelik uygulatmaya çalıştığı yasaklar genel olarak öğrencilere İstiklal Marşının ve Andımızın okutturulmaması, bayrak direğine Türk bayrağının çekilmemesi, öğrencilere örgütün olumlu propagandasının yapılmasına kadar uzanan bir dizi yaptırımı kapsıyordu. Yaptırımlara uymayanlara önce milis kuvvetleri aracılığı ile uyarı yapılıyordu, direnenler ise -uygun bir fırsat bulunduğu zaman- yaralamadan, öldürmeye kadar uzanan cezalandırma işlemine tabi tutuluyordu.

Söz konusu canice uygulamanın resmi kayıtlara göre ilk kurbanı Tunceli ili Mazgirt ilçesi Gümüşgün Köyü İlkokulu öğretmeni İsa Karaaslan oluyordu. Olayın gerçekleştiğinde takvimler 15 Mayıs 1987'yi gösteriyordu. Aslen Manisa Kula'lı olan İsa öğretmen resmi kayıtlara göre, PKK'nın şehit ettiği ilk öğretmendir. Aynı ay- içerisinde hakkında Milli Eğitim Bakanlığının internet sitesinde açtığı Şehitlerimiz sayfasında her hangi bir bilgi bulunmayan- Aydın Acun adlı bir öğretmen Mardin ili Midyat ilçesinde öldürülüyordu. Öğretmen Aydın Acun'un öldürülmesi olayını PKK'nın yayın organlarından Serxwebun adlı dergi Ağustos 1987 özel sayı 12. sayısında "*25-5-1987 tarihinde Kerboran nahiyesinde bir hain cezalandırıldı*" şeklinde duyuruyordu.

PKK'nın öğretmen katliamları her yıl artarak devam etmiş 93 yılında zirveye çıkmıştır. 1992 ve 1993 yılları öğretmenlere yönelik saldırıların, okul yakmalarının, okul boykotlarının en fazla olduğu yıllar olarak görülmektedir.

Kanlı terör örgütünün elebaşı Abdullah Öcalan, örgüt üyelerine yönelik talimatlarında "**eğitim**" ile ilgili olarak aynen şu ifadeleri kullanıyordu *"TC'nin bazı sivil kurumlarını, eğitim kurumlarını v.b işlemez duruma getireceğiz.Yine devlet büroları vardır,onları da işleyemez duruma getirmek temel hedefimizdir.Tabii istisnalar olabilir; yani bazı yerlerde devrime zarar vermeyen bir okul kalmışsa sorun değil kalsın. Ama orada karşı-devrimci ve amaçlarımıza ters düşen, sağlık ocağı da olsa, okulda olsa üzerine gideceğiz.."*

Yine aynı dönemde PKK, milisleri aracılığı ile öğretmenleri tehdit eden bildiriler dağıttırıyordu. Söz konusu bildirilerden birisi PKK'nın yayın organı olan Gündem Gazetesinde "***Gerilla Öğretmenleri Uyardı***" başlığı ile haber olarak yayınlanıyordu. Gazetedeki haberde, PKK'nın silahlı kanadı olan ARGK sözde, Orta Saha Eyalet Komutanlığının, yayımladığı bildiriden bahsedilerek, *"öğretmenler ancak onayımız dahilinde görevlerini sürdürebilirler"* denildiği belirtiliyordu. Söz konusu bildiride *"..Halkımızın değer ve yargılarına ve ulusal özüne ters düşen davranış sahibi hiçbir öğretmen eyalet sınırlarımız içerisindeki sahada görev yapamaz.Söz konusu konum haricindeki öğretmenler haricindeki öğretmenler ise ancak onayımız dahilinde görevlerini sürdürebilirler…"* denilerek öğretmenlere açıkça göz dağı veriliyordu.Örgütün dayattığı uygulamalara uymayan öğretmenler ise seri bir şekilde öldürülmeye devam ediliyordu.

Eğitim Kurumları ve öğretmenleri hedef alan bu eylemlerin yapılış zamanlaması da ayrıca dikkat çekiciydi. Öyle ki örgüt işlediği öğretmen cinayetlerinin çoğunu eğitim sezonunun açıldığı ve yeni öğretmen atamalarının yapıldığı günlere denk getiriyordu. Bununla bölgeye ilk defa gelecek öğretmenleri daha işe başlamadan vazgeçirmek ya da gelecek olan öğretmenleri daha baştan sindirmeyi amaçlıyordu.

1993 yılının eğitim döneminin başlarında Tunceli'de işlenen öğretmen cinayetleri sonucunda il genelindeki bütün eğitim faaliyetleri bir süreliğine durma noktasına gelmiştir. Olay PKK'nın yayın organında şöyle belirtiliyordu:

"Dersim'de Eğitim Durdu: Yaklaşık 10 gün önce Dersim bölgesinde ARGK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi tarafından bir bildiri dağıtılarak, öğretmenlerin, Kemalist eğitim verdikleri gerekçesi ile okullardan der-

ERNK, eğitim yasağını kaldırdı

DİYARBAKIR / Gündem– ERNK Amed Eyalet Komitesi, **27 Kasım**'dan beri uygulanan **eğitim** yasağını kaldırdığını açıkladı.

ERNK Amed Eyalet Komitesi imzasıyla önceki gün Diyarbakır kent merkezinde dağıtılan bildiride daha önce uygulanan "**Okullara gidilmeyecek**" yasağın amacına ulaştığı ve bu yasağın **6 Şubat 1994** tarihinden itibaren kalktığı belirtildi. Dağıtılan bildiride yasağın kaldırılmasının gerekçesi şöyle açıklandı: "**Bilindiği gibi 27 Kasım 1993 tarihinde kemalist eğitim sisteminin asimilasyon kurumları olan okullara, halkımızın çocuklarını göndermeme kararını kamuoyuna duyurmuştuk. Bu kararı almamızın amacı gençlerimizin okuma özgürlüğünü engellemek değil, devletin son dönemlerde okulları birer kontra merkezi haline getirmesi ve gittikçe yurtsever gençlerimize karşı geliştirilen cinayetleri durdurma amaçlıydı. Halkımız kararımıza uyarak çocuklarını okullara yollamadı. Yani bu uygulamamız amacına ulaştı... Devlet okulları birer kontra yuvasına dönüştürmektedir. Gencecik insanlarımızın beyinleri buralarda yıkanmaktadır. İnsanlarımız kendi halkına karşı suç işleme pozisyonuna getirilmektedir. Halkımız bu konuda çok duyarlı olmalıdır.**"

Bildiride, eyleme uyan halka ERNK adına "**teşekkür**" ediliyor.

hal çekilmeleri istenmesi ve son bir hafta içerisinde 6 öğretmenin öldürülmesi olayı üzerine, Dersim merkez ile Mazgirt ve Ovacık ilçelerinde tüm ilk ve orta dereceli okullarda eğitim yapılmadı.. Dersim il merkezinde gün boyu okullar kapalı kalırken öğretmen ve öğrencilerin "can güvenlikleri olmadığı gerekçesi ile okula gitmeyecekleri bildirildi…[1]"

Örgüt bu eylemleri yaparken halkın da desteğini kazanmak için dağıttığı bildirilerde şu ifadeleri kullanıyordu " *Eğitim kurumlarında çalışanların bölgede görev yapmamaları istenildi.*" Söz konusu ERNK bildirisinde '*okullara yurtsever Kürt öğretmenlerin gönderileceği ve Kürtçe eğitim yaptırılacağı[2]*" ifade edilmekteydi. Bildiri örgütün hayal dünyasını yansıtması açısından da son derece önemlidir. Çünkü örgüt bu ve benzeri ütopyaları kullanarak birçok genci dağa çıkarmıştır. Bazısına kaymakamlık, bazısına valilik, bakanlık, ağalık, v.b vaatlerde bulunan örgüt, bölge halkını böyle iğfal ediyordu; hem çocuğunu okulundan mahrum ediyor hem de kurduğu hayal dünyası ile vatandaşlarımızın aklını çelmeyi amaçlıyordu.

Terör örgütü PKK'nın sözde cephe örgütü ERNK adlı kanadı1992 yılından itibaren her eğitim-öğretim yılı başında, vatandaşa tehdit dolu bildiriler dağıtarak "okullara gidilmeyecek" kampanyaları düzenlemeye devam etmiştir. Kendi koyduğu yasağı bir süre sonra kaldıran ERNK bunu Gündem Gazetesi haberinde şöyle duyurmuştur: "**ERNK, Eğitim yasağını kaldırdı"** *"Bilindiği gibi 27 Kasım 1993 tarihinde Kemalist eğitim sisteminin asimilasyon kurumları olan okullara, halkımızın çocuklarını göndermeme kararını kamuoyuna duyurmuştuk. Bu kararı almamızın amacı devletin son dönemlerde okulları birer kontra haline getirmesiyle gittikçe yurtsever gençlerimize karşı geliştirilen cinayetleri durdurma amaçlı idi..Devlet okulları birer kontra yuvasına dönüştürmektedir.Gencecik insanlarımızın beyinleri burada yıkanmaktadır…[3]"* Haberde yer alan bu bildiriye göre 27 Kasım 1993'te başlatılan kampanyanın 6 Şubat 1994'te bittiği ilan ediliyordu.

Verdiğimiz örneklerde de gayet net olarak görüldüğü üzere terör örgütü PKK hem vatandaşı çocuklarını okula göndermemesi için tehdit ediyor, hem de okula gelen öğretmeni alçakça öldürüyordu. Bütün bunları da sözüm ona insan hakları ve özgürlükler adına yapıyordu. Örgütün uyguladığı bu faşist uygulamalar ve işlediği alçakça cinayetler yüzünden Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde binlerce öğrenci okulsuz ve öğretmensiz, yüzlerce okul da öğrencisiz

1 .Gundem 11 Ekim 1993

2 .Gündem Gazetesi, 11 Ekim 1993

3 .Gündem Gazetesi, Şubat 1994

Milliyet
Halk Gazetesi
25 MART 1999
20 SAYFA 700 LİRA (KDV DAHİL)

PKK "öç" aldı

KAHRAMANMARAŞ, (MİL-HA)

KAHRAMANMARAŞ'ın Pazarcık ilçesine bağlı Doğanlı Karahasan köyü, Davutlar obasına baskın düzenleyen PKK militanları, örgütten kaçan **Mehmet Sırımsı**'nın eşini öldürdü, babasını kaçırdı. Teröristler üç aileden de 9 kişiyi yaraladı.

Önceki gece yarısı köye giren ve dört kişi oldukları bildirilen PKK militanları, Sırımsı'nın evine silahlı baskın düzenledi. Önce evin önündeki otobüsü ateşe veren militanlar, alevler yükselince dışarı çıkan eski PKK'lının ailesini yaylım ateşine tuttu.

Açılan ateş sonucu **Mehmet Sırımsı**'nın eşi **Zeliha Sırımsı** ölürken, Sırımsı, **Dertli** ve **Bozpapağan** ailelerinden dokuz kişi yaralandı. Militanlar, eski militanın babası **Mehmet Sırımsı**'yı alarak kaçtılar.

PKK okul yaktı öğretmeni kurşuna dizdi

DİYARBAKIR, (MİL-HA)

DİYARBAKIR'ın Lice ilçesine bağlı iki köye baskın düzenleyen PKK militanları bir köy ilkokulunun lojmanını yakarak bir öğretmeni öldürdü.

Lice'ye bağlı Çapar köyüne önceki akşam saat 20.00 sıralarında gelen bir grup terörist, köy ilkokulunun lojmanına giderek öğretmeni aradı. Aramalarına rağmen öğretmeni bulamayan PKK militanları, lojmanı ateşe verip köyden uzaklaştı. Daha sonra Tuzla köyüne giden militanlar, aradıkları ilkokul öğretmeni **Tahir Çivil**'i burada bulunca evden dışarı çıkarıp kurşuna dizdiler. Kaçan militanların yakalanmasına çalışılıyor.

kalmıştır.

PKK terörünün okul yakma eylemleri de ülke ekonomisine çok büyük faturalar yükledi. Ülke ekonomisi teröristlerin okul yakmalarından dolayı sadece 1994 yılı içinde 5 trilyon lira zarar gördü.[4]

PKK elebaşı Abdullah Öcalan'ın 1999 yılında yakalanmasından sonra duraklayan PKK eylemleri, 2004 yılından itibaren tekrar başlamış ve eğitime yönelik saldırıları da yöntem değiştirerek devam etmiştir.

Terör örgütü okullara molotof kokteyli saldırarak ya da okullara bomba atarak eğitime darbe vurmaya devam etmiştir. Örgütün bu saldırılarının içerisinde bulunduğumuz yılda da artarak devam ettiğini ve zirve yaptığını söyleyebiliriz.

2010-2011 eğitim öğretim döneminin hemen başında yaşanan bazı olaylar şöyledir:

Yüksekova'da 13 Eylül tarihinde Merkez YİBO'ya bombalı saldırı düzenlendi. Saldırıda okulun yatakhane bölümü hedef alınırken, patlama sonrası yatakhane bölümünde yangın çıktı, ertesi gün sabah aynı ilçede bulunan 75. Yıl Yatılı Bölge Okulu'na benzer bir saldırı düzenlendi.

Yine aynı tarihlerde Şemdinli'de 2 okul, Hakkâri merkezde de 3 özel yurt ve 1 resmi yurt PKK yandaşlarınca gerçekleştirilen eylemlerde büyük zarar gördü.

27 Ekim tarihinde Batman Yahya Kemal Beyatlı Lisesi'ne yapılan molotof kokteylli saldırıda kütüphanede bulunan 2000 kitap kül olurken okul büyük hasar gördü. Hasarın giderilmesi için eğitime bir hafta ara verildi.

Yukarıdaki eylemlere benzer saldırılar bölgenin muhtelif yerlerinde sürerken okulların ilk haftasında PKK'nın şehir yapılanması KCK tarafında alınan karar doğrultusunda "okul boykotu" eylemi gerçekleştirilmiştir. Hakkâri ve Şırnak'ta etkili olan söz konusu eylem, bölge genelinde pek tutmamıştır. Boykot tarzı eylemler, eğitim alanında, PKK'nın uygulayacağı "sivil itaatsizlik" yönteminin ipuçlarını vermektedir.

Örgütün geçmiş dönemlerde öğretmenler üzerinde uyguladığı şiddetin birkaç amacı vardı. Bunların başında halka korku ve dehşet salmak geliyordu. İkinci amaç ise vatandaşı cahil bırakmaktı. Okullar kapalı ya da öğretmensiz olmalıydı ki örgüt, vatandaşları istediği gibi iğfal edebilsin. Bu cehalet yüzünden yüzlerce gencimiz PKK terör örgütünün ağına düşmekten maalesef kurtulamamıştır. Bu cehaleti ve kandırılmışlığı teslim olan örgüt üyeleri acı bir şekilde itiraf etmektedirler.

"Teslim olan PKK'lıdan şaşırtan sözler: Köyümde okul olsaydı dağa çıkmazdım!"

'.. Çitliyol Köyünde (Bitlis ili Mutki ilçesi) 13 kardeş yaşıyorduk.O dönemde köyümüze PKK olaylarından dolayı öğretmen gelmiyordu.Okula yazıldım.Fakat öğretmenler gelmedikleri için kayıtlarımızda pek işe yaramadı.Cahildim,okulda hiçbir şey öğrenememiştim.PKK'lılar köyümüze gelir vatandaşlarla sohbet ederlerdi..Durum böyle olunca kararımı verip 1993 yılı Aralık ayında PKK'ya katılmaya karar vererek dağa çıktım…[5]"

Evet, Bitlis Mutki'li Yusuf Tören PKK'nın cehaletinden yararlanarak kandırdığı vatandaşlarımızdan sadece birisi.. Oysa öyküsü bilinmeyen yüzlerce PKK'lı da aynı akıbete uğramış ve kandırılmıştır.Cahil bıraktıkları insanlara bu cehaleti ortadan kaldırmak için gelmiş öğretmenleri ve bu amaçla kurulmuş eğitim kurumlarını hedef göstermişlerdir.Böylece bölücü emelleri doğrultusunda kandırabilecekleri insanların olduğu cehalet zeminini kaybetmemeyi amaçlamışlardır.

4 .Aksiyon, Sayı: 11 / Tarih : 18-02-1995

5 http://www.habervitrini.com/haber.asp?id=317533

Sendikamız
Kurucu Üyelerinden
Büyük Fikir Adamı
Durmuş HOCAOĞLU
Vefat Etti

Büyük düşünür, fikir ve dava adamı, Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi, Türkiye Kamu-Sen ve Türk Eğitim-Sen'in kurucu üyesi **Yrd. Doç. Dr. Durmuş Hocaoğlu,** 23. 10.2010 Cumartesi gece yarısına yakın geçirdikleri kalp krizi sonucu **vefat etmiştir.**

Milletimizin başı sağ olsun

Değerli hocamızın kaleme almış olduğu **Hangisi Hakkın ve Hakîkatin Sesi; Rahmânî Olan Hangisi, Şeytânî Olan Hangisi?** yazısını yad etmek adına yayınlıyoruz.

MAKALE

Durmuş HOCAOĞLU

Hangisi Hakkın ve Hakîkatin Sesi; Rahmânî Olan Hangisi, Şeytânî Olan Hangisi?

Uzun zamandır okuyucularımdan ve dostlarımdan sitem dolu mektuplar alıyorum; "Hani Yeniçağ'dan ayrıldıktan sonra web ortamında düzenli olarak yazacaktın" diyor, ve devam ediyorlar: "Üstelik, özür bile dileyip mükerreren söz verdiğin hâlde, niçin sözünü tutmadın?". En son Mete Aksoy yazdı, hem de uzunca bir mektupla.

Evet, haklılar, biliyorum: Vaadimi tut(a)madım.

Ama niçin?

İki sebebi var; birincisi de ikiye ayrılıyor.

Birincinin ilki şu ki, ders yüküm çok fazla, ders çeşitliliğim de öyle - hepsi de birbirinden farklı dersler - ve üstelik ben de derslerimi bu ülkenin standartlarına göre gereğinden fazla ciddiye alıyorum; derslerimi aksatmam, hattâ, fırsat bulduğumda 'korsan ders', 'ek ders' yaparım, iki saatlik dersleri çok kere dört saate çıkarırım; derslerim ağır ve yorucu olur; çocukların üstüne üstüne giderim; onlara sıklıkla "ben dersimi ciddiye alıyorum, çünkü bu ülkeye borcum, milletime karşı mükellefiyetim, mesleğime saygım, sizlere sevgim var; onun için siz de ciddiye alın, yoksa canınız yanar; ayrıca, benden merhamet de beklemeyin, çünki merhamet, Montesqieu'nün dediği gibi, tehlikeli birşeydir" der ve ilk derste îkaz faslından olmak üzere, şu misâli veririm: Hani, Hazreti Îsâ'ya atfedilen bir hadîste, "bir zenginin cennete girmesi bir devenin iğne deliğinden geçmesinden bile daha zordur" denir ya, işte benim derslerim dahi böyledir, hattâ daha bile fazla, çünki benim devem Orta-Doğu havâlisinin develeri gibi tek hörgüçlü değil, çift hörgüçlü, heyûlânî bir Orta-Asya Türk devesi ve elimdeki iğnenin deliği de daha küçük üstelik, enjeksiyon iğnesi gibi; "ben talebemin etini kemiğinden sıyırırım" derim, çünki böyle bir üniversiteden mezun oldum. Dediğimi de yaparım hani; yoklamayı muntazam alır, imzaları kontrol ederim, derse girmeyenlere, sahte imzalara – anlayabildiğim kadarıyla - göz yummam, devamsızlıktan bırakırım; ayrıca ödev veririm, sınıfın durumuna göre iki vize yaparım; ders notları hazırlarım ki hem de nasıl, insana ürperti verir; sürekli ek makaleler ve/ya ilgili muhtelif kitaplardan bölümler veririm; imtihan sorularım ağırdır; imtihanlarımı – hem fizik hem felsefe derslerinde - hemen dâimâ açık kitap yaparım, herşey serbest, hattâ laptop bile getirip kablosuz modemle internetten bilgi çekmek dahi; ama işi tâ başında ciddiye almayanlar sıralarının üstündeki bilgi materyallerinin arasında boğulur, ilk dakikalarda sayfaları karıştırıp durur ve sonra da boş kâğıt verir çıkarlar; imtihan kâğıtlarını dikkatle okurum, hatâ bağışlamam, "Descartes"ı "Dekart", "Newton"ı "Nevton" yazandan, vek-

törlerin üzerine ok koymayandan, fizik birimlerini belirtmeyenden derhal not kırarım. Çocuklara – yâni evlâtlarıma - şunu söylerim: "Odamın kapısı açık, çay içmek için gelin, sohbet etmek için gelin, ama bilhassa soru sormak ve/ya ek bilgi kaynağı istemek için gelin, ama kat'iyen, 'imtihanda nereden nereye sorumluyuz', yâhut 'ne gibi sorular sorarsınız' şeklinde saçmalıklar veya '...hocam ben onbir çocuklu bir âilenin..." diye başlayan merhamet nutuklarıyla not almak için gelmeyin"... vesâire, vesâire. Hemen hemen bütün ders notlarım dijitaldir ve hepsini de, uzun uzun açıklayıcı mektuplar yazarak, hem grup adreslerine ve hem de şahsî adreslerine postalarım. Hele yüksek lisans, doktora dersleri; talebenin pestilini çıkarırım. Çünkü ben talebeyi "talebe" – estudiant -, yâni "bilgiyi talep eden kişi" olarak telâkkî ederim, "öğren(i)ci" – learner - değil; yüksek lisans ve doktora talebelerim ise benim indimde "pupil" – yâni şâkird - veya "disciple"dir, – yâni tilmîz - asla "öğren(i)ci" değil; çünkü "öğren(i)ci", çok cıvık, ciddiyetsiz bir kavram bozuntusudur.

Onun içindir ki benim derslerim talebemin kâbûsudur ve tabiî benim de. Zîra, bütün bunlar onlar kadar, ve belki daha da fazla, beni de yoruyor; yoruyor ki hem de nasıl. Bütün gece çalışıp hiç uyumadan – "sıfır uyku" ile - derse gittiğim ve sabahtan akşama kadar kesintisiz ders yaptığım çokça vâki'dir.

İmdi; birincinin ikincisi de şu ki, safra kesesi, sekiz ay aradan sonra beni sıkıştırmağa başladı, zaman zaman kıvrandırıyor. Ama bence bu biyolojik değil, psikolojik, bana göre – aşağıda anlayacaksınız illetini.

***

Fakat asıl sebep(ler) bu(nlar) değil: Artık bu gibi yazılar yazmayı – daha başka birçok şeyle birlikte - anlamsız bulmağa başladım; ne zaman elim yazmağa gitse, içimden bir ses – rahmânî mi, şeytânî mi, tam kestiremiyorum - "yazdın da ne oldu" diyor ve devam ediyor:

Uğraşma bunlarla, vaktini zâyi' etmeğe değmez; sen çözülme sürecine, 'hâleti nez'e girmiş' bir kitleye hitap ediyorsun, ama bu, ölümün gölgesi yüzüne düşmüş, yüzünü bu dünyadan öteye çevirmiş can cekişen bir insana hitap etmek, veya bir duvarla konuşmak yâhut bir kör kuyuya seslenmek gibi bir şey; feryâd ü fîgan içinde "Ey Türkler! Bu topraklarda boğuluyorsunuz" kabîlinden şeyler yazıp durma; seni dinleyen de yok, anlayan da. Gazete yazılarını akademik makale gibi yazdın da ne oldu? Yazı yazdığın gazete bile artık sana tahammül edemedi. "Kozmopolitanizm" üzerine ardı ardına yazılar yazdın, PKK'nın yirmibeş yıldır bastırılamayan isyanına ve diz çöküp masaya oturma hazırlıkları yapılıyor olmasına rağmen, hâlâ "irticâ"yı bir numaralı tehdit konsepti kabûl eden, kız talebelerin başörtüleriyle fakülte kampüslerine bile girmesi durumunda darbe ihtarı vermekten çekinmeyen asker zihniyetinin, insanları, dinleri ile devletleri ara-

Durmuş HOCAOĞLU'nun Biyografisi

1948 yılında Bayburt'ta dünyaya gelen Durmuş Hocaoğlu 1974 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi'nden Elektrik Mühendisi olarak mezun oldu.

1982 yılında mühendislik mesleğini terketti ve Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Fizik Bölümü'ne öğretim görevlisi olarak girdi. O tarihten sonra Felsefe'de master ve doktora yaptı, Fizik'te ise master yaptı, doktorasını tez aşamasında bıraktı.

1983 yılında İstanbul Üniversitesi'nde başladığı felsefe kariyerinde önce 1986'da "Descartes'ın Fizik Anlayışı" isimli tezi ile yüksek lisansını, 1994'te "Türk-İslâm Düşünce Tarihinde ve Modern Fizik'de Kozmos" isimli tezi ile doktorasını ve 1986'da ise Marmara Üniversitesi'nde "Tekil Lineer Sistemler İçin Geliştirilen Bir Transformasyonun Yorumu Üzerine" isimli tezi ile fizik yüksek lisansını tamamladı.

Marmara Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Fizik Bölü-mü'nde öğretim üyesi olarak görev yapan ve mültidisipliner bir akademik çalışma kariyeri bulunan Hocaoğlu'nun çalışma alanları Fizik Felsefesi, Bilim Felsefesi, Tarih ve Siyaset Felsefesi olup, muhtelif dergilerde Elektrik Mühendisliği ve Fizik gibi teknik konular yanında Bilim ve Fizik Felsefesi, Tarih Felsefesi, Siyaset Felsefesi, Din ve Laiklik v.b. konularda makaleler kaleme almış; ayrıca, muhtelif akademik toplantılara tebliğler sunmuş ve tebliğ kritikçikliği yapmış, birçok gazete ve dergide sürekli yazarlık yapmıştır. Yayınlanmış üç kitabı bulunmaktadır.

sında tercih yapmağa zorladığını ve bu zorlamadan vatansevmezliğin felsefesi ve içtimâî-siyâsî sonucu demek olan kozmopolitanizmin - adıyla sanıyla "Müslüman Kozmopolitanizmi"- doğacağını ve onun da ölümcül sonuçlar yaratacağını, zîra kozmopolitanların intikamlarının nasıl da korkunç olduğunu yazdın durdun da ne oldu? Kim seni dinledi? Ya Avrupa Birliği için yazdıkların? Neye yaradı, söyler misin? Sen onlara, "Ey Türkler! Sâdece şunu bilmen dahi AB üyeliğiine kategorik olarak hayır demen için fazlasıyla kâfîdir:..." diye başlayan kaç yazı yazdın; ne oldu Allah aşkına? Yüzüne kim baktı?

Artık kabûl et, Hocaoğlu: Senin bütün te'sirin, kara kışın tam ortasında Ağrı gibi bir dağın başında soba kurarak gökyüzünü ısıtmaktan başka nedir?

Artık aklını başına topla; heder etme kendini, bu gibi hususlarda okuyup yazacağım diye geceni gündüzünü birbirine katıp karıştırma, mahallenin gece bekçiliğini yapma, "geniş adam" ol; herşeyi oluruna bırak, yat, uyu, bilhassa 'gece uykusu' uyu, bedenine iltifat et - senin üzerinde hakkı var çünkü -; kendi nefsinden ve kendi âilenden mâadâ hiç kimseye saygı gösterme, çünkü hakketmiyorlar; sâdece kendi nefsine ve sâdece kendi âilene hizmet et; kendine zulmediyorsun, etme; âilene zulmediyorsun, etme; evde olduğun zaman kütüphanenin ve çalışma mekânının olduğu öteki daireye kapanıyorsun, şunca yıllık hayat arkadaşın bir dul kadın gibi tek başına kalıyor; âilene iltifat et, bilhassa onlara daha fazla zaman ayır; al hanımını yanına seyâhate çık, sinemaya git, film seyret, televizyon seyret, çay bahçesine git çay iç, roman oku, çizgi roman oku, akademik çalışmalarına daha fazla ağırlık ver, ne yaparsan yap ama artık bundan böyle Türkler ile daha fazla meşgul olma, hattâ hiç olma; bırak kendi hâllerine; zâten onlar hâllerinden memnun, senden birşeyler isteyen mi var?

Türkler ile ilgilenme; onların derdi ile kendini harâbedip bitirme; gerim-gerim germe. Beş yıl evvel yetmiş kilo idin, üzüle üzüle diyabetik oldun, bir darbede elliiki kiloya indin, daha çıkamıyorsun, orta yerde iskelet gibi dolaşıyorsun.

Hem sonra unutma, sen değil misin "millî kimliklerimiz tercihli değildir; Kierkegaard'ın, kartalların yavrularını yalçın kayalıklardan boşluğa fırlatması gibi tanrı(lar) da bizi Arz'a fırlatıp atar demesi gibi, biz de Arz'a böyle gönderiliriz ve bir de gözlerimizi açıp bakarız ki, ben Türk doğmuşum bir başkası Kürt, bir başkası başka birşey" diyen; o hâlde ne diye kendi-kendini yiyip yiyip bitiriyorsun? Pekâlâ başka bir insan topluluğun bir üyesi olabilecekken hiç de tercih ederek bir üyesi olmadığın Türklere birşeyler olacak diye kendini perîşân etme; sana ne,be adam! Hem sonra Türkler senin düşündüğün kadar değerli mi? Hiç de sanmıyorum; bu dünyaya gelmiş, gitmiş, Arz tarafından yutulmuş binlerce kavimden birisi. Belki şimdi, sayısız kavmi yutmuş olan Anadolu topraklarında kaybolup gitme sırası onlara geldi; geldiyse geldi, ne yapalım yâni. Ayrıca, hiçbir kavim bir başkasına birşey yap(a)maz, herkes kendisine yapar her ne yaparsa, her millet kendi âkıbetini kendisi hazırlar, her nasıl bir âkıbet ise. Sonra sen değil miydin, defaatle söyleyip duran, "milletler yükseldiği yerden düşer" diye; işte şimdi de Türkler, tarihlerinin zirvesine çıktıkları bu topraklarda düşüyor diye sen neden karalar bağlıyorsun?

Dahasını da söyleyeyim: Göz yaşı döktüğün Türkler sâhiden millet mi? İyi düşün! Bence değil; hükümranlığını bir başkasıyla paylaşmaya rızâ gösteren bir insan topluluğuna nasıl millet diyebilirsin? Olacak iş değil.

Aslında senin hastalığın milliyetçilik ve vatanseverlik; sus be adam, îtiraz etme! Milliyetçilik bir hastalıktır, Herkül Millas haklı! Koskoca Ziya Gökalp bile milliyetçiliğin bir mikrop olduğunu söylüyor, sen ondan iyi mi bileceksin? Sen bu hastalığı nereden kaptın, nasıl bir zehir bu böyle!

Ya vatanseverlik! Vatan dediğin nedir ki, bu kelime 'tavattun'dan gelir ve doğulan yer demektir, hepsi bu kadar; abartmanın ne anlamı var? Bu noktada da Emma Goldman haklı: Vatanseverlik, hürriyete yönelik bir tehdittir; öyledir de gerçekten; çünkü kabzediyor seni, sen sen olamıyorsun bir türlü. Sonra vatan hiç de öyle senin anlattığın gibi değil; hattâ hiç bile değil; vatan, kuvvete râmolan vefâsız bir kadına benzer, o – sakın majiskül ("O") yazma, miniskül ("o") yeter -, kim kendisini ele geçirirse ona hizmet eder, sana verdiği nîmetlerin aynısını ona da takdîm eder; buna binâen, Türkler vatanlarını kaybederse bu topraklar onların arkasından ağlayacak mı sanıyorsun? Hiç de değil! Türkler gider, gelir bir başkası, seni unutur, onlarla sarmaş dolaş olur; bu kadar!

Hani bir tarihte bir toplantıda bir hanım profesör "dünyanın bütün toprakları bir damla göz yaşına değmez" dediğinde bütün sinirlerin boşalmıştı da lüzumsuz şeyler söyleyip durmuştun; yanlış mı?

Hem sonra derslerle, talebeyle kendini niçin bu kadar helâk ediyorsun? Yukarıda yazdıklarını okudum; onlar ne saçmalıklar öyle! Taleben senden bilgi mi istiyor not mu? "Cehâlet fazîlettir" diyen bir cemiyette yaşadığını nasıl olur da anlamamakta ısrar edersin? Sen talebene uzun uzun nutuklarla kopya çekmenin ahlâksızlık olduğunu, hâlbuki Türk gençlerinin hiç de

böyle tavsîf edilemeyeceğini anlattıktan sonra, bu sebeple, bundan böyle imtihanlarda başlarına gözcü koymayacağını, çünkü onların vicdanlarına noksansız inandığını, güvendiğini söyledin ve dediğin yaptın da ne oldu? Unuttun mu? Hepsi kopya çekti, üstelik bir de arkandan alay ettiler. Bak, bu sene "iyi hoca" ol; ek ders filân yapma, göze de batma, kenar gez, orta bulun; ara-sıra çocuklara telefon et, "yârın mühim bir işim var, derse gelemeyeceğim" de, sevindir garipleri, sen de yat zıbar, uykunu al. İmtihanları sıkı yapma, vize ve finali birlikte yap, imtihandan önce on adet soru dağıt, bunların üçünü soracağım de, kâğıtlarını da ciddiye alma; çay içerken veya televizyon seyrederken göz ucuyla bak, kimseyi sınıfta bırakma, çocukların ekmeği ile de oynama; tamam mı!

Burası Türkiye arslanım, Türkiye; yâni öyle büyük dâvâları olmayan, elitlerinin dahi sıradan olduğu, çözülmeye başlamış insanların memleketi.

Sonra bir de tuhaf şeyler yapıyorsun: Bugünkü Türkçe bir medeniyet dili değildir diyorsun ve artık kimsenin kullanmadığı kelimeler ile yazmakta ısrar ediyorsun; peki be adam, sana ne! Türkçe medeniyet dili olmaktan çıkıyor da Türkler bundan rahatsız mı oluyor sanki?

Fesubhanallah! Sen hiç mi akıllanmayacaksın be adam!

Ayrıca, hepsinden mühimi şu: Hiç aklına geliyor mu, bu dünyada kaç yılın kaldı diye? Ölüm meleği kanatlarını senin üstüne örtüp de "vakit tamam Durmuş Beğ, gidiyoruz" dediğinin akabinde "geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan büyük kapıdan" geçince bu dünyaya âit olan herşey gibi vatan, millet ve benzeri ne varsa hepsi lâhzada hâfızandan silinip gidecek ilelebed.

Öyleyse değer mi?

Hiçbir şekilde değmez.

***

Evet, haksız değil hani, içimdeki melek mi şeytan mı olduğunu hâlâ tam kestiremediğim ses. Umûma hitap eden yazılar yazmayı kestim, asıl işime, akademik çalışmalarıma daha fazla zaman ayırdım, durmadan okuyorum, notlar alıyorum ve yazıyorum; başlayıp yarıda bıraktığım felsefe kitabını – daha doğrusu, kitaplarını – yeniden ele aldım, makale(ler) hazırlıyorum ve ilââhir... Zâten işim bu; hayatımda en sevdiğim işim, bu dünyaya müteaddid kereler gelsem her defasında da aynısını yapmak istediğim – ama bu ülkede ve bu insanlar arasında değil, çünkü tadına fazlasıyla doydum – işim bu; benim işim insanları irşad etmek değil, esâsen böyle bir kaabiliyetim olmadığı gibi buna ihtiyaç da yok; lüzumsuz işgüzarlık yâni. Ben "Türkler Vatanlarına Sâhip Çıkamıyor!" diye yazdım [Yeniçağ., 19.01.2009, Pazartesi]; ama demek ki öyle birşey yok, demek ki boşuna kuruntu yapıyorum, hem öyle bile olsa sana ne Hocaoğlu? O hâlde herşeyi bırak kendi hâline ve sen kendinle ilgilen. Nasıl olsa, Tarih kendi yolunda ilerleyecek, nasıl olsa, mukadder olan tahakkuk edecek, nasıl olsa, olacak olan her ne ise olacaktır; öyle ise, "ne olacak bu memleketin hâli" diye kendini üzmenin mânâsı yok, bu senin üstüne vazîfe değil, ne olacaksa olur.

***

Güzel; güzel ve rahatlatıcı, ama derinlerde bir yerden gelen boğuk bir ses de işitiyorum, şöyle diyor galiba, anladığım kadarıyla:

Ben senin içindeki 'sen'im, senin vicdânınım, boğmağa çalıştığın vicdânın; hani o, derslerde anlattığın, Allah'ın, her kuluna, doğuştan verdiği, doğru ile yanlışı ayırdeden, mıknatısın dâimâ magnetik kuzeyi göstermesi gibi sana hep hakkı ve hakîkati gösteren vicdânın. Öteki ses İblis'den geliyor, O'nu değil beni dinle, dinle ki bak ne diyorum: Hani, "burası benim evim", diyordun, hani "ve bu da demek oluyor ki burada olup biten herşey beni mutlaka alâkadar eder" diyordun, işte o ses de benimdi, boğmağa çalıştığın vicdânının yâni. Peki, ne oldu şimdi böyle? Sen aslında savaş alanını terkediyorsun, düpedüz kaçıyorsun ve bu da kaçışını meşrûlaştırmağa çalışmaktan başkası değil!

Kaçma, geriye dön ve dövüş, evini terketme; ellerinle dövüş, kaleminle dövüş, eline ne geçerse onunla dövüş, tek nefer kalsan da dövüş, kaçma.

Böyle diyor bu boğuk ses.

Ama hangisi hakkın ve hakîkatin sesi, rahmânî olan hangisi, şeytânî olan hangisi, hâlâ kestiremiyorum; hâlâ müteredddîdim, hâlâ kararsızım.

Dövüşsem mi yoksa? Ama ne olacak ki; etim ne budum ne?

Ancak, tam bu arada – bir hafta önceki Pazartesi - bir bildiri ulaştı elime; kadîm dostum, Türkiye Kamu-Sen İstanbul İl Başkanı Hanefi Bostan'ın imzâsını taşıyan "Başbakan ve Hükûmet Türkiye'yi Nereye Götürüyor?" başlıklı bu bildiri çok dikkatimi çekti, hangi sese bîat edeceksem edeyim, ama bu bildiriyi okuyucularımla paylaşmadan edemeyeceğim. Bu arada, beni rahatsız eden şu boğuk sesden de hiç olmazsa bir müddet halâs olayım bâri.

Evet; en iyisi öyle yapayım ve hemen yârın, sayfamı, sansürsüz olarak, hatâsıyla-sevâbıyla, yayınlamak için iznini aldığım bu bildiriyi neşretmek üzere, Hanefi Bostan'a terkedeyim; bu arada bana da biraz daha düşünme fırsatı doğar.

MAKALE

Suat ARIK Teknik Öğretmen - Müdür Yardımcısı

Türkiye ve Mesleki Eğitim Stratejileri

İnsanı ve geleceği yönlendirmek, eğitim stratejilerinin etkinliği ile oluşacak bir olgudur. Bu olguyu gerçekleştirebilmek için amaçlar, amaçlara bağlı hedefler, hedeflere yönelmiş misyon ve vizyona sahip olunması temel şarttır. İnsanlar, topluluklar halinde yaşamaya başlamalarından itibaren stratejiler geliştirmiş ve bunları uygulamaya koymuştur. Bunlardan en önemlisi ise eğitim stratejisidir. Bu strateji, ister savaşta olsun ister barışta vazgeçilmeyen ve vazgeçilmeyecek bir olgudur.

Osmanlı İmparatorluğu'nda III. Selim ile başlayan, II. Mahmut ile devam eden Avrupa tarzı eğitime geçişin adımları 19. yüzyılda atılmıştır. Bu dönemde ilköğretim mecburi hale getirilmiş, bununla beraber medreseler ile Avrupa tarzı okullar açılmıştır. Ancak eski eğitim kurumlarının varlığını devam ettirmesi toplumda ikileşmeye neden olmuştur. Avrupa'yı yakından tanımak amacı ile ilk defa Avrupa'ya öğrenci gönderilmesi de yenilikler arasındadır. Enderun kaldırılmış, yerine devlet memuru yetiştiren okullar kurulmuştur. Tanzimat Fermanı ile I. Abdulmecid döneminde, 1846'da Mekatib-i Umumiye Nezareti (Eğitim Bakanlığı) kurulmuş, 1848'de Darülmuallim (öğretmen okulu) açılmıştır. Harbiye, Bahriye ve Tıbbiye dışındaki okulların kontrolü bu nezarete verilmiştir. Rüştiyelerin açılmasına hız verilmiş, 1868'de Fransızca eğitim ve batılı anlamda ilk eğitim verecek olan lise ile üniversite arasında bir kurum olan Galatasaray Sultanisi açılmıştır. 1869'da Fransız eğitim sistemini örnek alan Maarif-i Umumiye Nizamnamesi yayınlanmış, 1870'te Dârülmuallimât adında kız öğretmen okulu açılmıştır.

Tanzimat döneminde, Mesleki ve teknik eğitim alanında şu gelişmeler gözlenmektedir: Yeşilköy'de Ziraat Talimnamesi adıyla uygulamalı ilk tarım okulu(1847) açılmıştır. Okul 4 yıl sonra kapanmıştır.1858 yılında Orman Mektebi ve 1873 yılında Maâdin Mektepleri (maden okulları) açılmıştır. 1879 yılında bu iki okul, ortak program uygulamasına geçmiş ve okulun öğretim süresi 4 yıla çıkarılmıştır. Erkek Teknik Eğitim; İlk erkek sanayi mektebi, Mithat Paşa, Rumeli'de vali iken(1863) Niş'te, sonra da Sofya'da Islâhhâne adıyla okullar açmıştır. Bu okullar, kimsesiz ve bakıma muhtaç çocuklara mahsus, terzilik, kunduracılık, demircilik, matbaacılık, dokumacılık gibi mesleklerde bilgi ve beceri kazandırmak için açılmıştır. İstanbul'da 1868'de Sanayi Mektebi açılmıştır. Kız Teknik Eğitim; 1859 yılında İstanbul'da açılan ilk kız Rüşdiyesi olan Cevri Kalfa mektebinde, kadınlara mahsus sanayi konusunda eğitim verilmiştir. Mithat Paşa 1864'te Tuna vilayetinin merkezi Rusçuk'ta yetim kalan çocuklar için, ordunun dikim ihtiyacını karşılamak üzere bir Islâhhâne daha açmıştır. İstanbul'da 1869 yılında, yine ordu ihtiyaçları için Kız Sanayi Mektebi eğitime başlamıştır. Bu okulların sayısının arttırılması ve yaygınlaştırılması için çalışmalar yapılmış, ancak bu dönemde olan savaşlar ve iç nedenler bunları engellemiştir

Osmanlı Devletinin son dönemlerinde, teknik bilimlerde meydana gelen gelişmeleri takip etmek, teknik işgücü ihtiyacını karşılamak, gelişen dünya şartlarına uyum sağlamak, gelişimi sürdürebilmek ve çöküşü durdurabilmek amacıyla, mesleki ve teknik eğitime önem verilmiş; ancak bu hamle geç kalınmış, yaygınlaştırılamamış bir eğitim stratejisi olmuştur. Osmanlı Devletinin son dönemlerinde, kalkınmanın mesleki eğitim ile mümkün olabileceği görülmüş, teknolojiyi üretmenin ve bu teknolojilerin kullanılmasını gerektiren nitelikli işgücünü yetiştirmenin önemi kavranmıştır. Fakat ülkemizde mesleki ve teknik eğitime yeterli önemin verilmemesi düşündürücüdür. Teknoloji üreten ülkelere (Almanya, Güney Kore, Malezya, İtalya, Fransa, Japonya vb.) baktığımızda mesleki ve teknik eğitim stratejilerinin bu ülkelerin öncelikler arasında olduğu görülmektedir.

Türkiye'de, Cumhuriyetin ilanıyla birlikte, genç nüfusun çağdaş eğitim olanaklarından yararlanarak, en iyi biçimde yetiştirilmesi hedeflenmiştir. Eğitim yolu ile halkı "muasır medeniyet"ler seviyesine çıkarmak amaçlanmıştır. Cumhuriyetle birlikte başlayan kültür ve eğitim reformlarına egemen olan politika "Bütüncül Kalkınma Stratejisi"nden kaynaklanmakta idi. 3 Mart 1924'te 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu, öğretim kurumlarının birleştirilmesi anlamına gelen bu kanun ile ülkedeki tüm öğretim kurumları (askeri okullar hariç) Maarif Vekâletine (Milli Eğitim Bakanlığına) bağlanmıştır. Böylece tüm eğitim ve öğretim kurumları, Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanıp eğitim-öğretimin tek elden yönetilmesi sağlanmıştır.

Cumhuriyetin "İnsan Yetiştirme Politikası" dönemin en önemli amaçlarından olmuştur. Eğitim Birliği, ilköğretimin zorunlu kılınması, kız ve erkeklerin birlikte okuması ilk değişikliklerdir. Kıt kaynaklara rağmen, bütçeden ödenek ayrılarak yurtdışına; fen bilimlerinden, siyasal-sosyal bilimlere; mesleki ve teknik alanlardan; güzel sanatlara, arkeolojiye varana kadar birçok alanda öğrenci gönderme politikası, "Bütünsel Kalkınma Stratejisi" ve "İnsan Yetiştirme Politikası"nın bir uygulamasıdır. Cumhuriyetin kuruluşundan, Üniversite Reformu (1933)'na kadar her yıl Milli Eğitim Bakanlığınca açılan sınavlarla, Batı Avrupa ülkelerine ve Amerika Bir-

leşik Devletleri'ne lisans ve doktora yapmak üzere binlerce öğrenci gönderilmiştir. Bundan başka, yine aynı dönem içinde, kız ve erkek sanat okullarından mezun yüzlerce genç Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde akademik çalışmalar yapmışlardır. Batı'ya giden bu Türk gençleri, 1933 yılında Atatürk'ün emriyle kurulan Darülfünun'un (İstanbul Üniversitesi) öğretim kadrolarında yer almışlardır.

1933 yılında Mesleki ve Teknik Öğretim Genel Müdürlüğü kurulmuş, 1934 yılından itibaren çok sayıda erkek, kız sanat ve yapı endüstri enstitüleri, ticaret okulları açılmış,1935 yılında mesleki ve teknik okulların masrafları Maarif Vekâleti bütçesine alınmıştır. 1941 yılında genel müdürlük yerine Meslek ve Teknik Öğretim Müsteşarlığı kurulmuştur.

"Türkiye'yi muasır medeniyetler seviyesine çıkarmak" olarak tayin edilen strateji, dönemler içerisinde birtakım değişikliklerle canlı tutulmaya çalışılmıştır. Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk daima ileriyi, çağdaşlığı, bilim ve teknolojiyi hedefleyen stratejik adımlar atmış ve hedefler göstererek bu hedeflere ulaşmayı, bir görev olarak bizlere emanet etmiştir. Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Mesleki ve teknik eğitim ile ilgili yapılan atılımların sürekliğini sağlamak için, önce genel müdürlük, sonrasında müsteşarlık düzeyinde temsil edilmesi mesleki ve teknik eğitime verilen önemi kavramamızı sağlamaktadır.

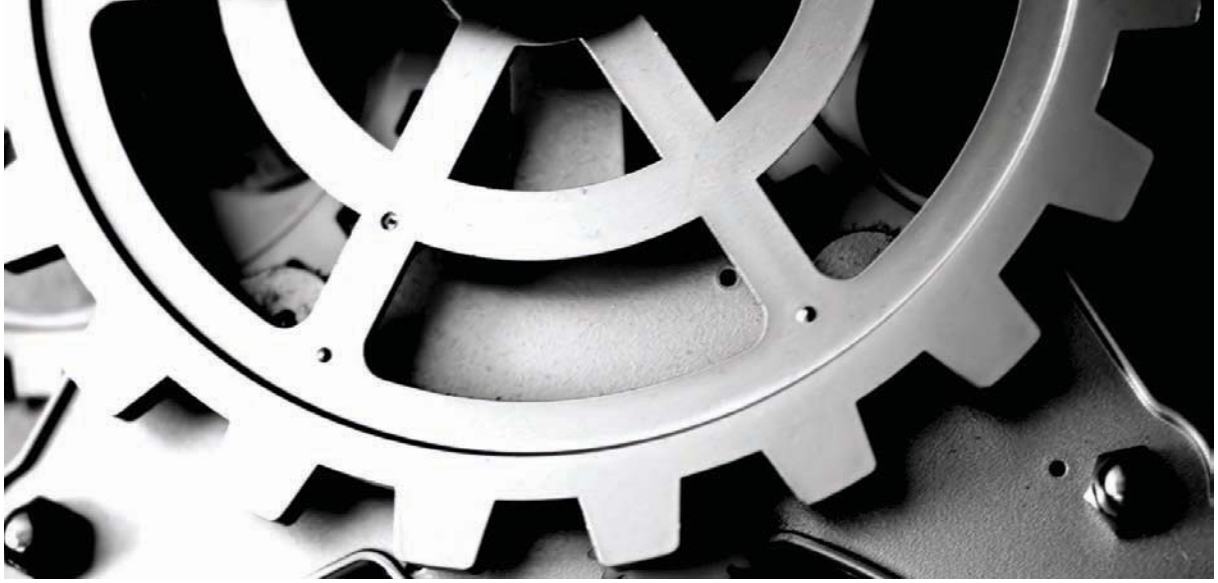
Cumhuriyetin ilk yıllarında sanayileşmeye önem ve ağırlık verilmesi sonucu, meslekî ve teknik alanda eğitim görmüş insan gücü ihtiyacı da artmıştır. 1942 yılında başlatılan planlı çalışmalar, 1950 yılında yapılan planlamalarla devam ettirilerek mesleki ve teknik öğretim kurumları büyük bir gelişme sürecine girmiştir. Bu dönemde yapılanlardan bazıları şunlardır: İstanbul Yüksek Mühendis Okulu'nun; 1944 yılında Teknik Üniversiteye dönüştürülmesi, 1934 yılında Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu ve 1937 yılında Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nun açılması.

III. Beş Yıllık Kalkınma Planı hedefleri ve IX. Milli Eğitim Şurası kararları doğrultusunda 1974 yılında; teknisyen okulları, teknik liselere, sanat enstitüleri ise endüstri meslek liseleri haline dönüştürülmüştür. 12 Eylül 1980'den sonra Millî Eğitim Bakanlığı, merkez ve taşra teşkilatı yeniden düzenlenmiş, 1982 yılında Bakanlar Kurulu kararı ile Meslekî ve Teknik Öğretim Müsteşarlığı kaldırılarak tüm eğitim kurumları tek bir müsteşarlığa bağlanmıştır. Gelişim süreci içerisine giren mesleki ve teknik eğitim için yapılan stratejik hatalardan biri de tüm eğitim türlerinin tek bir müsteşarlık altında toplanarak, Mesleki ve Teknik Öğretim Müsteşarlığının kaldırılması olmuştur.

Özellikle son 20-25 yılda diğer eğitim kurumlarında olduğu gibi mesleki ve teknik eğitim kurumlarının bütçe kaynakları kademeli olarak kısıtlanmıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarında kıt imkânlarda bile eğitime ek bütçeler ayrılırken, mesleki ve teknik eğitimin önemi daha da arttığı son yıllarda eğitim bütçesi neden kısıtlanmıştır? Düşünülmesi gereken bir soru olarak karşımıza çıkmaktadır. Mesleki ve teknik eğitimde alternatif çözümler düşünülmeden önemli bir stratejik hata daha yapıldığı açık bir şekilde görülmektedir.

2003 yılından itibaren Türkiye ile Avrupa Birliği arasında imzalanarak yürürlüğe giren Türkiye'de Mesleki Eğitim ve Öğretim Sisteminin Güçlendirilmesi Projesi (MEGEP) ile öğretim programları yeniden düzenlenmiştir. Çalışmalar devam etmekte olup, bu proje ile mesleki ve teknik eğitimde 58 alanda 224 dalda (meslekte), modüler öğretim programları geliştirilmiştir. Modül analizleri yapılmış, içerikleri oluşturulmuş ve ders materyalleri olarak modüller hazırlanmıştır. Meslekle-re ait İkinci, üçüncü ve dördüncü seviye sertifika programları oluşturulmuştur. "Yaşam Boyu Öğrenme" temeline dayalı olarak hazırlanan programların esnek yapısı mesleki ve teknik eğitime yeni bir boyut kazandırmıştır.

Gelişim sürecinde yapılması gerekenler henüz tam olarak tamamlanmamıştır. MEGEP projesi ile mesleki ve teknik eğitimde bir canlanma olması için çabalar sarf edilmesi gerekmektedir. Yapılanların üzerine artı değerler koyarak sürekli gelişimi sağlayacak tedbirlerin alınması ve yeni bir yapıya kavuşan mesleki ve teknik eğitimde modüler sistemin gerektirdiği donanım ihtiyacı ancak pilot okul/kurumlar ile Ulusal Meslek Edindirme Merkezleri olarak tespit edilen 111 mesleki ve teknik öğretim okul/kurumları olarak karşılanmıştır. Mesleki ve teknik eğitim kurumlarındaki uygulama atölyelerinin modüler öğretime uyarlanması, öğretmen ve yönetici yeterliklerinin gözden geçirilerek hizmetiçi eğitim (öğretmenler, yöneticiler) etkinliklerinin kapsamlı düşünülmesi ve sürdürülebilir hedefler belirlenmesi ihtiyaçları ivedilikle ele alınmalıdır. Yine mesleki derslerin modüler olması nedeniyle mevcut sınıf-ders geçme sisteminin, meslek derslerine yönelik modüler-sınıf geçme sistemine dönüştürülmesi acil ihtiyaçlar arasındadır. Modüler öğretim sistemi başlangıcının üzerinden 6 yıl geçmesine rağmen henüz modüler-sınıf geçme sisteminin oluşturulmaması mesleki ve teknik eğitimde kalifiye meslek elemanlarının yetiştirilememesi önünde bir engeldir.

2006 yılında yapılan araştırmalara göre; ülkemizdeki genç nüfusunun yerini 2025'te orta yaş gurubu nüfusun alacağı belirlenmiştir. 2000 yılında yüzde 1,65 olan nüfus artış hızının 2025'te yüzde 0,80'e gerileyeceği doğum oranlarına göre tahmin edilmektedir. Gelecek 25-30 yılda çalışabilir nüfusun toplam nüfus içindeki payının en üst düzeye ulaşması öngörülmektedir. Nüfus bilimcilere göre; her ülkenin tarihinde bir kez ortaya çıkan bu dönem, Türkiye'nin geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. Türkiye'nin demografik yapısı, nüfus değişimlerinin incelenmesi sonucunda; gelecek 25-30 yılda Türkiye'nin arzuladığı teknolojileri üretmeye, nitelikli iş gücünü ve bilimsel buluşları ortaya koyacak beyinler yetiştirme hedeflerine ulaşılması için stratejik planlar hazırlanırken genel ve mesleki eğitim yaklaşımları dikkatle ele alınmalıdır. Türkiye 2025 yılına kadar bu kritik dönemi yaşayacağına göre, süreç çok iyi değerlendirilmelidir.

Bu süreci iyi değerlendiren ülkeler sürdürülebilir büyümeyi yakalamışlardır. 1930'lu yıllarda Japonya (1945 yılında büyük bir çöküş yaşamasına rağmen teknoloji devleri arasında) , 1950'li yıllarda İtalya, ardından Güney Kore, İspanya ve Malezya bu ülkeler arasında yer almaktadır. Malezya'nın bu süreci 1989 yılında başlamış ve bu sürecin 2020 yılına kadar süreceği öngörülmektedir. Bütünsel bir büyüme stratejisi başlatılan Malezya'da kişi başına düşen milli gelir 1989'lu yıllarda 400 dolar civarında iken günümüzde bu rakam 12000 dolar seviyesine yükselmiştir. Bu ülkeler gelişim dönemini planlı bir şekilde organize ettiler ve hızlı büyüme gösterdiler. Bu nedenle Türkiye, uzun vadeli düşünerek potansiyel nüfusa iyi eğitim vermeli ve istihdam alanları yaratmalıdır. Bugün için çalışabilir nüfusumuz 40 milyon civarında olup, 2025'te çalışabilir nüfusumuzun 65 milyon civarında olacağı tahmin edilmektedir.

16. Kalite Kongresinde Türkiye'nin 2023'te dünyanın en güçlü 10 ülkesi arasında olma hedefinin gerçekleştirilmesi için, özel sektörün gelişimi ve kaliteye odaklanma olacağı görüşleri belirtilmiştir. Kaliteyi yakalamak, tüm kesimlere yaygınlaştırmak için nitelikli işgücünün yetiştirilmesi ve planlı çalışma modeli oluşturulmasına olanaklar sağlamlamalıdır. Ülkemizde yapılan yatırım ve çalışmaların odağını önümüzdeki dönemlerde özellikle özel sektör ile kamunun işbirliği yaparak mesleki eğitime ağırlık verilmesi ile Türkiye'nin 2023 hedeflerine ulaşmasında büyük katkılar sağlayacaktır.

Bu bilgiler ışığında Türkiye, eğitimde stratejik amaçlarını netleştirmelidir. Misyonu ve vizyonu belirlenmiş hedeflere, bunlara ilişkin performans hedeflerine, ilkelere ve değerlere sahip somut politikalarla uygulama kapasitesi yüksek planlamalar ortaya koymalıdır. Uygulamalardaki en önemli unsurlarından biri de, kaynakların etkin ve doğru yerde kullanılmasını sağlayacak planların geliştirilmesi olacaktır. Bunu da gerçekleştirmek için eğitim kurumlarının orta ve uzun vadede uygulayabilecekleri stratejik amaçlarını tespit etmesi gerekir. Tespit edilen bu stratejik amaçlara uygun gerçekleştirilebilir hedeflere yönelmek en akıllı çözüm olacaktır. Türkiye bir bütün olarak, orta ve uzun vadede sektörel stratejileri ile bu stratejilere yönelik eğitim politikalarını aksaklıklara mahal vermeyecek şekilde yönlendirmelidir. Mesleki ve teknik eğitimde tüm paydaşlar ile işbirliği içerisinde yeni stratejiler geliştirerek nitelikli işgücü ihtiyacını karşılama kararlılığı içinde hareket etmelidir.

Elektrik-Elektronik, İnşaat, Bilişim, Makine, Motorlu Araçlar, Deniz Araçları Yapımı, Uçak Bakım ve Yapımı, Endüstriyel Otomasyon, Tekstil, Gıda, Tarım, Hayvancılık ve Hayvan Sağlığı gibi alanlarda-sektörlerde gelecekte iyi yetişmiş nitelikli elemanlara ihtiyaç olacağı artan dünya nüfusuna bakıldığında kaçırılmayacak bir fırsat olarak görülmektedir. Bunu gerçekleştirebilmek için mesleki ve teknik eğitimde bu alanlarda yetiştirile-

cek nitelikli işgücü oranını tespit etmek, stratejik hedeflerle tedbir almak ve katkı payını arttırmak ile ancak olacaktır.

Türkiye'de ortaöğretim düzeyindeki öğrencilerin yüzde 60'ının genel ortaöğretim kurumlarında, yüzde 40'ının mesleki eğitim kurumlarında eğitim gördüğü, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün ve Milli Eğitim Bakanlığı Araştırma Planlama Kurulu Başkanlığının verilerinden görülmektedir.

Orta ve yüksek teknoloji üretiminde çalışanların yüzdesi Avrupa Birliği ülkelerinde % 7.65, Aday ülkelerde % 5.8 iken ülkemizde % 3.7'dir. Her yıl genel lise mezunu, üniversite kapılarında olan, mesleki beceriler kazandırılmayan, yaklaşık 200 bin genç işsiz ordusu ortaya çıkarılmaktadır. Bu durum yapılmaya devam edilen en büyük stratejik hata olarak görünmektedir. Bu durumu tersine çevirecek planlamalar ve politikalar geliştirilerek nitelikli işgücünün yetiştirilmesi sağlanmalıdır. Bu da mesleki eğitime yapılacak destekler ve yeni istihdam alanları oluşturularak çözülebilir. Mesleki ve teknik eğitime yönelik stratejik amaçlarını oturtmuş, yeni eğitim politikaları geliştirmiş bir Türkiye, geleceğe yön verecek nitelikli ve becerileri yüksek bireyler yetiştirmeye zemin hazırlayacaktır.

Güney Kore'nin kişi başına düşen milli geliri 1960'lı yıllarda yaklaşık 60 dolar ile dünyanın en yoksul ülkeleri arasında iken, 2006 yılı verilerine göre 15000 dolar kişi başı milli gelir ile dünyanın önde gelen sanayileşmiş ülkelerinden biri olmuştur. Uygulanan ekonomik politikalarla birlikte, Güney Kore'nin kalkınmasında en önemli faktör sanayi toplumunun gerektirdiği nitelikli işgücünün yetiştirilmiş olmasıdır. Güney Kore, küresel eğilimler ve değişimleri zamanında fark ederek sanayi toplumundan, bilgi toplumuna dönüşüm sürecine girmiş bir ülkedir. Güney Kore,1960-70 yılları arasında hafif imalat sanayi, elektronik alanında, ilk ve ortaokullarının yaygınlaşması, okulların birbirine eşit hale getirilmesi, meslek okullarına yönelme, sınırlı yükseköğretim gibi çalışmaları gerçekleştirmiştir. Ülkemizde ise durum tam tersi olarak görülmektedir. 1970-80 yılları arasında ağır sanayi, kimya, gemi yapımı alanlarında, meslek liselerin yaygınlaşması, meslek yüksek okulları(MYO) ve açık üniversite, yükseköğretimde genişleme, 1980-90 yılları arasında ise yarı iletken üretimi, bilgi ve iletişim teknolojileri (BİT), bilgisayar, telefon, hafıza kartları gibi sektörlerde gelişme göstermiştir. Sürdürülebilir kalkınma için önlemler paketi, emek-yoğun üretimden teknoloji-yoğun üretime geçiş ve mesleki eğitimin sanayinin ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalması sonucu yaşam boyu öğrenme altyapısı oluşturulması, siber üniversiteler ve kredi bankası sistemi oluşturulması, 1990 yılından sonra, İnsan kaynakları ve sosyal sermayeye verilen önem ile öğrenmenin sürdürülebilir olması için "Yaşam Boyu Öğrenme" temelli mesleki ve teknik eğitim sistemi oluşturma çalışmaları yapmışlardır.

Artık Güney Kore' nin **Mesleki eğitimde 2020 vizyonu : "Herkes için Mesleki Eğitim" ,** uzmanlaşmış ve yüksek beceri sahibi işgücü yetiştirilmesi, sanayi ve yerel yönetimlerin katılımı**,** okul çağı dışındaki yetişkinlere de eğitime erişim**,** eğitim ve uygulama arasındaki kopukluğun giderilmesi çalışmalarını yürütmektedirler. Bu stratejik vizyon ve hedefler ile hareket eden Güney Kore, geleceği etkileyecek bugünkü kararları ve stratejileri üzerinde yoğun bir şekilde çalışmaktadır.

Güney Kore' nin mesleki ve teknik eğitim süreci incelendiğinde "Yaşam Boyu Öğrenme" temelli mesleki ve teknik eğitim sistemi yaklaşımında, ülkemizin 20 yıl geciktiği görülmektedir. Bilgi ve iletişim teknolojileri üretme, ağır imalat sanayi, hafıza kartları üretimi gibi daha birçok alanda ülkemizin bu alanlarda geri kalmışlık durumunu göz önüne getirdiğimizde sanırım aklımıza gelen soruların cevabını bulabiliriz.

Ülkemizde, istatistikî bilgilere göre mesleki ve teknik öğrenim gören bireylerin yüzde 45'inin ancak kendi mesleklerinde çalıştıkları ya da istihdam edilebildiği, yüzde 55'lik kısmın kendi meslekleri dışında çalıştığı ya da herhangi bir meslek grubunda çalışmadığı tespit edilmiştir. Bu durum dikkatle ele alınmalıdır. Bu durumun önemli sebepleri arasında bilimsel olarak ilköğretim ve ortaöğretim öğrencilerine yönelik yöneltme ile ilgili kapsamlı mesleki yöneltme programlarının, veli bilinçlendirme çalışmalarının önemsenmemesi, yöneltme testlerinin, online hizmetlerin yok denecek kadar az olması ve mesleki ve teknik öğretim kurumlarının 21. yüzyıl sürecine plansız girmesi gösterilebilir. Mesleki eğitimin prestij ihtiyacının giderilmemesi yine yöneltme açısından büyük önem taşımaktadır. Ülkemizde mesleki ve teknik eğitimde, öğrencilerin ve öğretici durumunda olanların sorunlarını çözebilecek yeni mekanizmalar geliştirilmediği gibi var olanların da geçici politikalar, etkili stratejik amaçlar ve hedeflere yönelmeden çözülmeye çalışılmış olması da yöneltmenin sağlıklı olamamasının nedenleri arasında gösterebiliriz.

Mesleki ve teknik ortaöğretim kurumlarından mezun olan öğrencilerin üniversite sınavında önlerine konan katsayı engeli yine yıl-

lardır süre gelen en büyük sorunlardan biridir. Güney Kore, Japonya ve Avrupa Birliği ülkelerine baktığımızda bu tür sorunlar yaşanmadığı açıkça görülmektedir. Japonya'ya bakacak olursak ortaokuldan sonra 5 yıllık teknoloji okullarından mezun meslek lisesi öğrencileri üniversiteye devam edebilmekte veya lisans tamamlama yapabilmektedirler. Ülkemizde yapılan uygulama üniversiteye girişte eğitimde fırsat eşitliği sağlanmaması, sosyal devlet ilkesine aykırı değil midir?

Yakın dönemlerde üst üste çıkarılan öğrenci afları, özellikle mesleki ve teknik öğretimde olumsuzluklara neden olmuştur. Mesleki ve teknik eğitim veren kurumlardan; mesleki beceriyi kazanamayan öğrenciler ile mesleki becerileri yetersiz mezunlar ortaya çıkarmıştır. Bir meslek erbabının yeterlikleri kazanmadan mesleği icra etmesi düşünülebilir mi? Yine ülkemizde, neredeyse her ilçesinde plansız açılan meslek yüksekokulları ve bu okulların mesleki ve teknik ortaöğretim kurumlarının seviyesinin üzerine donanım, müfredat ve nitelik olarak çıkamaması, kendini geliştirebilecek genç nüfusun ne yazık ki buralarda adeta vakit geçirmeleri için yönlendirilmiş okullar olarak algılanmasına neden olmuştur. Hâlbuki meslek yüksekokulları donanım alt yapısı oluşturulup, öğretim programları revizyondan geçirilip yaygınlaştırılmalıdır.

Bu bağlamda lisans düzeyinde öğretim programlarının gözden geçirilmesi de kaçınılmaz olacaktır. Özellikle Mesleki ve Teknik Eğitimin Modernizasyon (MTEM) Projesi ile yapılan düzenlemelere ek olarak mühendislik, mimarlık, fen bilimleri lisans programlarına yönelik çalışmalarla sürdürülebilir ve güncellemeye açık bir yapı oluşturulmalıdır. Üniversiteler bünyesinde AR-GE çalışmalarında gelişim, ihtiyaçları ve beklentileri karşılama açısından bu aşamada önem kazanmaktadır. Lisans ve önlisans düzeyinde açılan programların ülke ihtiyaçları doğrultusunda sabit kontenjanlardan kaçınılarak orta vadede ve uzun vadedeki ihtiyaçlarımız dikkate alınarak programlara yerleştirilecek kontenjan belirleme çalışmaları yeniden ele alınmalıdır. Diğer hedefler gibi bu hedeflerinde gerçekleştirilmesi stratejik önceliklerimiz arasında yer almalıdır. İleriye dönük uzun vadeli planlamalar, mevcut durum, misyon, hedeflerden ve ilkelerden hareketle oluşturulmuş vizyona uygun ve amaçlara ulaşacak uygulamalar yerine, denenmeden sonucu belirsiz olan uygulamalar, eğitim hizmeti alanların ve uygulamacıların bocalamasına neden olduğundan, insan kaynakları konusunda yapılacak stratejik hatalar doldurulmayacak boşluklar oluşmasına zemin hazırlayacaktır.

Bugün ülkemiz çocuklarının zararlı alışkanlıklara yönelmesinin veya izlediği TV dizilerinden etkilenmelerini, eğitimde görsel medyanın öneminin yetirince kavranmamasına, dikkate alınmamasına ya da bu gücün kontrolünün yetersizliğine bağlayabilir miyiz? Bu durumlar eğitimde yanlış uygulanan politikaların sonucu mudur? Medya işbirliği ile yürütülecek eğitimler; aile bilinçlendirme programları, meslek tanıtım filmleri, dizileri ile birçok sorunun da çözülebileceği bir gerçektir. Diğer birçok alanda olduğu gibi mesleki ve teknik eğitim kurumlarının da sağlıklı olabilmesi için tıkanıklığa uğramış kanalların açılması ve egzersiz yapılması gerekmektedir. Mesleki ve teknik eğitim kurumlarının sağlıklı işleyişi için en büyük katkıların başında, bu kurumların dış ve iç paydaşlarının (hizmet alanlar, meslek odaları, sivil toplum kuruluşları, Üniversiteler, yerel yönetimler ve sektörler) ortaklaşa yapacakları sürekli işbirliği olacaktır.

3308 sayılı Mesleki ve Teknik Eğitim Yönetmeliğinin tekrar gözden geçirilmesi, işletmede beceri eğitimi görecek öğrencilerin sorumluluklarını okulların yanında işe yerleştirmelerde ve referans kaynağı olarak işletmeler (sektör), İŞ-KUR ve yerel yönetimlere de kapsamlı ve zorunlu yükümlükler verilmesi gibi düzenlemeler amaçlara ulaşmamıza yardımcı olacaktır. Mesleki eğitimin prestijinin arttırılması ile ilgili çalışmalar yapılması ve özel sektörün meslek okullarına (meslek liseleri, engelli iş atölyeleri, meslek yüksek okulları gibi) cesaretle yönelmesi için teşvikler yapılmalıdır. Özel sektörün meslek eğitimine etkin katılımı ve bakanlıklar arası (Milli Eğitim Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Maliye Bakanlığı, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, Tarım Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı) koordinasyon ile önemli bir stratejik adım atılmış olacaktır.

AB ülkelerinde özel sektörün AR-GE (Araştırma Geliştirme) çalışmalarına kaynak aktarımı % 1.28, birliğe aday ülkelerde % 0.32 iken ülkemizde bu oranın % 0.27 olduğu görülmektedir. Özel sektörün AR-GE çalışmalarına kaynak aktarımını arttırması ile yine teknolojiler üretme ve geliştirmede daha iyi bir seviyeye gelineceği aşikârdır. Ülkemizde Ulusal AR-GE çalışmaları için aktarılan kaynak % 0.53, AB üye ülkelerde % 0.67 olduğu görünmektedir. Kamu kaynakları kullanılarak AR-GE çalışmalarına verilen desteğin artırılması gerekmektedir. Bu durumu geliştirip AB üye devletler seviyesinin üzerinde olması yeni teknolojilerin üretilmesi ve geliştirilmesi olanaklarını arttırılması elzemdir. Bilgi ve iletişim teknolojisi harcamalarına baktığımızda AB üye ülkelerde % 8.5, Aday ülke-

lerde % 6.5 iken ülkemizde % 4,2 olarak gözükmektedir. Mesleki ve teknik eğitime teknoloji yatırımları ve mesleki yöneltme ile bu kurumlardan hizmet alanların (örgün ve yaygın eğitimde) oranını % 55-60 oranına çektiğimizde teknoloji kullanımı oranının arttırılması ile birlikte teknoloji kullanarak seri üretim yapan nitelikli işgücünün yetiştirilmesi sağlanacaktır. Mesleki ve teknik eğitim veren kurumlarda AR-GE birimi oluşturulması ve desteklenmesi de teknoloji üretme ve geliştirme açısından büyük gelişmeler sağlanacağı bir gerçektir.

Ülkemizde, yaklaşık 8 milyon engelli bulunmaktadır. Bunların yüzde 60'ı çalışabilir nüfus arasındadır. Bu nedenle engelli bireylerin istihdamını sağlamak için engel durumuna uygun (yetenek ve fiziksel engel durumlarına göre) olarak, sivil toplum kuruluşları, yerel yönetimler ve özel sektör destekli iş atölyeleri ile engelli vatandaşlarımıza meslek kazandırmak, değişimi sağlamak ve bu potansiyeli doğru yerde kullanmak, mesleki ve teknik eğitim için uygulanabilir stratejik hedefler arasında yer almalıdır. Almanya'ya baktığımızda engelli vatandaşlarının eğitim ve istihdamı sağlayan tedbirleri aldığı, meslek edindirme atölyelerini oluşturduğu ve engelli vatandaşlarına yönelik, mesleki eğitim stratejilerini büyük oranda gerçekleştirdiği görülmektedir.

Japonya, Güney Kore ve Almanya' da olduğu gibi Türkiye'de eğitim kurumları, mesleki ve teknik eğitimde stratejik amaçlarını ve hedeflerini gerçekleştirebilmek için bağlı tüm kurumlarıyla stratejik paydaşlarına katılımı sağlayacak cesareti vermelidir. Dış ve iç paydaşlarını kurumlarının ilkeleri, hedefleri, misyonu ve vizyonu hakkında bilgilendirmelidir. Kurumlar, dış ve iç paydaşlarıyla gerçekleştirilebilir stratejik amaç ve hedeflerini belirleyerek, "muasır medeniyetler" seviyesine ulaştıracak stratejik planlamalar yapmalıdırlar. Yapılacak planlamalar ile uygulamalarda, dogmalara bağlılık gibi göstermelik sadakate önem verilmeden hareket edilmeli ve asıl amaç unutulmamalıdır. Asıl amacın; bu milleti "muasır medeniyetler" seviyesine çıkarmak için var güçle çalışmak olduğu, işin başında tayin edilmemiş miydi? Bunu unutmamız mümkün mü?

1960'lı yılların başında dünyanın en yoksul ülkeleri arasında yer alan Güney Kore'nin son 40 yıl içerisinde ortaya koyduğu kalkınma hamlesinin temelinde nitelikli işgücü için mesleki ve teknik eğitim stratejilerini ortaya koyması ve bunları büyük oranda gerçekleştirmesi yatmaktadır. Güney Kore ve Japonya'nın başarısı, mesleki ve teknik eğitimde ülkemizin neleri gerçekleştiremediğini ortaya koyması açısından önemlidir. Daha da önemlisi, Japonya ve Güney Kore'nin 21. yüzyıl bilgi toplumunun gerektirdiği insan kaynağını hazırlamak için mesleki ve teknik eğitim stratejilerini oluşturarak çalışmalarını başlatmış olmalarıdır.

Türkiye; artık süreçlerini planlayarak kurumlarıyla birlikte hareket ederek, geçmişte yapılan hataları bertaraf etmelidir. Daima ileriyi hedefleyen, bilimi, teknolojiyi tasarlayan, üreten nitelikli işgücünü toplumun tüm bireylerini (engelli, engelsiz) dikkate alarak yetiştirmelidir. Gün, geleceği etkileyecek bugünkü kararlar üzerinde kapsamlı düşünerek mesleki ve teknik eğitim stratejilerini kararlı hale getirecek ve stratejik amaçları gerçekleştirecek; planlamalar ve uygulamalar ortaya koymanın günüdür. Yolumuz açık olsun, **2023'te Lider Türkiye için.**

Kaynakça

1- Cumhuriyetle Yeniden Doğuş ve Atatürk, İ.Ü. Edebiyat Fakültesi, İstanbul, 1999

2- Faik Reşit Unat, Türkiye Eğitim Sisteminin Gelişmesine Tarihi Bir Bakış, Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı, Ankara, 1964

3-İstanbul Üniversitesi Tarihçesi; http://maun.istanbul.edu.tr/4.boyut/dosyalar/iu_tarihce.htm

4- Türkiye'nin Kapısındaki Fırsat Raporu, 2004

5- Devlet İstatistik Enstitüsü Verileri, 2006

6- MEB İstatistik Dairesi Başkanlığı Verileri, 2006

7- Akkutay, Ü. (1984). Enderun Mektebi. Ankara: Gazi Eğitim Fakültesi Yayınları No: 4.

8- Akyüz, Y. (1982). Türk Eğitim Tarihi (Başlangıçtan 1982'ye). Ankara: A.Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi yayınları, No: 114.

9- Tanzimat Dönemi Eğitiminin Özellikleri Tanzimat'ın 150. Yıldönümü Uluslararası Sempozyumu (Bildiriler). Ankara: Millî Kütüphane Yayınları: 5. (1991).

10- Ergin, O. (1977). Türk Maârif Tarihi. İstanbul: Eser Matbaası.

11- Kılıç, E. (1983). Yaygın Eğitim Cumhuriyet Döneminde Eğitim. İstanbul: Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları, No: 91.

12- Koçer, H. A. (1987).Türkiye'de Modern Eğitimin Doğuşu. Ankara: Uzman Yayınları:1. Maârif-i Umûmiye Nizamnamesi, 1869 (MUN).

13- Ministry of Education and Human Resources Development, http://english.moe.go.kr/

14- Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology, Japan http://www.mext.go.jp/english/

15- Prof. Kimio KONDO, National Institute for Multimedia Education (NIME), Chiba, Japan

16- Özkul, A.Ekrem, Prof. Dr. (2007) – Mesleki ve Teknik eğitimde Uluslararası Uygulamalar, Kore-Japonya Örneği

17- Mesleki Teknik Eğitimin Tarihçesi, Erkek Teknik Öğretim Genel Müdürlüğü Web Sayfası http://etogm.meb.gov.tr/index.asp? sayfa_id=100&konu=tarihce

18- 16. Kalite Kongresi, 2007

19- MEB. (1974). 9. Milli Eğitim Şurası. Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, Milli Eğitim Basımevi.

Muzaffer DOĞAN Tekirdağ Şube Başkanı

Türkiye; Ya Anadilde Eğitim Ya da Terörle Tehdit Ediliyor

Uzun bir zamandan beri "mâlum" çevreler tarafından sürekli gündemde tutulan "Anadilde Eğitim" konusu artık iyiden iyiye can sıkmaya başlamış bulunuyor. Konu, bilindiği gibi, hiç de yeni değil; PKK'nın silahlı terör eylemlerinin başlangıcından beri, gündemde pek fazla yer işgal etmediği zamanlarda bile, hep diri tutulmuş, bazen kuzu postuna bürünmüş masum kurt edasıyla ve çok kereler de Yeşilçam melodramları havasında, bazen da apaçık bir şekilde tehditkâr tavırlarla ortaya sürülmüş, hiçbir vakit gündemden kaybolmasına izin verilmemiştir.

Öne sürülen iddialara gelince; bunları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1. Kürt vatandaşlarımız başta olmak üzere, anadili Türkçe olmayan vatandaşlarımızın büyük bir kısmı yavaş-yavaş anadillerini konuşamaz hale gelmektedirler; yani bu diller kaybolmaktadır.

2. Bu, adı konmamış bir asimilasyondur, asimilasyon ise bir insanlık suçudur.

3. Türkçe dışındaki dillerde eğitim ve öğretim yapılamadığı için bu diller ve ait oldukları kültürler gelişememektedir.

4. Anadili Türkçe olmayan vatandaşlarımızın genç nesilleri eğitim ve öğretimde Türkçe'ye mecbur kılındıkları için, hem kendi anadilleri ve kültürleri ile olan bağlantıları zayıflamakta ve hem de bu genç nesiller, bilmedikleri "yabancı bir dil" – yani Türkçe – ile eğitim ve öğretimde yeter derecede başarı kazanamamakta, bundan maadâ, psikolojileri yaralanmakta ve kişilikleri zarar görmektedir.

5. Öyleyse, sonuç olarak:

5.1: Kürtçe başta olmak üzere Türkçe dışındaki dillerin öğrenimi-nin önündeki bütün engeller kaldırılmalıdır.

5.2: Kürtçe başta olmak üzere Türkçe dışındaki diller, resmî eğitim ve öğretim dili olarak kabul edilmelidir.

Nedir acaba "Anadilde Eğitim" ve niçin bu kadar önemle ve ısrarla üzerinde durulmaktadır? Bu sorunun sağlıklı bir şekilde cevaplandırılabilmesi için, önce "Anadil Öğrenimi" ve "Eğitim-Öğretim Dili" konularının ele alınması gerekmektedir.

"Anadil Öğrenimi", "Anadilde Eğitim", ve "Eğitim-Öğretim Dili"

Anadil ve Anadil Öğrenimi

Bu konuyu sürekli gündemde tutan çevreler, bilerek ve kasten, yukarıdaki başlıktaki üç kavramı birbirine karıştırarak zihinleri iğfal etmeye ve her zaman yaptıkları gibi, "mağduriyet" zırhının arkasına

sığınmaya çalışmaktadırlar.

Şimdi, bile-bile yapılan bu kavram karmaşasını ortadan kaldırmak için, öncelikle belirtmek gerekir ki, "Anadil Öğrenimi" ile "Anadilde Eğitim" birbirlerinden tamamıyla farklı kavramlardır.

"Anadil" kavramı, "kişinin ailesinin konuştuğu dildir" şeklinde kısaca tanımlanabilir; ancak, bu kısa tanımlama tam olarak gerçeği yansıtmayabilir her zaman, biraz daha fazlası gerekir ki, o da, sadece aile ile sınırlı kalmayan, ailenin geçmişine uzanan bir anlamı olmasıdır. Şöyle ki: Ailemizden, annemizden öğrendiğimiz dil, "yabancı" bir dil de olabilir; bu, ailemizin konuştuğu, ama anadilimiz olmayan bir dildir, ancak, ailece, bu "yabancı dil"i ve o dilin ait olduğu veya işaret ettiği kimliği benimsemiş isek, artık o bizim için yabancı dil olmaktan çıkar. Şu halde şöyle diyebiliriz: Anadil, esas olarak, "soy dili"dir; kimliğimizin ait olduğu soyumuzun dili.

Şu halde, "anadil" ile anlatılmak istenen mesele, aslında bir soy aidiyeti meselesidir.

Şimdi, buna göre, "Anadil Öğrenimi"nin anlamı daha açıkça anlaşılır hale gelecektir. "Anadil Öğrenimi", kişinin kendi anadilini, yani etnik soyunun dilini öğrenmesini ifade etmektedir.

Normal şartlar altında, anadil öğrenimi, okulda değil, aile içinde gerçekleştirilen bir süreçtir. Ancak, burada konu, her zaman olduğu gibi başka yerlere çekilmektedir.

Şimdi buna göre, yukarıdaki iddiaları kısaca ele alalım.

Yukarıdaki ilk üç maddeyi, yani, Kürt vatandaşlarımız başta olmak üzere, anadili Türkçe olmayan vatandaşlarımızın büyük bir kısmının yavaş-yavaş anadillerini konuşamaz hale gelmekte olmaları, yani bu dillerin kaybolmaya yüz tutmaları, Türkçe dışındaki dillerde eğitim ve öğretim yapılamadığı için bu dillerin ve ait oldukları kültürlerin gelişemediği ve bunun da adı konmamış bir asimilasyon olduğu iddiasını kısaca ele almadan önce, bu konudaki bir tespite bakalım [Zübeyde Kılıç, "Anadil Tartışmasına Eğitim Hakkı Açısından Bakılması Gerekir"., Radikal., 6 Ekim 2010, Pazartesi, s.15]:

Ülkemiz nüfusunun % 17'si Türkçenin yanı sıra çeşitli dillere sahip bulunmaktadır. Araştırmamızın açığa çıkardığı diğer bir bulgu ise kuşaktan kuşağa ciddi bir dil kaybının yaşandığıdır. Başka bir ifade ile Sayın Başbakan'ın insanlık suçu olarak nitelediği asimilasyon etkisini göstermekte, kuşaklar arasında anadilini kullanma oranı düşmektedir. Nitekim araştırmamız ana-babaların %20.4 oranında anadillerini sürdürmelerine karşın mevcut nüfusun %16.9'u anadilini sürdürmektedir.

Bu iddialarda "bir miktar" gerçeklik payı bulunmakla beraber, eğer ortada "suç" diye bir şey varsa, suçlu ne Türklerdir ve ne de Türk Devleti. Dünyanın her yerinde, o ülkenin ezici çoğunluğunu oluşturan ana kitlenin konuştuğu dil ile temasa geçen her azınlık dil ("azınlık dili" değil, "azınlık dil") aynı akıbete maruz kalmaktadır ve bu durum Türkiye için de böyledir; yani ortada suçlu aramak sadece bir ardniyettir, olayların gelişimi sosyolojik bir süreçtir. Nitekim, benzer bir durum, Almanya'daki Türkler için de söz konusudur. Berlin Büyükelçiliğimizin 2002 yılında yayınlamış olduğu bir rapor, Almanya'daki son Türk kuşağının birinci dilinin %60 oranında Almanca olup, yine aynı genç kuşağın, anadilleri olan Türkçe'ye tam vakıf bulunmamakta olduğunu göstermektedir[1]. Bu keyfiyet 2002 yılına ait olduğuna göre, aradan geçen sekiz senede bu oranın daha da artmış olması kuvvetle muhtemeldir. Bu bakımdan yukarıdaki iddiadaki suçlayıcı ifadeler, çok iyi bilinen "etnik politika"nın dışa vurmuş şeklinden başkası değildir. Kaldı ki, burada verilen, Türkçe dışındaki dillerin % 17 olduğunu ileri süren oran da yanlıştır. Bu konuda Zübeyde Kılıç'ın yaptığından daha fazla yapılmış araştırmalar vardır ki bu konudaki güvenilir eserlerden olan, Raymond G. Gordon, Jr.'un editörlüğünde yayınlanan, dünyadaki 6.912 dilin tek-tek, ülke-ülke listesinin verildiği 1272 sayfalık Etnolog: Dünya Dilleri isimli kitabın "Türkiye'nin Dilleri" (Languages of Turkey) başlıklı bölümde, Türkçe, 1987 sayımında, nüfusun 90'ının birinci dili olarak verilmektedir. Kitapta "Kurmanji" (Kırmançi) olarak zikredilen ¾ ki doğrusu da budur ¾ Kürtçe'yi konuşan nüfus 1980'de toplam 6.500.000 kişi olup bunların ise sâdece 3.950.000'i (%60) Kürtçe'yi (Kırmançi'yi) "birinci dil" olarak kullanmaktadır, geriye kalan ve %40'lık dilimi oluşturan 2.050.000 kişinin ise birinci dili Türkçedir[2].

Burada bir asimilasyon söz konusu olmadığı gibi, tam tersine, Kürt ve Kürt asıllı yurttaşların hızlanan göçlerle birbirine iyice karışması sonucunda, Kürtçe'nin, baskın nüfusun dili olan Türkçe karşısında kendiliğinden gerilemesi bahse mevzudur.

Ancak, bu, Kürtçe'nin yok olduğu anlamına da gelmemektedir. Nitekim, Christopher Moseley'in editörlüğünde hazırlanan "Tehlike Altındaki Dünya Dilleri" başlıklı kapsamlı ansiklopedide Kürtçe yer almamaktadır [3].

"Anadilde Eğitim", ve "Eğitim-Öğretim Dili Olarak Anadil"

Anadil esas olarak baba ocağında, evde öğrenilir, okulda değil; bu konuda Türkçe dışındaki diller üzerine bir baskı uygulandığı, yasaklar konduğu da söylenemeyeceğine göre, anadili Türkçe dışındaki diller olan vatandaşlarımızın evlerinde kendi anadillerini konuşma oranı düşüyorsa bunda yapılacak bir şey yok demektir.

Söz gelimi, resmî olarak açılan ve hizmete arz edilen Kürtçe öğretim kursları, talepsizlikten teker-teker

kapanmıştır; burada bir "suç" var ise, neden kimse bu suçun bizzat, herhangi bir sebepten dolayı konuşamadığı anadilini öğrenmek istemeyenlerde aramak yerine Türk Devleti'ne fatura etmektedir?

O halde maksat ne olabilir?

Maksadın ne olabileceği, hemen, – çoğu da güvenilir olmayan şişirme istatistiklere dayanan – bu iddiaların arkasından gelen taleplerde sırıtmaktadır: Kürtçe başta olmak üzere, Türkçe dışındaki dillerde eğitim ve öğretim yapılması.

İşte, asıl maksat ve kabul edilmesi Türkiye'nin bölünmesine giden yolu açacak olan en önemli süreçlerden birisi de budur.

Niçin?

Bunun daha açıkça anlaşılabilmesini sağlamak için, "Anadil Öğrenimi" ile "Anadilde Eğitim" ve "Eğitim-Öğretim Dili Olarak Anadil" kavramlarına temas etmek gerekecektir.

Anadil Öğrenimi, yukarıda da kısaca açıkladığımız gibi, esas olarak aile içinde gerçekleşen bir öğrenimdir; sadece bu haliyle kaldığı takdirde, bizzat bir siyasi talep içermekte değildir ve bunun cevabını da vermiştik: Anadili Türkçe olmayan her yurttaş anadilini önce ailesinde öğrenir, ailesinde anadili konuşulmuyorsa, Devlet'in – mecbur olmadığı halde – açtığı kurslara gidilir, ona da gidilmiyorsa, yapılacak başka bir şey yok demektir; zor mu kullanılması istenmektedir yani, insanlara, öğrenmek istemedikleri anadillerini öğretmek için?

Fakat tabii ki maksat üzüm yemek değil, maksat bağcıyı dövmek.

Yani, asıl maksat siyasî; aşağıda da göreceğimiz gibi.

Şu şekilde siyasî:

Devlet, anadili Türkçe olmayan vatandaşlarına, anadillerinde resmî eğitim-öğretim vermeli, bu hakkı "resmî olarak" tanımalıdır.

İşte, "sorun" burada doğmaktadır.

Çünkü, bu, Devlet'in, Türkçe yanında, Türkçe dışındaki başka dilleri – tabiatıyla şimdilik öncelikle Kürtçe'yi – resmen eğitim-öğretim dili olarak tanıması demektir.

Bu ne demektir?

Bu, Devlet tarafından, Türkçe dışında resmen ikinci bir dil tanımak, Türkiye'de resmen, Devlet eliyle, iki farklı siyasî toplum yaratmak demektir. Dil daima siyasetin taşıcısıdır zira ve farklı dil ise, farklı siyasi talepler demektir; "Büyük Kitle" ile yolları ayrışan, hatta kesişen, başka ve farklı gelecek tasavvurları olan, geleceğini başka yerlerde görmeye başlayan ve devlet eliyle "etni"den "millet"e dönüştürülecek farklı bir kitlenin siyasi talepleri. Bunun için, farklı bir dilde eğitime meşrûiyet tanındıktan sonra bir tek kişinin dahi bu dilden eğitim talebinde bulunmamasının hiçbir kıymeti olmayacaktır ve zaten bu talepleri ileri sürenlerin niyeti de öncelikle eğitim-öğretim değildir: Kürtçe eğitim-öğretim talebi, bir koyundan iki post çıkarır gibi, bir ülkeden iki ülke çıkarmak için ustalıklı bir vasıtadır esas olarak.

Bir memlekette eğitim-öğretimin dili, daha açık ve anlaşılabilir bir ifadeyle, "resmen tanınmış ve kabul edilmiş eğitim-öğretim dili", o memleketteki "hükümranlık"ın – yani "egemenlik"in –, yine yani, siyasî otoritenin aidiyetinin, sembolü ve hatta kendisidir. Binaenaleyh, bir memlekette birden fazla dile eğitim-öğretimde resmî nitelik kazandırmak, o memlekette birden fazla siyasi otorite, birden fazla hükümranlık ihdas etmek, hükümranlığın parçalanmasını meşrulaştırmak demektir.

Bir memleketin "resmî eğitim-öğretim dili" ile "resmî dili" fonksiyonellik açısından özdeştir; tamamıyla ve bire-bir özdeştir. Bu sebeple, resmî eğitim-öğretim dilinin çoğullaşması talebinde bulunmak, hükümranlığın çoğullaşması talebinde bulunmak demektir. Bunun içindir ki, "farklı dil(ler)de eğitim" talebi, saf ve mücerret bir masum talep değildir.

Yani, ortada çok ciddî bir proje söz konusudur; kılı kırk yararcasına düşünülmüş, iyice hesaplanmış bir büyük proje.

İmdi: Türkiye'de Türkçe'nin dışında herhangi bir dile – ki bu, mükerreren, pratikte Kürtçe için tasarlanmış olan bir "Büyük Proje"dir - resmî eğitim dili niteliği kazandırılınca, bir kısım "piyasa aydını" ile onların kuyruğuna takılmış bir kısım "dönme milliyetçiler", "hemen Türkiye parçalanacak mı?" diye malûm yaygaralarını yine koparmaya başlayacaklardır. Elbette, muhakkak olacak, ama elbette "hemen" değil; elbette birden değil; tıpkı salam doğrar gibi: Dilim-dilim, usul-usul, ağır-ağır, ceste-ceste! Çünkü, bu projeyi hazırlayan keskin zekâ, her şeyi birden almaya kalkışanın her şeyi birden kaybetme riski ile karşıya bulunduğunu bilmeyecek değil her hâlde; öyle ya, ya Türkler uyanıp da "neler oluyor, yahu" derse ne olur acaba, değil mi?

Evet; Türkler uyanırsa, neler olur?

En iyisi, usuletle ve suhuletle gitmek!

İmdi: Kürtçe resmî eğitim-öğretim dili olunca, bunun arkasından, onu tamamlayacak olan neler varsa sıra ile gelmesi icap edecektir mutlaka; Kürtçe'nin resmî meşruiyetini hukukî açıdan teminat altına alan ve tamamlayan bütün aşamalarla:

1. Safha, yukarıda bahsedilen ilk safha olup, Kürtçe'nin eğitim-öğretim'de Türkçe'nin yanında ikinci resmî dil olarak tescil edilmesidir; bu safha, bu "büyük proje"nin giriş kapısıdır;

2. Safha'da sıra, Kürtçe'nin mahkemelerde Türkçe'nin yanında ikinci resmî dil olarak tesciline gelecektir;

3. Safha'da, ilk ikisinin tamamlan-

mış olması ile, Türkiye'nin Türkçe ve Kürtçe diye iki ayrı dil sahibi olan Türk ve Kürt adlı iki ayrı "halk"tan, yani iki ayrı "ulusal topluluk"tan oluştuğu da "de facto" (fiilen) tescil edilmiş olacaktır.

Artık Türkiye bir "üniter ülke" olmaktan çıkmış olacaktır. Çünkü, iki dilli ve iki halklı bir ülkenin hâlâ "üniter" sıfatını taşıdığını iddia etmek ancak abesle iştigal etmek demektir.

Nitekim, Kürtçülük hareketinin "silahsız", "kravatlı", "iyi giyimli", "beyefendi" sivil liderleri, nicedir aynı şeyi dayatmıyorlar mı: "Kürt dilinin ve kültürünün anayasal teminat altına alınması şarttır!"

Yoksa ne olur?

Cevap hazır değil mi?

Yoksa kan akmaya devam eder!

Yani, tehdit!

Hem de gözlerimizin içine bakabaka!

Yine aynı "beyefendi" sivil liderler, nicedir aynı şeyi dayatmıyorlar mı: "Kürtler bir "ulusal topluluk"tur, bunu kabul edin" diye?

Yine aynı "beyefendi" sivil liderler, nicedir aynı şeyi dayatmıyorlar mı: Biz "özerlik isteriz", yahut "federasyon isteriz" diye veya "bizim de ayrı bayrağımız olmalıdır" diye?

O halde bunlar da resmen kabul edilmeli ve anayasal teminat altına alınmalıdır.

Hepsi olacak, ama sırayla: Dilimdilim, usul-usul, ağır-ağır, cesteceste!

Kim bilir! Belki de ortam müsait olursa, hepsi birden ve bir defada da olabilir; niçin olmasın ki?

Yoksa kan akar!

Şimdi de bundan sonrasına bakalım kısaca:

Nihaî Safha(lar): Sıra, Türkiye'nin ikili yapısının "de facto" (fiili) tescilinin "de jura" (hukukî) tesciline gelecektir. En önemli safha budur ve muhtemelen şöyle olacaktır: Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda çok köklü bir tadilat yapılarak şu mealde hükümler konacaktır:

1: Türkiye Cumhuriyeti, Türk ve Kürt halklarından oluşmuş, bir "federal devlet" veya bir "özerlikler devleti (otonomiler devleti)"dir.

2: Türkiye Cumhuriyeti'nin resmî dilleri Türkçe ve Kürtçe'dir.

Ya bundan sonra?

Kürtlerin bir "ulusal topluluk" olarak tescili demek, "kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkı" (self determinasyon hakkı) olduğunu da kabul etmek değil midir?

Elbette öyledir!

O halde; hemen mi?

Duruma göre; muhtemelen hemen değil.

Çünkü, federal veya özerk Kürdistan'ın, Türklerin sırtından epeyce bir müddet daha beslenmesi faydalı olacaktır ve bu arada da piyasa aydını liboşlar ile dönek milliyetçiler de, "bakın işte, boşuna paranoya yaptınız bölünmedik" diye sevinç çığlıkları atacaklardır.

Ya en sonra?

Her şey olup-bittikten sonra; tıpkı aşağıdaki haritada olduğu gibi. Ama bu kadarcık mı?

Hayır efendim; dahası var:

Bu harita eskidi; denizi olmayan bir Kürdistan'dan ne hayır gelir?

İskenderun üzerinden Akdeniz'e yol isteriz!

Dahası var:

Kürdistan'ın dışındaki topraklardaki Kürtler ne olacak?

Onlar için de "kantonlar" isteriz!

Yukarıda, Amerika'da yayınlanan Silahlı Kuvvetler Dergisi'nde (Armed Forces Journal) neşredilen haritada, büyük kısmı Türkiye'den koparılacak topraklar ile kurulacak olan "Özgür Kürdistan" gösterilmektedir.[4]

Ya en sonradan da sonra?

Piyasa aydını liboşlar ile dönek milliyetçiler ne diyeceklerdir acaba?

Bunları düşünmeyiniz efendim; Türklerin hafızası yoktur; hatırlamazlar bile.

Hâlâ bunların kurgu olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Öyleyse şu sorunun üzerinde tefekkür ediniz:

26 sene evvel ağzına alanların ağzını yakacak olan şeyler artık bugün TV'lerde tartışma konusu, TBMM'de müzakere konusu değil mi?

Nasıl alıştık ama?

Devlet'in hapishanesinde yatan bölücü başı ile Devlet artık herkesin gözü önünde resmen görüşmüyor mu?

Bölücü başı Devlet'e resmen akıl vermiyor mu?

Başbakan, "İmralı faktörü"nden açıkça söz etmiyor mu?

Ey Halkımız!

Bütün bunları içinize sindirdiğinize göre, dahasını da sindirirsiniz desek, bize mi kızarsınız, yoksa oturup düşünür müsünüz?

[1] Bkz. T.C. Berlin Büyükelçiliği, Yayın No.1: "Türklerin Almanya'ya Uyumu, Bazı Klişeler ve Araştırma Sonuçları", Kasım 2002.

[2] Raymond G. Gordon, Jr. (Ed.), *Ethnologue: Languages of the World*, Fifteenth Edition, 1.272 pp., ISBN 1-55671-159-X

[3] Christopher Moseley (Ed.), *Encyclopedia of the World's Endangered Languages,* Simultaneously published in the USA and Canada by Routledge, 2007, ISBN13: 978-0-7007-1197-0 (Print Edition), ISBN 0-203-64565-0 Master e-book ISBN, This edition published in the Taylor & Francis e-Library, 2008.

[4] Bkz. Ralph Peters, "Blood Borders, How a better Middle East would look", *Armed Forces Journal*, June 2006 Issue, URL: [http://www.armedforcesjournal.com/2006/06/1833899]

MAKALE

Nevzat YÜKSEL AYDIN Şubesi

İdealist Lise Öğretmeni Meslektaşlarımıza; Anadolu Öğretmen Liselerinde Öğretmen Olmak

Elbette öğretmenlik zaten özünde idealist olmayı gerektiren bir meslek. Bunda şüphe yok. Her ne kadar "idealizm", bu mesleği seçen insanların tek hareket noktası değilse de sonuçta meselâ, hayatta en önemli gayesi çok para kazanmak olan insan tiplerinin hemen hiç tercih etmeyeceği, hatta belki de küçümseyeceği mesleklerden biridir öğretmenlik. Yani büyük ölçüde, manevî hazlara daha çok değer veren insanlar yöneliyor bu mesleğe. Veya biz öyle olduğunu düşünmek istiyoruz.

Gerçi Cenap Şahabettin, "Daima sanırız ki, mesleğimizi biz seçtik. Halbuki çok kere meslek bizi seçmiştir." diyor. Ki biz de dokuzuncu tercihine girip öğretmen olan biri olarak şairin düşüncesine katılıyoruz.

Sonuçta öğretmenlik, "dünyaya ve hayata bakışı biraz daha idealistçe olan kişilerin yöneldiği" mesleklerden biri olma özelliğini koruyor. Elbette insanlar aynı idealist duygularla pekâlâ hâkimlik, savcılık, mühendislik, gazetecilik, hekimlik, hemşirelik, askerlik, polislik (Yıllar önce televizyonda seyrettiğimiz ve bugün adı da dahil o karesinden başka hiçbir şeyini hatırlamadığımız bir yabancı filmin, hafızamıza kazınan o sahnesinde, başroldeki kadın oyuncu başroldeki erkek oyuncuya: "Ailenin ekonomik durumu son derece iyi. İstesen başka işler yapıp çok para kazanıp çok da rahat bir hayat yaşayabilirdin. Fakat sen insanların huzuru için çalışmak, kötülüklerle mücadele etmek için polis olmayı seçtin." demişti.), itfaiyecilik (Hukuk Fakültesini bitiren delikanlı diplomasını getirip anne-babasına vermiş ve demiş ki: Size istediğiniz şeyi getirdim. Şimdi, altı yaşımdan beri olmak istediğim mesleği yapmaya, itfaiyeci olmaya gidiyorum.) gibi mesleklere de yönelebilirler. Yani öğretmenlik elbette, idealistlik yönü ağır basan insanların yöneldiği tek meslek değil. Aslında düşündüğümüz zaman, memleketimizin idealist hâkimlere, idealist savcılara, idealist hekimlere, idealist hemşirelere, idealist hasta bakıcılara, idealist mühendislere, idealist bilim adamlarına, idealist akademisyenlere, her alanda ve her kademede idealist yöneticilere, idealist polislere, idealist askerlere ne kadar ihtiyacı var değil mi? Ama bizim bu yazıdaki muhataplarımız öğretmenler. Sonuçta öğretmenlik mesleğinde idealistlerin sayısı arttıkça bu, tabiî olarak diğer mesleklere de yansıyacaktır diye düşünüyoruz.

Son yıllarda sayıları hızla artan Anadolu Öğretmen Liseleri, bilindiği gibi büyük ölçüde eğitim fakültelerine öğrenci yetiştiren okullar. Bu okullardan elbette hukuk, mühendislik, hekimlik (her tür), işletme, iktisat, iletişim gibi pek çok alana da öğrenci gidiyor; ama Anadolu Öğretmen Lisesi mezunları ağırlıklı olarak eğitim fakültelerine yöneliyor. Dolayısıyla geleceğin öğretmen adayları büyük ölçüde bu okullardan çıkıyor.

Fakat geçmişte (üst kademelerde) yapılan birtakım yönetim hataları; gayet seçkin bir öğrenci profiline sahip bu okullarda, son yıllarda "norm kadro" (öğretmen) açığı oluşması gibi kabul edilemez bir garabeti ortaya çıkardı. Neyse ki, bu okullara öğretmen atanmasında aranan "mülâkat" şartının son dönemde kaldırılmasıyla çarpıklık bir ölçüde düzeltildi. İlgilenen meslektaşlarımızın bildiği üzere Fen, Sosyal Bilimler, Anadolu Öğretmen ve Anadolu İmam Hatip Liselerine atanabilmek için önce yazılı sınavda, önceden belirlenen barajı aşmak ve elbette mülâkata çağrılmaya yetecek kadar puan almak, sonra da mülâkatı geçmek gerekiyordu. Son düzenlemeyle işte bu mülâkat şartı kaldırıldı. Artık yazılı sınavda, önceden belirlenen barajı geçen meslektaşlarımız bu okullara doğrudan atanabildiği gibi, düz! Anadolu Liselerinde görev yapmakta olan meslektaşlarımız da bu okullara tayin isteyebiliyorlar. Yani Anadolu Öğretmen Liselerinde çalışmak isteyip de mülâkat engeline takılan veya diğer Anadolu Liselerinde çalışırken Anadolu Öğretmen Liselerine geçmek isteyip de yönetmelik engeline takılıp geçemeyen arkadaşlarımız artık bu okulları tercih edebiliyorlar.

Nitekim biz de 2005/73 sayılı genelgeye göre atandığımız Lüleburgaz Kepirtepe Anadolu Öğretmen Lisesinde üç yıl çalıştıktan sonra, atamamızın iptali sonucunda 2008'de girdiğimiz yazılı sınavda, Türk Dili ve Edebiyatı branşı için mülâkata çağrılma alt puanı olan "83"ün altında bir puan aldığımızdan –o sınavda eşim 82 puan almıştı, bizim puan da fena değildi- mülâkat engelini aşamamış ve düz! Anadolu Lisesine atanmıştık. (Doğrusu 2008'deki sınava epeyce hazırlanan bizler o sınavda, Türkiye genelindeki puanların önceki sınavlarda alınan puanlarla kıyas kabul etmez bir şekilde yüksek çıkmasına çok şaşırmıştık. Yarası olan varsa elbette gocunabilir. Bizce hiçbir sakıncası yok. Ya da,

demek ki o sınava herkes çok iyi hazırlanmış.) Ve eğer mülâkat şartı kalkmasaydı, Anadolu Öğretmen Liselerinde çalışma hakkı kazanabilmek için, 2009 sonlarında yapılan sınava girmeyi de ciddî ciddî düşünüyorduk. Ancak buna gerek kalmadı ve 2009-2010 eğitim öğretim yılının birinci döneminin sonlarında "yeniden" atama kapsamında başvuruda bulunarak ilk tercih olarak yazdığımız Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesine geçtik.

İdealist lise öğretmeni meslektaşlarımız, Anadolu Öğretmen Liseleri sizleri bekliyor. Bu okullar gerçekten çalışılmaya değer okullar. Bir öğretmenin çalışmaktan haz duyacağı okullar. Abarttığımızı düşünenler, bu okullarda çalışan arkadaşlarıyla konuşabilirler. Biz eşimle birlikte 2005-2006 eğitim öğretim yılı başında geçtiğimiz Kepirtepe Anadolu Öğretmen Lisesinde çalışmaya başladıktan sonra doğrusu geçmişe dönük olarak biraz hayıflandık, neden daha önce bu okula gelmedik diye. Ve meslek hayatımıza, bu okullarda son noktayı koymaya karar verdik. Sonrasında bizim inisiyatifimiz dışında bir kesinti oluştu. Ancak biz şimdi yine bir Anadolu Öğretmen Lisesindeyiz. Aydın merkezde ikâmet etmemize ve kendisi merkezde bir Anadolu Lisesinde çalışmasına rağmen eşim de 2010-2011 eğitim öğretim yılı başında eş durumundan Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesine geçti.

(Bu arada bu satırların yazarının, yakınlarına vasiyetidir: Çalışırken veya emekli olduktan sonra "Beyaz Melek" ile randevumuz; okulların açık olduğu, daha doğrusu eğitim öğretimin fiilen devam ettiği zaman dilimi içinde ve elbette cesedimizin bulunamayabileceği bir deniz ya da uçak kazasında değil de daha alışılmış bir şekilde gerçekleşirse, mezarlığa gitmeden

önce cenazemizin duruma göre ve elbette sıkıntı vermeyecekse Ortaklar veya Ödemiş –Kirazlıyız ve tabiî olarak oraya gömülmeyi isteriz- Anadolu Öğretmen Liselerinden birine götürülüp orada da küçük bir tören yapılmasını arzu ediyoruz. Böylece "son dersimizi" de sessizce işlemiş oluruz. Belki ileride, o gün okunmak üzere bir şeyler de karalarız. Yalnız lütfen; Şırnak, Sincan, Ahmetbey, Lüleburgaz ve Ortaklar Liselerinde öğrencimiz olmuş "çocuklarımız" gücenmesinler. Biz onların hepsini "öz çocuklarımız gibi" sevdik.)

Tabiî bütün bunları söylerken başka okulları küçümsediğimiz filan düşünülmesin. Asla öyle bir düşünce içinde değiliz. Meslek liselerinde çalışmadık ama bizim de meslek hayatımızın büyük bölümü genel liselerde geçti. Ni-

tekim 2008-2009 eğitim öğretim yılı sonunda isteğe bağlı il dışı yer değiştirme kapsamında atandığımız Aydın-Germencik/Ortaklar Lisesi de küçük bir genel liseydi ve biz bu okulun öğrencilerini de çok sevdik. Kaldı ki 1987-1990 arasında üç yıl çalıştığımız ve ilk görev yerimiz olan Şırnak Lisesi, dört yıl çalıştığımız Ankara-Sincan Lisesi, iki yıl çalıştığımız Kırklareli-Lüleburgaz/Ahmetbey Lisesi ve dokuz yıl çalıştığımız Lüleburgaz Lisesi (2005'te Anadolu Lisesi oldu ve biz o yıl Kepirtepe'ye geçtik. 2008'de de sınav engelini aşıp eski okulumuza döndük.) de genel liseydi. Yani hepsi bizim öğrencilerimiz, hepsi bizim çocuklarımız. Fakat bu bir tercih meselesi. "Ben geleceğin bilim adamı adaylarının dersine girmek istiyorum." diyen meslektaşlarımız elbette Fen Liselerini tercih edecek. "Ben geleceğin teknik elemanlarının yoğrulmasında su taşımak istiyorum." diyen arkadaşlarımız elbette Teknik Liseleri, Meslek Liselerini tercih edecek. Biz de, Türkiye'nin yarınlarının, öbür günlerinin ve gelecek bütün günlerinin mimarları olacak öğrencilerle bir arada olmayı seçtik ve dolayısıyla bugün burada, Türkiye'nin bu en köklü eğitim kurumlarından birinde, Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesindeyiz. Yani bize bugün de, "Aydın Fen Lisesini mi, Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesini mi tercih edersin" dense cevabımız tereddütsüz bir şekilde ikincisi olurdu. Ama elbette bu durum Aydın Fen Lisesinin saygınlığından hiçbir şey eksiltmez. Dedik ya bu bir tercih meselesi.

Değerli meslektaşlarımız, bugün Türkiye genelinde Anadolu Öğretmen Liselerinin sayısı sanıyoruz iki yüzü buldu. Fakat bunlar içinde Kepirtepe, Ortaklar, Hasanoğlan, Savaştepe gibi yirmi kadarı oldukça köklü eğitim kurumları. Ve bu okulların bir kısmı yerleşim birimlerinin kısmen dışında olduğu için (Aslında düşünüldüğünde bu durum eğitim öğretim açısından büyük bir nimet.) buralara gelen arkadaşlarımızın önemli bir kısmı, kendilerince haklı sayılabilecek sebep ve gerekçelerle, buralarda kısa bir süre kaldıktan sonra daha merkezî yerlerdeki okullara gitmeye çalışıyorlar. Yani bu okullardaki öğretmen akışı biraz hızlı gerçekleşiyor. İşte biraz da bunun için, idealist lise öğretmeni meslektaşlarımızın öncelikle bu okullara gelmelerini (veya gitmelerini) öneriyoruz. Meselenin ekonomik boyutuyla da ilgilenen meslektaşlarımız için bilgi notu olarak söyleyelim. Her ne kadar biz Aydın merkezde oturuyor ve oradan gelip gidiyorsak da okulumuzun ve genel olarak bu okulların lojmanları da var. Hatta bizim okulun hemen yanında bir ilköğretim okulu da var. Yani ilköğretim çağında çocukları olan meslektaşlarımız bu tür okulları tercih ederken okulların bu tür özelliklerini de araştırabilirler. Ayrıca bu okullar "tabiat ana" ile iç içe. Çoğunluğu çam ağacı olmak üzere, ağaçlar arasında bir "kampus" havası içindeki okulumuzda kuş cıvıltıları ve bülbül şakımaları (elbette bülbül de bir kuş ama malûm, kuşlar arasında onun yeri bir başka) arasında ders işliyoruz. Hatta sincaplarımız bile var.

Bu arada, övünmek gibi olmasın ama (her ne kadar bizim bu sonuçta hiçbir katkımız yoksa da) okulumuzun 2009 ÖSS yerleştirme başarısı yüzde doksan dört (rakamla 0/0 94) küsur. Merak eden meslektaşlarımız, okulumuzun internet sitesine girip çocuklarımızın hangi üniversitelerin hangi bölümlerine gittiklerine de bakabilirler. Bu arada açık yüreklilikle belirtelim ki, 2010 yılı LYS yerleştirme başarımız göreceli olarak düşük çıktı ve yüzde yetmişler civarında gerçekleşti. Fakat bu düşüşün göreceli olduğunu bilhassa belirttik. Zira yerleşemeyen öğrencilerimizin hemen tamamı, sadece bazı üniversitelerin bazı bölümleriyle ilgili olarak sınırlı sayıda tercihte bulundukları için yerleşemediler. Yani onların da tamamına yakını inşallah bir sonraki yıl istedikleri üniversitelerin istedikleri bölümlerine veya ona yakın yerlere yerleşeceklerdir.

Evet, meslekte şöyle dört beş yılı geride bırakmış, "güven" sorununu büyük ölçüde aşmış ve meslekî idealizme sahip olduğunu düşünen meslektaşlarımızı Anadolu Öğretmen Liselerine bekliyoruz. Fedakârlık her meslekte güzeldir; fakat öğretmenlik mesleğinde yapılan fedakârlıklar herhâlde daha güzeldir. Zira o meslekte yapılacak fedakârlıklar; hem diğer meslekler-de, hem de yine öğretmenlik mesleğinde yapılacak başka fedakârlıklar olarak geri dönecektir; "Bu Ülke" için, milletimiz için, insanlık için yapılacak fedakârlıklar olarak geri dönecektir. Bu da sanıyoruz, bu yolda katlanılacak sıkıntılara fazlasıyla değer.

Değerli meslektaşlarımız! Söylesek mi söylemesek mi diye epeyce düşündük ve son olarak şunu da söylemeye karar verdik. "Bu okullara geleyim (veya gideyim), orada kendimi biraz daha geliştireyim, sonra bir büyük ilçedeki veya il merkezindeki bir Anadolu Lisesine veya Fen Lisesine geçeyim. Orada adımı duyurayım, biraz da özel ders filan verip dünyalığımı temin edeyim." gibi düşüncelerle hareket eden meslektaşlarımıza biz haddimiz ve yetkimiz olmayarak bu okulları önermiyoruz. Sonuçta, gelmek isterlerse bizim bunu engellemek gibi bir niyetimiz de yetkimiz de yok elbette. Ama gönlümüz, bakış açısı "bu" olan arkadaşlarımızın bu okullarda çalışmalarını arzu etmiyor nedense. Selâm, bütün mesleklerin idealistlerine olsun.

18. Millî Eğitim Şûrası'nda,
İş Güvencemize Göz Dikenlerin Kararı
Komisyondan Geçti Ama
TÜRK EĞİTİM-SEN Duvarına Çarptı.
Tüm Eğitim Çalışanları ve
Öğretmenlerin Sözleşmeli
Yapılmasına Geçit Vermedik !

TÜRK EĞİTİM-SEN
1992

Türkiye'nin Sendikası
www.turkegitimsen.org.tr

ANAMIZIN DİLİ BAŞKA OLSA DA ANA DİLİMİZ TÜRKÇE

Seksen çeşit milletten olan Osmanlılarda
Türkçe konuşulurdu ordunun her safında
Bu dili bilmek kural ilmiye sınıfında
İyi Türkçe konuşmak memuriyet şartında.

Meclisi Mebusan'da Millet Vekili olmak
Behemehal Türkçe'yi hem okumak hem yazmak
Türkçeyle eğitimi ulus devletten sanmak
Sananlar için derim cahil ve paranoyak.

Eğitimde başka dil ileri sürülmüştür
Bunu düşünmek bile çok sakat bir görüştür
Ne zamanki Türkçesiz bir dil kabul görmüştür
Biliniz ki bu devlet tam o gün bölünmüştür.

Dünyada tam altı bin dokuz yüz bir dil vardır
Mevcut devlet sayısı iki yüzdende azdır
Dil kadar devlet olmaz bu sayı bize bazdır
Başka dili istemek ülkem için marazdır.

Tek devlet için tek dil kaçınılmaz tercihtir
Tek dilden kastımızsa eğitim öğretimdir
Anamızın bir başka dili varsa güzeldir
Fakat Türkiye'mizde ana dil Türkçemizdir.

Erol Faik BİRLİK
Tarih Öğretmeni

TÜRK EĞİTİM-SEN

Sendika değil, sanki hafiye oldun,
KPSS hırsızlarını sen buldun,
Birileri gibi eğilmedin, hep dik durdun,
Mazlumun yanındasın Türk Eğitim-Sen.

Hak arama gayreti ve gücü sende,
Destek verdin öğretmene hep kara günde,
Sevincinde, bayramında ve de hüznünde,
Öğretmenin yanındasın Türk Eğitim-Sen.

Şûrada aldığımız her bir kararın
Devletin temelini bozup, yıkanın,
Öğretmen düşmanı bir iktidarın,
Oyununu sen bozdun Türk Eğitim-Sen.

Bünyesinde çeşit çeşit fikirler dolu,
Kişisel çıkarlar uğruna kimsenin olmaz kulu,
Yarınlara güvenle bakmanın yolu,
Güvencemiz sensin Türk Eğitim-Sen.

Sariye BİLGİÇ
Osmaniye Şubesi
Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri